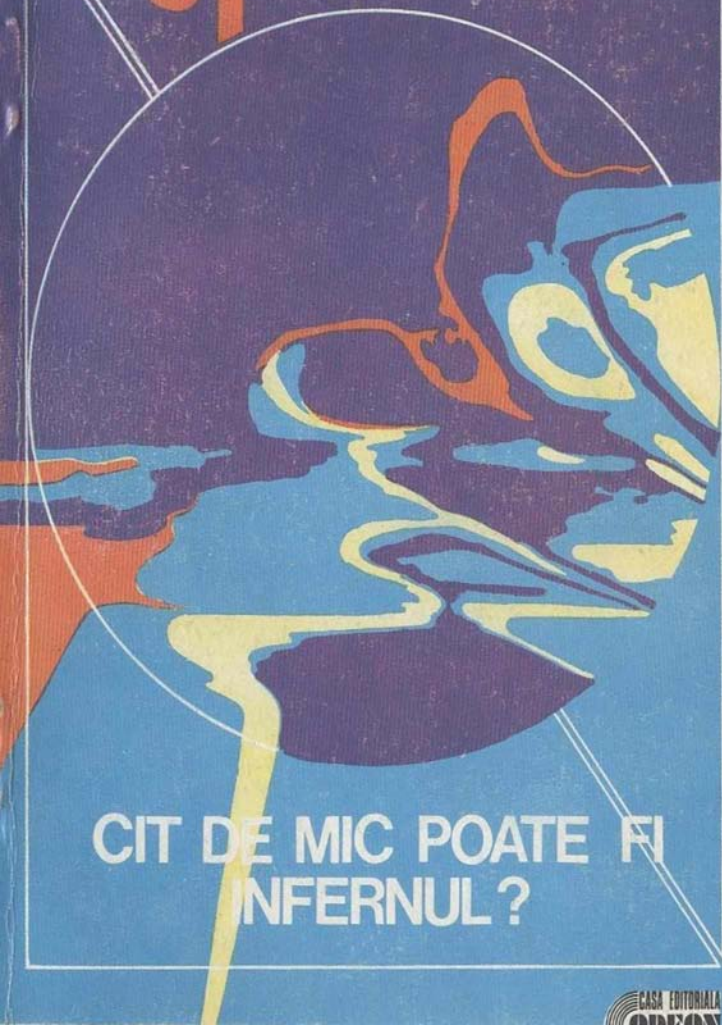

sf

**GEORGE ANANIA
ROMULUS BARBULESCU**

**CIT DE MIC POATE FI
INFERNUL?**

Coperta de: **VICTORIA VLAD**

I.S.B.N. 973 - 9008 - 17 - 8

GEORGE ANANIA

ROMULUS BĂRBULESCU

CÎT DE MIC POATE FI INFERNUL ?

Casa editorială ODEON
BUCUREȘTI

1992

DINTR-UN CREIER DE INOX

Și pe nepusă masă, tocmai cînd trebuia să-mi fie lumea mai dragă, începe să nu-mi mai placă. Pentru că nu știu prin ce șmecherie împruțită m-am preschimbat din urmăritor în urmărit, adică din bărbat cu pușcă în iepure care fuge de alice. Și vreau să spun că treaba asta nu-mi mai place chiar deloc. Și sînt sigur că numai grație caracterului meu. Vreau să spun că am un caracter insuportabil, care din păcate mă domină și din pricina căruia nimeni nu poate conta pe mine, nici măcar eu.

Poate că azi o fi ziua mea proastă, îmi zic, tocmai cînd hodoroaga de Dodge a poliției fislie spre cele patru puncte cardinale și se lasă pe vine cu toate roțile în același timp. Îmi strîng artileria la subțioară, cu graba și jena proprii unui băietăndru la prima evadare pe fereastră, cu hainele în brațe, înainte de năvala soțului în cameră și mă arunc afară prin chepengul de aerisire din plafon (trucuri răsuflete, dar legile probabilității au demonstrat cu prisosință că bieții infractori își au și ei fixurile lor, nu te vinează decît pe la ieșirile dinspre portiere). De pe acoperișul fostei mașini, mă arunc, cale de vreo cincisprezece metri, tocmai unde sînt mai în-cîlciiți boscheții de pe marginea autostrăzii (simplu exercițiu pregătitor pentru gimnastica de diminea-

ță), în vreme ce un stup de albine, în febra roitului zboară împrejurul meu, ținînd morțiș să mi se vîre prin buzunare.

— Oprește, amăritule ! mă avertizează un difuzor. (Cel mai mult, în afacerile pe care le învîrtesc de cîțiva ani buni — altminteri mai mult în pierdere, da' cineva trebuie s-o facă și p'asta, cum zice un colocatar de-al nostru de la demisol, care e de meserie collector de talaș rezultat din ascuțirea creioanelor — cel mai mult, ziceam, mă emoționează îndemnurile schimbate curtenitor în timpul meciului de cele două echipe rivale. Adică aceea a sticleților, curcanilor, caraliilor, bulldogilor, spurcăților și aceea a cuțitarilor, găinarilor, borfașilor, înghițitorilor de prafuri, fumătorilor de iarbă. Echipe campioane ale fair-play-ului). Stai, drăcului blind, că-ți prăpădești hainele de înmormîntare !

Uite, asta e Scarlett Roșcovana, o *businesswoman* care merge drept la țintă în orice împrejurare, și niciodată n-am avut suficient curaj ca să-mi închipui cum procedează seara, după ce iese din baie. stinge lumina și se apropie de pat. Dar și, hai să fim serioși, cine în afară de ea ar fi fost în stare să organizeze și să conducă la fel de eficient o rețea pe cît de întinsă, pe atît de pretențioasă, cum e aceea a corupătoarelor de minori ? Vai, ce n-aș da să mă fi înzestrat și pe mine bunul Dumnezeu cu harul...

— Ce, băiețică, huidumele alea de șefi ai voștri, înțepeniți în birou, cu burțile pe calorifere vă obligă să alergați maratonul în fiecare noapte ?

Alt difuzor, de data asta în față, numai vocea e aceeași. Mda ! M-am luat cu vorba, ca de obicei și între timp Scarlett n-a stat să-și refacă pedichiura. Încep să topăi printre ramurile țepoase, cu înțelepciunea și simțul de prevedere ale unui țap din

neamul împala care a înțeles că e ținta unui ghepard țeapăn, cu intenții rele și ațîțat de foame. Dar zadarnic mi-e zbuciumul, zevzeacă zăpăceala, iar zbaterea asemeni cu zborul zigzagat al zăganului în zbiceală de zefir peste zilnicul izbuc al zăpoarelor izvorite din zadii de zăpadă. Mîini îndemînatice, înmănușate și minioase mă înmormîntează în mănunchiul de mărăcini unde m-a mînat mintea mea împiedicată, pînă nu mai mișc de mîncărime și împunsături minuțios aplicate de ghimpii gheboși ai ghimparilor. Pe care îi înghit pînă și prin ghete și prin ghinturile pistolului, ca pe niște gheare aghezmuite cu venin. Apoi scabiile lui Scarlett mă scot mă scutură, scarmănă, scobesc, scămoșează de scapăr scînteii, mă descîntă, descâlță, descîng, dezarmează, dezbracă, dezarticulează, dezghioacă dezgustător ca pe un dezertor dezabuzat...

— Gata, fetelor! pune *La Rouquine* capăt acestei beții de acțiune. Cititi-i drepturile și să lichidăm treaba, că ne apucă ziua!

— Șefa! răsună o voce dogită în imediată apropiere, concomitent cu aprinderea unei lanterne de un kilovat, proptită în organele mele (vizuale). Ce te mai încurci cu el, asta-i nătărăul de Ceacîru, Doi ochi de două feluri.

— Fi sigură, dragă, știam cine e individul! replică disprețuitor Pătlăgică-Roșie-în-Sos-de-Bulion, făcîndu-și apariția, cu mișcări falnice și provocatoare, ca o superbă ce e. Păi cine credea că se ține pe urmele noastre? Un biet amărît, hămesit de cîștig și-avansare. Grângurii toți trag la măsea prin localuri sau ostenește prin dormitoare străine, iar caracuda aleargă proteste prin noapte, bieți visători care mai cred în dreptate.

Frumoasă tiradă, pe legea mea, iar metrul antic

și vine ca o mânășă *glacé*. La naiba, n-aș fi crezut că sub hălăcluga bătînd în roșu cînd tîzlan, cînd cardinal se ascunde o reformatoare socială! Îmi vine s-o aplaud, dar n-aș putea-o face nici cu picioarele, întrucît, gol-puşcă așa cum mă aflu (dacă nu pun la socoteală că fetele m-au îmbrăcat în zgîrie-turi), am mai fost și legat fedeleș.

— Bine, șefa! Însăilează glasul de bas operat la coardele vocale și cu un aparat în beregată. Auzi, neică? schimbă apoi subiectul discuției. Ai dreptul să-ți zici moștenitorii, adică cum ar veni cui îi lași averea dumita, în caz că ai, și contează că ne îngrijim noi să ajungă unde trebe chestia asta. Una la mîină. Da' nu crez, șefa, să aibă ce lăsa Doi ochi de două feluri, că-l știe toți de al mai pîrlit ofițer din toate polițiile de pă lume! face o paranteză pose-soarea aparatului de gîjlit. Mă rog! bate apoi în retragere, la un semn poruncitor al lui Apus-de-Soare-intr-un-Bidon-de-Miniu-de-Plumb. Și la urmă, neică, ai voie să-ți spui ultima dorință, cum ar fi o țigară sau un gît de trăsceau ori și mai întin, că la noi se poate și, orîșicît, nici dumita nu ești chiar băiat urît, dacă închizi bine ochii.

Drace! Oferta e atît de generoasă, încît simt nevoia să întorc privirile spre gratioasa făptură care mi-o avansează. Mda! Așa cum bănuiam, o profesionistă a luptelor de *catch*, categoria supergreu. Adică un Tarzan și un Goliat cusuți unul de altul, cărora li s-a lipit un funduleț de treizeci de ocale, făcînd pereche pe din două și în partea aproximativ opusă cu niște piepți numai buni să-i hrănească pe Romulus, Remus și întreg Imperiul roman. Și, cam în același loc, dacă ai solide cunoștințe de anatomo-patologie, descoperi un pîtece de Gargantua ghiftuit pînă dincolo de puterile imaginației rabelai-

siene. De prisos să mai descriu finețea membrelor delicatei persoane, ca și bogăția podoabei sale capilare (de data asta, din pricină că, pur și simplu, Brunhilda își poartă capul nu numai cu semeție, ci și ras ca-n palmă). Cît despre chipul ei, vorba unui vecin de-al nostru de bloc, specializat în reclame de televiziune pentru paste făinoase : „restul e tăcere“.

— Ce faci, dom'le ? mă imbie Diana de Poitiers. Dă-i bice cu dorința, că plecasem să dăm o lovitură la azilul de minori nefamiliști ai Oastei Domnului, de pe strada 13 bis.

Închid ochii dar, ca să fiu sincer, nu spre a-i face plăcere odaliscei de lângă mine. Domnilor, sînt zile în care îmi descopăr inexplicabile porniri spre ingraturitudine, vreau să spun că am un caracter mai degrabă dificil (sau am mai spus asta ?). Strîng pleoapele doar ca să-mi pot evoca în voie imaginea dumnezeiască a domnișoarei de la etajul doi — știți, apartamentele de lux ale blocului —, singura ființă de pe lume căreia, i-aș lăsa, entuziasmat și extaziat, bietele mele bunuri ca moștenire (deși îmi dau seama că, foarte curînd, aceste bunuri nu vor mai prețui, poate, nici două centime). Ah, îngeri din ceruri ! Domnișoara de la doi ! S-a întîmplat o dată, în luna cea mai norocoasă de cînd locuiesc acolo în bloc, s-a întîmplat să ne nimerim de nu mai puțin trei ori în același lift. Ba chiar, n-o să vă vină să credeți, într-un rînd mi-a și vorbit, anunțîndu-mă să-i transmit liftierului (un japonez proaspăt angajat, mi se pare o relație a portarului) la ce etaj să oprească pentru ea. Ei, da, există însă și trimestre mai puțin faste, în care n-o întîlnesc niciodată, dar ce vreți, viața are și bune, și rele.

— Fetelor, zic, tot sînteți, văd, puse pe fapte

mari. Faceți bine atunci și schimbați cauciucurile Dodge-ului, că doar tot voi le-ați împuscat. Orișicît, e mașina statului și cînd o găsi-o mîine șeful în halul de-acum, mă cheamă și prin spiritism să-mi impute paguba. Asta dorință am, și mai departe eu mi-am luat grija, ce mai e de făcut vă privește pe voi.

— Corect, bătrîne! apreciază Roșcata, ca un bun camarad de arme ce-mi este. Am luat notă. Și în continuare Hopeless Hell are să se ocupe de tine cu toată atenția, aplicîndu-ți, cum obișnuim noi în asemenea cazuri, „Spărgătorul de nuci”. Treaba asta se face, cum poate știi, pe fond muzical, ca să-ți susțină gingurerile, desigur, așa că spune-ne dacă ai vreo preferință în materie. Rapp, country, pop, disco, hard, dixieland, heavy metal?

— Nî! mă împotrivesc. O piesă dodecafonică mi s-ar părea mai de bun gust.

— Merge și-asta, convine Scarlett, clientul are întotdeauna dreptate.

În care timp, Hopeless dă la iveală instrumentul — o bijuterie de platină, emisfere reglabile, freze de diamant, motoare microminiaturizate asincrone, cu rotație variabilă și, lateral, mai multe suruburi micrometrice cu comandă numerică. Dar cine nu cunoaște performanțele femeilor în domeniul acurateței și al minuției?

Vai! îmi spun în sinea mea, pe cînd magaoaia de catchwoman, cu o dexteritate uluitoare, îmi montează gingașa aparatură în locul cuvenit. Vai, de ani de zile visez să devin eroul unei adevărate și palpitante aventuri polițiste, să-mi pun în valoare talentele înnăscute, să neutralizez o faimoasă bandă de indivizi certați cu legea, de veritabile elemente antisociale, tulburători ai ordinii publice

și atentatori la bunele moravuri! În loc să alerg
zi și noapte ca un copoi pricăjit după tot felul de
găinari obscure, în raiduri istovitoare și lipsite de
glorie. Iar apoi, vai, să-mi apară numele în ziare
à la une și, vai, să fiu decorat, vai, de însuși Preșe-
dintele. Ca să nu mai vorbim, vai și iar val, de ieși-
rea domnișoarei de la doi în fața blocului, cu brațe-
le întinse spre mine..

O ușoară (deocămdată) gîdilitură și primele
noté muzicale ce se revarsă în boschete, dacă parcă un
caterpillar ar călări voinicește prin depozitul unei
societăți de stat pe acțiuni pentru revalorificarea
cioburilor de sticlă (armată cu plasă de oțel) îmi dau
de știre că distracția a început. Adio, așadar, glorie
profesională, garsonieră cu restanțe la întreținere și
o rată neplătită la mobilă! Mă întreb, cu bolnăvi-
cioasă curiozitate, cît voi fi în stare să rezist.

Constat că sînt în stare să rezist. Atunci deschid
un ochi. Și, apropo de asta : pe legea mea domnilor,
nu sînt nicidecum ceacîr. E doar o infamă defăima-
re din partea adversarilor mei răuvoitori și în pană
de inspirație. În realitate, nu irișii, ci sprîncenele
mele au culori diferite, din pricina unui scalp su-
ferit într-o luptă de stradă, odinioară. Adică una
e brună, cealaltă *sel et poivre*, una falsă, cealaltă
albită de necazuri (Am găsit că două sprîncene
false ar constitui un exces inutil. O singură bucată
mi-a fost smulsă, atunci, de demonstranții extre-
miști și, în mod demonstrativ, aruncată în canalul
din cealaltă extremă a Avenue-lui. Pe de altă parte,
pe o falsă *sel et poivre* mi s-a cerut o avere, tică-
losul de peruchier mirosind, nu știu cum, că sînt la
amanghie). Deschid, va să zică, un ochi. Bag de se-
amă că muzica s-a oprit. Îl deschid și pe-al doilea.
Văd că Hopeless Hell a înțepenit cu șuruburile mi-

crometrică (și nu numai) între degetele ei firave de *caltabbosnes maker*, iar Roșcovana laolaltă cu plutonul ei de amazoane, valkirine după care oricărui purtător de motivații pentru pantaloni i-ar sări cataramele, copcile și fermoarele ca artificiiile la *Thanksgiving*, stau ca un șir de pari cărui i s-au furat scîndurile intermediare pe vremea cînd alcătuiau împreună un gard. Și că în acest decor de „Frumoase din tufișurile adormite“ se mișcă, sprinten nevoie mare, un ins mărunțel a cărui mutră, dacă n-aș ști cine e, mi-ar părea teribil de cunoscută. Piticuțul nu ține seama însă de surprizele și îndoielile mele. Se apropie de lumină, respectiv de mine și bate vreo duzină de mătânji, ca o babă în Vinerea Mare, cînd se cîntă prohodul Domnului, lăsîndu-mă să mă lămuresc că nu m-am înșelat și că mă aflu în prezența însuși distinsului nostru portar de bloc, japonezul al cărui nume îl uit cu regularitate la cinci secunde după ce l-am citit pe ecuson.

— Bun sear, Chakîru-san ! mă salută el curtenitor, în vreme ce un surîs atît de sincer îi luminează fața, încît ai crede că suprema lui fericire a depins numai de întîlnirea noastră. Bucur văd sînteți sănătos, Chakîru-san !

-- Dar ce căutați aici, domnule Mmshi Mmto ? improvizez printre dinți două vocabule à la japonaise.

— Administraț bloc aude rugămintă de Chakîru-san, mă lămurește husean preafericitul portar -- care a venit pînă aici într-un suflet, de vreme ce n-a avut răgaz să-și scoată sorțul de mușama cu care trebăluște de obicei pe la subsol, și încă mai ține în mină o ventuză de căuciuc pentru desfundat chiuvete.

— Administrația ? mă minunez. Ce-am rugat-o eu, domnule Mmshima Mmoto ?

— Prinz faimos band certat lege, tentator bun morave. Iată de ce administraț bloc propui Chakîru-san dai posibil faci dovad viteaz deștept police officer este. De acord, Chakîru-san ?

De fapt, cine-i portarul ăsta și pe cine reprezintă ? Lasă că mă numește și pe porecla infamantă, dovadă că nu ignoră părerea despre mine a lumii interlope.

— Știu eu, domnule Shimmhi Yammha ? M-ați luat prea repede. Și dacă n-ași fi de acord ?

— Fort bin, fort bin, Chakîru-san țelept este ! suride peste măsură de fericit micuțul și începe să se retragă de-a-ndăratelea.

Imediat tabloul vibrant dimprejurul nostru se animă, cîrnățarea valpurgică umblă la șuruburi, muzica scrișnește laolată cu dinții mei, iar herghelia de nimfomane cu certificat în regulă încheie primele pariuri pe seama subsemnatului.

— Opriți-vă, domnule ! zbier din toate puterile către japonez. Primesc, domnule ! Pe cuvîntul meu ! Numai scoateți-mă de-aici !

— Fort, bin, fort bin, Chakîru-san țelept este ! o ține micuțul într-o fericire perpetuă și se apropie tropăind mărunțel.

Și o dată face o mișcare de karate-ninja-jiu-jitsu-judo-kung-fu, de mă pomenesc în picioare, îmbrăcat decent într-o armură aurie și perfect flexibilă care-mi acoperă pînă și fața, întreg la piele (și nu numai) și doldora de gînduri subtile, iuți, scînteietoare, strălucind peste tot ca Popeye după

un cărucior de spanac. În vreme ce Scarlett-Singere-
rete și gașca ei de androfile se tocesc în neant, ca
leafa mea la apariția creditorilor.

— Mersi dom'le zic, ceva mai liniștit. Și-acu-
ma ia arată-mi-i pe ticăloșii care vă fac necazuri,
să le radem un laxativ în supă!

— Nu aici, nu aici! se împotrivește Barbă-Cot.

— Atunci, unde? Hai acolo!

Și trec repede în revistă câteva sute de obiecte
de cult religios și sărbători sacre, respectate, îmi
închipui, de indivizii în cauză, însă nu și de mine.
Dar nu apuc să termin pomelnicul, că mă trezesc
posesor al unui fel de șurubelniță făcută cadou de
către portar, sculă bizaroidă, cu mîner în formă de
floare de lotus (a se vedea capitелurile giganticele
coloane din templul de la Karnak) și, la extremita-
tea opusă, ceva asemeni unui sigiliu reprezentînd
silueta stilizată a aceleiași flori.

— Lotus? exclam. Ești adeptul lui Budha, fe-
ricitul locatar al acestor vegetale? Și umbli în cău-
tare de prozești?

— Mergi dumneavoastră în autostradă! mă
dăscălește Jumătate de om descălecat de pe Jumă-
tate de iepure schiop. Iei la drept sută pași, întorci
la stîng, dai de telefon al austrad. Ridici recept
și strigi: „Hallo, hallo, am lovit cu automobilul
meu Dodge o pisică gestantă, care și-a pierdut sar-
cina pe loc“.

— Și mai departe?

— Păstrez ca ochi cap cheie lotus. Administra-
ț urez *good luck to you, sayonara!*

La următoarea temenea dispare și el, cu zîm-
bet cu tot. Drace și iar drace! îmi permit să filo-
zofez cu glas tare, profitînd de faptul că nu-i prin

preajmă nimeni care să-mi pună la îndoială buna reputație. Cel mai grozav ar fi să alerg acasă, să mă vir sub duș și să uit. Dar mi-am dat cuvîntul și trebuie să știți, domnilor, că uneori caracterul meu... Cu ce ocazie am mai spus asta?

Las, va să zică dușul baltă și-mi iau picioarele la spinare spre autostrada unde mașinile vîjîie, hîrîie, sfîrîie de nu mai poate omul să treacă drumul deși a făcut, spre dreapta, cei o sută de pași. Prind totuși o fereastră întunecată printre sutele de faruri paranoice și mă arunc spre fișia de pămînt golaș dintre benzile de beton. Benzile mult prea late, ar fi fost mai nimerit să spun, fiindcă pînă să traversez apare, domnule, un monstru de camion de o sută de tone și mă ia în bot cu toată forța celor trei sute de cai și a celor o sută de mile la oră (remarcați folosirea exclusivă a sistemului numeric centesimal). Nu apuc să zic pîs, și sînt zdrobit ca o coajă de ou, și aceea golită de conținut.

Adică așa sînt în imaginația mea intoxicată de prea multe filme *horror*. Pentru că, în realitate, dobitocul trece prin mine (sau invers) ca un nud de cucoană bine prin obiectivele fotografului de la Play Boy : impresionînd filmul, dar fără să se atingă de nimic.. De altfel aici, în legătură cu ultimul aspect se ascunde și singurul regret al cititorilor mult respectabilei publicații politice de nuanță conservatoare.

„Am îmbuljnat-o !“ exclam *sotto voce*, cum are obiceiul un vecin de-al nostru de la 43, proprietar de spălătorie, cînd scoate din mașină o șarjă de albituri și-i face controlul. M-am mutat din lumea dumneavoastră, domnilor, ticălosul de Kyushu Shikoku m-a prefăcut în strigoi.

Tot bombănind, am ajuns la telefonul exclusivist al autostrăzii, cel cu posturi din cinci în cinci kilometri, de unde poți anunța că ești în pană de benzină (ca să nu rămână gazetele fără știri de senzație) sau că în parcare a Cutărică un individ soios ți-a furat cu o tărăboanță mascota familiei, fiara de cow-cow cu pedigree. De dragul căruia a plecat în necunoscut și soția, singura care poate ține în lesă (și cu zgarda de forță) monstrul canin. Ridic deci receptorul și bolborosesc parola, fără să mă interesez dacă îmi răspunde cineva. Ei bine, domnilor, veți crede că mă laud sau că vă ofer bărbi și ciocuri la alegere, dar să știți că am fost ascultat. Stîlpul de beton în alb-roșu începe să se umfle și să se înalțe, pînă ajunge cam ca un turn de televiziune, pe urmă o ușă se deschide la parter, spre cabina unui lift. Intru, o muzică dulce mă învăluie, și cabina pornește fulgerător. În jos.

Păcătoși de asiatici ! strig cît mă ține gura, mut de admirație. Și ce mai organizare ! Cînd ne vor invada, o să ne trezim cu ei, într-o bună dimineață, la capul patului, spre bucuria sinceră a părții femeiești din casă, fără să avem habar cînd și pe unde au venit. Dacă nu cumva ne și aflăm în plină invazie, iar Mishimishu e o căpetenie de-a lor travestită în portar.

Pînă să rumeg întreg săculețul cu asemenea grăunțe, liftul face tot felul de mișcări pe verticală, orizontală și diagonală, oprindu-se, în cele din urmă, într-un subsol luminat ca vai de lume de numai vreo cinci mii de becuri chioare de cîte cinci mii de wați. Cobor nu prea sigur de mine și mă pomenesc înșfăcat pe loc de un braț încheștat de brațul meu și care mă tîrăște fără menajamente spre un-

deva, în vreme ce o voce gravă ca bîzîitul unui țințar gurist acompaniat la un cîmpoi de aceleași dimensiuni dă de veste cui vrea să asculte :

— Gata, prieteni ! Asta e, în fine, a apărut !

Nu departe întrezărese un grup de inși împlătoșați în auriu, ca și mine, aliniați ca la carte și încremeniți în poziție de drepti, de parcă tocmai s-a anunțat o inspecție inopinată de la corpul generalilor. Mai bag de seamă că în flancul drept al formației, unde prin tradiție obișnuiește să stea șeful, se află un loc gol. Șchiopătam amarnic, și eu, și nevăzutul meu cicerone, subsemnatul din pricina modului hotărît cum sînt însoțit, dînsul deoarece nu se străduiește deloc să intre în cadență cu mine. Dar totul pe lumea asta are un sfîrșit, cum zicea antreprenorul de pompe funebre de la apartamentul 2002 cînd presa a făcut tîmbălău despre descoperirea leacului împotriva SIDA. Așa că reușim și noi să ajungem la grupa adunată pe două rînduri, iar eu să fiu îmbrîncit pe locul vacant, al sergentului dacă în vîgăuna asta se poartă gradele și obiceiurile de la mine de-acasă. Îndrumătorul meu se protăpește în fața formației, ca un afurisit de plutonier care ia în primire o nouă generație de recruți și se pregătește să le servească prima porție de virît spaima în oase.

— Mă, dobitocilor de prieteni ! (Nu m-am înșelat). Dacă vă închipuiți că o să putrezesc pe lîngă voi pînă vă puneți în mișcare bibilurile alea cleioase care duhnesc pestilențial și vă țin loc de creieri, sînteți cu mult mai cretini decît scrie în instrucțiunile voastre de întrebuintare. Așa că marș la treabă, dihăni nenorocite ! Iar tu, li-ghioana asta nouă diseară să-mi raportezi rezulta-

tele finale, că de nu, îți bag o petardă unde trebuie și te expediez înapoi la uzină, să arunci în aer toate șandramalele alea ale voastre. Priceput ?

— Am ascultat cu venerație înțeleptele sfaturi ale înalt prea luminatului domn ! strigă extaziați cei din jurul meu.

— Atunci, minte sprintenă, prieteni !

— Mii de ani de viață, îmbelșugată în toate, înalt prealuminate domn !

Folosesc răgazul acestui bine simțit schimb de replici ca să arunc o privire spre individ. E îmbrăcat nițel altfel decât noi — într-un cearșaf savant răsucit în jurul trupului bondoc și lăbărțat — are picioare groase și bine crăcănate și e prevăzut, în partea opusă, cu un craniu în clasica formă de pară, adică doi ochi aproape lipiți, ascunși sub o singură sprinceană ca o paranteză și călărind, prin intermediul unui nas cât o gămălie de ac, o pereche de fălci de hipopotam, în care dinții stau foarte lejer, ca pasagerii metroului la orele de vîrf. Bărbatul are însă și frunte, unde s-ar simți în largul ei o scobitoare așezată orizontal, iar minusculul tuguu care pe aici poartă, pe semne, numele de scăfirlie, și l-a pictat în chip cu totul remarcabil, cu umbre și penumbre, ca să pară mai impunător (devreme ce tot trebuia să dea o întrebuintare calvitiei dobîndite, se pare, cu multe eforturi, încă de la naștere). Într-un cuvînt, e bine ca animal, tot pe atîta cât e și băiat de comitet.

Dar se vede treaba că bestia virilă e învățată cu gloria ca javrele cu puricii, fiindcă pleacă fără să ne mai acorde nici o atenție. Iar mersul îi e falnic ca și înfățișarea fiindcă izbuteste performanța de a schiopăta cu ambele acolade simultan, ceea ce îmi lă-

murește cu prisosință pentru ce n-am putut intra în cadență mai adineauri. În același timp, simplu exercițiu de atenție și memorizare, constat că rimelul de pe ceafa lui Țugulea e șters, ca și când superiorii lui i-ar fi ras o castană la cerebel ca să-l revigoreze înainte de a-l trimite printre noi. Și nu apucă homo hemierectus să dispară după primul colț al hangarului că strașnica formație de sub comanda mea se risipește instantaneu, ca un cîr de fantome la vederea unui exorcist. Și fiindcă tot veni vorba, după felul cum m-a smotocit preaghebos întunecatul măgar, se constată că în lumca unde am nimerit nu mai posed caracteristici de strigoi, așa încît trebuie iar să port de grijă delicatei mele epiderme.

— Lovi-te-ar buba rea tocmai unde-ți ții neputința! aud deodată o urare rostită din adîncul inimii de cineva rămas neidentificat în spatele meu.

Și pînă să mă dumiresc cui î se adresează impresionantele vorbe purtătoare de noroc (subsemnatul avînd, fără să mă laud, toate componentele încă în stare de funcțiune), un cor căruia armonia și contrapunctul nu-i mai ascund nici o taină prezintă poate cel mai frumos recital de blesteme, populare și culte, laice și religioase, străvechi și moderne pe care le-am auzit în zbuciumata mea viață. Una dintre acele minunate și rare manifestări de suflet a căror luminoasă amintire ne leagă-nă pînă dincolo de mormînt.

De bună seamă că nu oricine e înzestrat cu harul de a născoci și a da viață acestor nestemate ale literaturii orale. Tot astfel cum rostirea lor presupune nu doar o strictă și autentică spontaneitate,

ci și, în strînsă interdependență, existența unor împrejurări speciale ale traiului de toate zilele. Bles-temul, ca și alte genuri artistice cu sorginea în trecutul îndepărtat al omenirii, fiind legat nemijlocit de apariția unor nedreptăți, spolieri, batjocuri și umilințe. Și constituind, neapărat, o luare de poziție a părții vătămate și aflate în imposibilitatea de a răspunde prin alte mijloace respectivei atingeri.

Iar cum, în lumea noastră, cea mai înzestrată cu darul limbariței și totodată cu felurite bunuri consumabile de mică valoare și scurtă durată este partea femeiască, firește că ea suportă cele mai multe atingeri (oho !). Și, neavînd de la natură metodologia plății către cealaltă parte a populației prin aceeași monedă, se mulțumește cu recursul la genuri și specii literare. Și întrucît, din teorie și din practică, știm că precum e pe pămînt tot așa stau lucrurile și în subteran, o dată mă uit mai bine la apropiatii mei și, Doamne, sau mai bine spus *doamne !* Constat că n-am dat greș nici cît negru sub unghie și că sînt înconjurat de circa două duzini de posesoare ale mărului cunoașterii. Și care poartă (ele, nu el), ca sportivi de pe la noi, atît între omoplați, cît și între gingașii lor corespondenți de pe avers (și la fel pe cele două șolduri bine legate) cîte un discret numeraș fosforescent, de la 1 la 20. Surmontat de imaginea unei floricele, dar nu de porumb ci, exact, exact, sînteți tari, domnilor, de lotus. Cît ai spune gingirică, îmi pun capul în propriul piept, să-mi verific identitatea însemnelor. Dar n-am. Nici tu cifră, nici tu floricea. Nici pe vreun șold. Prin urmare, nici pe spate.

Furtuna gîndurilor care-mi bintuie mintea se domolește cam în același timp cu ultimele strigături

în prelucrare corală ; doar pe ici, pe colo câte o interpretă mai zeloasă ori cu o memorie mai bună continuă să ridice glasul, însă curînd și aceste excese dispar, lăsînd loc unei tăceri stingheritoare. Din dosul căștilor și al măștilor din bronz lustruit, cele douăzeci de perechi de ochi, toate strălucind în aceeași nuanță de albastru-ca-mărgea, mă privesc în așteptarea ordinelor. Chm ! Chm ! Va să zică... Unde rămăsesem ?

— Păi ce faci, șefu ? Nu mergem ? mă interpelează, pe nepusă masă, 7, cu o asemenea bună cuviință, încît mă visez în brațele lui Hopeless Hell.

— Ba da, dom'le, hai ! mă hotărîsc, la o inspirație nebună și fac un pas înainte.

La care detașamentul de asalt răspunde cu un pas înapoi, antrenîndu-mă în direcția exact opusă. Mărșăluim deci în grup compact și îmi fac socoteala că drumul o-să ne fie scurt, altminteri e greu de presupus că atîtea domnișoare (sau babe, și mai bine !) acoperite de tinichele vor putea ține pasul cale de mai mulți kilometri. Dar una-i mersul și alta vorbitul. Drept care, profitînd de faptul că mă aflu tocmă în mijlocul lor (și știu eu de ce !), plăpîndește încep să-și pună în valoare ce au mai drag și mai folositor : arta conversației (și *honni soit qui mal y pense !*).

— De fapt, ia spune, pînă la urmă de unde vii ? mă iscodește pe ocolite 7, ca una care deține ascendentul de a-mi fi vorbit cea dintîi.

Fac pe misteriosul (păi nu ?) și arăt cu degetul în sus — de unde, oricum, venise liftul — ceea ce produce o impresie deosebită asupra asistenței.

— Chiar din bloc ? își ia inima în dinți 7.

— Etajul 49 ! precizez cu emfază (la 50 sînt mansardele).

Rumoare scurtă și surdă și, cît ai clipi, formația de front se recompune în spatele meu, bătînd cadența. Ceea ce nu-mi convine chiar deloc, deoarece caracterul subsemnatului... Oh, am nesuferită senzație că mă tot repet, și nu înțeleg din ce cauză !

Cel mai bine e să stau pe loc, asta și fac, doamnele mă imită, grozav aș vrea să aflu ce expresie au chipurile lor în dosul măștilor, dar mă abțin, așa se întîmplă cînd joci pe mîna străină. Numărul 1 face reglementarul pasîn fața frontului și turuie cu privirile îndreptate spre infinit :

— Excelența voastră semenule supraveghetor ! În urma unor verificări interne minuțioase, am descoperit că dintr-o eroare ce nu ne aparține am rostit adineaurei cuvinte blasfematorii la adresa înalt prealuminatului domn Cineareurechideauzit, șeful poliției din sectorul Alb cu o dungă și mai alb al nivelului Zero barat de șase ori. Ca urmare, dispun anularea grupei noastre de fete în casă. Grupă, drepti ! Grupă, ascultă comanda la mine ! Pe ceafă mîna stîngă... sus !

Într-o ordine perfectă, comanda este urmată de un unic zăngănit de mînuși metalice peste căști din același material. Zău dacă am vreo idee despre ce vrea să însemne asta !

— Pe frunte mîna dreaptă... sus ! Prin răsucire în sensul acelor de cesornic, faceți... unu ! Faceți... doi ! Faceți... trei !

Patru nu mai apucă să facă nici una, pentru simplul motiv că toate au rămas cu capetele în brațe. *Apocalypse now* ! Pe șira spinării mi se plimbă un deget de gheață. Și nu faptul că sînt roboțele mă gîdilă într-un chip atît de plăcut, ci ideea că,

socotindu-mă drept unul de-al lor, cineva mă va sili, în curînd, să practic o gimnastică similară. În sensul sau în inversul sensului acelor acelui ceasornic care-mi va bate sfîrşitul.

— Piramida ! comandă mai departe capul numărului 1, de la subţioara numărului 1.

În aceeaşi clipă, spiritul meu de observaţie îndelung şi trudnic exersat mă îndeamnă să remarc o mişcare lentă, lentă, parcă filmată cu încetîntorul încetîntorului. Pe care fetele în casă o execută cu aceeaşi perfectă sincronizare, de bună seamă tocmai pentru a nu fi sesizată de mine (orice rupere de ritm îţi sare mult mai uşor în ochi. Şi, mai ales, fără a le fi fost comandată. Va să zică, în vreme ce eu ar trebui să le supraveghez descăpăţinarea şi numai atît, minunatele robotesse se înalţă uşor pe vîrfurile picioarelor drept, şi nici asta prea mult, apoi coboară frecîndu-şi genunchii unul de altul. Şi iar o înălţare pe vîrf, şi iar o frecare aproape imperceptibilă a picioarelor în dreptul genunchiului... Un gest necesar decapitării, o întrerupere de circuite ale căror comenzi se află prin partea cu lentoare manevrată, mişcări atît de trebuincioase încît e inutil să mai fie cuprinse în ordin ?

Sînteţi naivi, domnilor, sau cel puţin inapţi pentru serviciul militar, dacă nu cumva nişte pacoste de băieţi de bani gata, care v-aţi sustras milităriei. Pentru că nu există om care să fi trecut cît de cît prin cazarmă şi să nu ştie că armata excelează prin descrierea minuţioasă şi ca atare includerea în comenzi a tuturor elementelor ce au ca scop transformarea amărîţilor de recruţi în luptători de elită. Încît dacă un rest de mîncare între dinţi l-ar deranja, fie şi teoretic, pe un mitralior să ia corect

linia de ochire, atunci regulamentul ar prevedea portul obligatoriu al unui set de scobitori în bandulieră. Și ar descrie, preț de zece pagini, toate operațiile care conduc la obținerea unei danturi perfect igienizate. Ca să nu mai vorbim ce plăcere le-ar procura acest capitol tuturor căprarilor obligați să controleze starea dentară a trupei! Iar dacă socotim că tot ceea ce am eu dinaintea ochilor reprezintă o secvență soldățească-model, pare-mi-se că fătutele de tablă fac pe dracu-n patru să-mi ascundă ceva. Și anume ceea ce, în mod normal, unui robot cum sînt și ele (astfel considerîndu-l pe subsemnatul) ar trebui să-i scape. Deci la genunchi și în călcîiul drept posedă ceva ce nu deține nici un alt seamăn de-al lor, va să zică ceva așezat acolo de altul decît fabrica producătoare.

Mașinuța mea de rișnit idei își mărește turația pe măsură ce funcționează. Dacă faptul că eu locuiesc în bloc a provocat instantaneu nu numai reapariția disciplinei cazone, ci și hotărîrea unei sinucideri în masă, în semn de regret pentru manifestarea populară dedicată în contumacie călărețului fără cal, înseamnă că pe tărîmul ăsta rupestru „bloc“ înseamnă ordine militărească, supunere oarbă în fața unui andropitec care te acoperă de insulte și suprimarea conștiincioasă și din proprie inițiativă a oricărei încercări de revoltă, fie ea destinată exclusiv ușurării sufletului. Păi chestia asta mîroase destul de urît ca să cam semene a dictatură, domnilor mei! Inclusiv înmatricularea domnișoarelor du *Circuit Intégré* cu floricele inventariate pe care să le poți citi și pe întuneric. Pe de altă parte, în „bloc“ există și unii roboți aflați în slujba dictaturii, avînd ca semn distinctiv tocmai lipsa oricărui

înseamnă. Recte cei ce aduc la înfățișare cu mine. Se mai ridică, în cazul ăsta, întrebarea : la ce bun atunci demonstrația cu blestemul desfășurată în prezența mea și regretată abia după pronunțarea cuvântului „bloc“. Există supraveghetori mai cumsecade, care eventual locuiesc în vile și alții, întranșigenți, situați la etajul 49 ? Rămîne de văzut.

Deocamdată n-aș avea de ce fi nemulțumit. Mi-a mai rămas de efectuat un raționament, și Mitsi Mitsu, care precis mă urmărește prin aparatura lui nec plus ultrasofisticată de producție niponă se poate felicita că m-a trimis pe aceste meleaguri. Și anume să descopăr cu ascuțișul minții cine mama dracului pot fi opresorii lumii de aici.

Dar asta, din fericire, e o ecuație simplă, cu o singură cunoscută. Aceia dintre dumneavoastră, domnilor, care au memorie bună și au trecut în revistă istoria ultimelor milenii de binecuvîntată civilizație terestră au și dezlegat, poate, misterul. Două elemente concură la aflarea răspunsului corect : pe de o parte modul de adresare al androidelor (mai precis ginoidelor) către mărunț preaticălosul șef al poliției locale, iar pe de alta detaliile insultei colective pe care nimicnicia sa a binevoit să o formuleze pe seama grupului de roboți ce ne aflăm la dispoziția lui. Politețea exagerată este semnul dialogului cu o ființă considerată cu mult superioară — și ghici, ciupercă, cine se crede superior unui ciborg ? Iar doi la mînă, cine e atît de ignorant în materie de robotică încît, spre deosebire de un contemporan al nostru care a descoperit creierul pozitronic, să declare cu privire la interiorul cutiei craniene detașabile a fetelor în casă : „bibiluri cleioase“, „duhnesc pestilențial“ și „vă țin loc de creieri“ ? Și o între-

bare ajutătoare: cine avea nesimțirea să se poarte ireverențios până și cu mine, un supraveghetor venit de-a dreptul din „bloc“ ca să-i fie lui însuși de folos ? (Nu blocului, desigur !).

Ei, onorat public ? Să fie satrapii locuitorilor din subteran niște suprainteligențe cibernetice ? Să fie monștri antediluvieni treziți la viață de năvala în bîrlogul lor a viitorilor supuși ? Ori niște ființe picate din Soare o dată cu ultima furtună magnetică ? Dorește cineva să vină la microfon și să ne spună dacă a ghicit ? Cum, chiar nimeni ? Ba da, văd o mîină ridicată în fundul sălii. Regia, rog un proiector pe sală ! Într-adevăr, nu m-am înșelat, cineva agită mîinile. Surpriză, dragi prieteni, e un copil, mai precis un băiețel. Rog pe cei de pe scaunele de alături să-l aducă pînă aici, micuțul e prea mic ca să meargă singur. Dumneavoastră, doamnă ? Mulțumesc ! Sînteți cumva mama ? A, surioara mai mare. Binee... Bine de tot ! Și-acum, voinicule, să te auzim ! Așa... Repetă, repetă, cu gurița spre microfon, să te înțeleagă toată lumea... Excelent ! Cîntec are, să-i trăiești, băiete ! Într-adevăr, acesta era răspunsul mult așteptat ! Omul, domnilor ! Omul și numai el sau cum a spus precocel nostru gînditor aici de față, omul, care e măsura tuturor lucrurilor.

Hm ! Nimic nou sub soare. Încă o dată, binecuvîntatul instinct al regelui creațiunii a intrat în joc. Cațără-te deasupra tuturor ! Supunîndu-l pe cel slab, zdrobindu-l pe cel îndărătnic. Regula junglei înfloritoare, secțiunea de aur care împarte lumea între mai puțin și mai lipsit de scrupule peste mai numeros și mai prejos, că doar nicăieri în natură nu există șanse egale, cetățeni !

Va să zică, o dictatură a oamenilor și a cîtorva

antropomorfi asupra celorlalți ciberi (și, neîndoie-l-nic, oameni). Dar, cum nimic nu-i perfect pe lumea asta (ca și pe aceea a mea), partida celorlalți se revoltă cînd îi cade bine și îndeosebi ascunde ceva — posibil elemente ale unei alte revolte, care n-ar fi exclus să-i cadă rău jumătății mai mici a adunării. Dar unde-i acțiunea polițistă, în vederea căreia a scăpat Chakiru-san dintre bulumacii Degețicăi Hell? Ar fi cu putință să fi fost zvîrlit aici doar cu scopul unei documentări în străinătate pe banii Societății anonime „Binefacerea la Domiciliu”? N-aș prea crede, iar dinspre partea necazurilor ce mi se pun la cale n-am nici o strîngere de inimă — acestea VOR VENI!

Piramida alcătuită din capetele copilelor după modelul lăsat de un vestit domnitor est-european, se înalță la picioarele mele, în vreme ce trupurile și-au reluat locurile în vechea formație, așteptînd. Fie primirea unor capete noi (eventualitate dedusă din principiul celor trei R), fie pe cea a unor dispoziții noi — dar acum nu mă mai pun dumnealor în încurcătură!

— Ia terminați cu mofturile! le ordon pe tonul șefului meu cînd îmi administrează cîte o felicitare. Și înfigeți-vă tîrtăcuțele la loc pe umeri, pînă nu vă intră praf în gît, să-mi faceți mai tîrziu pe răgușitele. Ce mama dracului vă închipuiți, că dacă am ascultat mugetele lui Clineareurechidemăgar înseamnă că sînt un vițel ca și dînsul? Și mă duceți de nas cum vă place? Vă azvîrliți dovlecii pe pardoseală și scăpați de răspundere? La loc comanda imediat, pînă nu mă supăr, parapanghelosul ei de treabă!

Frumos ne-ar șede a să avem pe lîngă casă așa niște neveste (și nu numai) sperioase și obediente!

Frumos, dar la ce-ar mai fi construit omul roboți, dacă nu ca să-i ușureze munca? Nici nu clipește bine, că ciberfetele se și încăpăținează, rușinate.

— Și-acuma nu mai faceți pe mironosițele! îi trag înainte. Că plopul unde vă aflați e tot pînă la Dumnezeu de înalt, și cu blestemele voastre, și fără ele. Așa că nu vă mai agravați situația, și porniți de bună voie spre locul unde ați păcătuit, că stau cu ochii pe voi și vă calc pe urme.

Bineînțeles că nimic nu e mai eficient într-o tiranie decît imaginea autorității...

Ah, doar o clipă!... Ah, ce-i asta?

Să nu uităm însă, domnilor, un alt dicton din antichitate și anume acela că totul se plătește. Iată că succesul meu intelectual cunoaște un revers pe care nici nu găsesc cuvinte să-l calific. Poate frigul la care, gol pușcă, am fost supus în tufisuri nu de mult, poate stress-ul prelungit al atîtor emoții, poate, în fine, nevoia de împlinire a unui cunoscut circuit natural (mă refer la acela al apei), îmi determină apariția unui anume fel de stinghereală, imposibil de eliminat în actualele împrejurări. Sper că unii oameni suferinzi de maladiile specifice, precum și marii băutori de bere, copiii de trei ani care s-au jucat peste zi cu focul, fricoșii porniți în acțiuni singuratice și temerare, disprețuitorii, obișnuiți să traducă printr-o binecunoscută expresie lipsa de respect cu privire la obiectul asupra căruia își revarsă sentimentele mă înțeleg în această clipă și sînt alături de mine.

Nu, deocamdată nu-i nimic de făcut. Las deoparte ignoranța mea în materie de deschidere a costumului cu care m-a pricopsit Fujiyama, dar pe nicăieri nu găsesc vreun locușor mai ferit sau confundat în penumbră, vreunul dintre acele colțișoare

intime atît de propice îndrăgostiţilor ca şi nevoiaşilor de teapa mea. Pretutindeni beton, beton, reflectoare, beton, chiar dacă tocmai am ieşit din grota infernală unde ne-a fost dat să ne cunoaştem şi nimerim din lac în puţ, va să zică intrăm într-un oraş ce pare copia la indigo a cavernei de ciment, cu singura deosebire că arată ceva mai sumbru. De fapt, înaintăm printre două nesfîrşite ziduri de bloc, străpunse de ferestre la distanţe egale, ca un material de rochie pepit; două astfel de cupoane se întind paralel în faţă şi în spate, cît vezi cu ochii. Iar sus, la mare înălţime, zăresc un al treilea, cusut perpendicular pe cele verticale (cum naiba vor fi trăind locatorii de acolo, veşnic cu picioarele în sus e o întrebare căreia mai bine să nu-i caut răspunsul; afară de cazul cînd e vorba de celule unde-şi duc păcatele delincvenţii acestei lumi). Pe bulevard — în zic astfel deoarece traversăm şi intersecţii cu străduţe încă mai înguste — tropăie androizi purtînd în spate poveri sau, adesea, lectici: unde se lăfăie cîte un geamăn al şefului poliţiei, cînd nu e vreo femeie, dacă li se poate atribui acest eufemism namilelor cîntărind garantat mai multe sute de kilograme şi care zac povîrnite între perne. Mlaştini de gelatină ce tremură amarnic la orice pas al roboţilor purtători, surmontate de colinele puhave ale pieptilor, pîtecilor şi şoldurilor gata să se reverse în toate părţile. Sau ridicînd, acoperit de graţie şi de văluri, cîte un genunchi asemeni cu Turnul Babilonului înainte ca Dumnezeu să fi dispus încurcarea limbilor. Aproape la fel de numeroşi ca şi ciborgii slujitori (însemnaţi cu numerele de rigoare şi, cumplită ironie, cu silueta cîte unei flori, aceeaşi ca şi pe lectici, pachete, bagaje, piese de mobilier şi ce mai cară sclavii numiţi de către stăpîni:

lor „prieteni“) se amestecă prin mulțime roboți lipsiți de însemne, ca și armura mea, dar înarmați cu bastoane de cauciuc și pistoale electronice — desigur, instrumentele puterii, polițiștii.

Lume crepusculară, spuneți? Da' de unde, ăștia au mers pînă la capăt, sînt apuși de mult. Tot ce umblă de colo-colo e numai umbra, și asta estropiată, a unor suflete ajunse harcea-parcea în urma practicării zilnice a celor șapte păcate capitale. Născocirile unei minți de narcoman care, după o noapte de beție cu toate soiurile de prafuri, își pune capac, *pou la bone bouche*, cu o supradoză letală.

Vreau să înțelegeți, domnilor, că ăsta ne cam e viitorul. Nu vă dați după degete, sîntem între bărbați, aveți măcar curajul de a privi lucrurile în față. Nu vă mai faceți că plouă, doar n-o să pretindeți că androizii constituie una dintre grelele moșteniri ale trecutului de tristă amintire, nici o *Spitzetechnik* desăvîrșită de contemporanii noștri! Nu, ei sînt, pur și simplu, marele adevăr al vremurilor ce vor veni. Tot astfel cum imaginile din jurul meu nu-s cu nimic mai rele decît cele zugrăvite în prevestirile din sutele de crestomații care burdușesc bibliotecile fiilor voștri, texte pe care le etichetați, cu deplină nesăbuință, drept jocuri negre ale imaginației, într-un cuvînt antiutopii. Ignorînd că, de pildă, loviturile „senzaționale“ date, noapte de noapte de Scarlettină și alții mii ca ea, ororile descrise amănunțit în pagina întîi și care, de plăcere, vă opresc în gît cornurile cu unt dimineata, cînd citiți ziarele la micul dejun sînt și ele o contribuție, și deloc neglijabilă, la aducerea pe lume a tentantei realități de pe aici. A paradisului unde singurele înfățișări cît de cît omenеști reprezintă

stigmatul ereditar al robilor, precum odinioară, în statele confederate, pielea neagră, buzele groase și nasul turtit al vietăților din grădinile zoologice de pe plantații...

Ei, dar vorba lungă trage la sărăcie, iar pe deasupra, v-o spun din experiență, nu rezolvă nici măcar acele dificultăți, de minimă importanță economico-socială, însă atât de adeseori presante la nivel individual. Avantajul filozofiei este, totuși, acela că scurtează distanțele; numai așa pot să-mi explic de ce n-am băgat de seamă cum am ajuns în blocul din dreapta noastră sau mai exact în tronsonul din dreapta al unicului bloc înconjurător. Un lift (mereu un lift!), unde ar putea întoarce lejer un camion cu semiremorcă de douăzeci de tone, pare să fie destinat locatarilor și, dacă mai știu să socotesc, trebuie să aibă capacitatea de circa patru persoane, inclusiv suita lor antropomorfă care le tirăște neconținut, și acasă, și pe stradă. Așa încît eu și haremul, de altfel bine speriat, al junelor de tablă încăpem fără jenă în cabina suitoare. Și mergem, și tot mergem, ca-n poveștile de adormit copiii (eu fiind însă veșnic treaz și tropăind vioi, din multe și felurite motive), pînă ce ușa se deschide brusc, lăsîndu-ne să cădem claie peste grămadă, însoțiți de un huruit, zureuit și zdrăngănit coșmărești, ca și cum un sac plin de cutii de conserve s-ar fi trezit deodată fără fund.

Nedumerirea mi se împrăștie însă pe loc atunci cînd constat că sub trupurile noastre voluptos învălmășite se află, de fapt, nu podeaua, ci o fereastră. Și prin sticla ei (incasabilă, pe încercate) pot vedea, foarte jos sub noi, forfota liniștitoare a androizilor de ordine printre civilii prizonieri ai orașului. Mă desprind cu un efort din brațele,

coapsele și anteroposterioarele atîtor și atîtor ispite absolut identice, însă tocmai de aceea alcătuiind o mulțime aditivă de lozuri fără excepție norocoase. Ce vreți, datoria-i datorie și pe urmă să nu uităm că mă aflu în mijlocul unor delinevente, cel puțin de ultraj la persoana șefului de poliție locală. Mă întind pe spate, rezemat de galeria ferestrei care nu poartă nici o perdea și arunc o privire prin găoacea de odăiță.

Remarcînd o priveliște ce nu-mi place deloc. Vreau să spun chiar deloc. Pentru că există asemenea priveliști, evenimente sau împrejurări la care firea mea dificilă reacționează atît de violent, încît spun întruna chestia asta cuiva care se încăpățînează să rămînă în anonimat. Pe tavanul funcționînd în realitate ca podea și unde se află cîteva mobile bine înțepenite în beton, iar pretutindeni și orientate în toate direcțiile au fost pironite, în același binecuvîntat material de construcție, cîteva zeci de barete zdravene, cam ca acelea ale sandalelor noastre de vară (servind, desigur, la deplasarea locatarului încolo și înapoi, la fel cum și chingile patului și ale scaunelor slujesc la stat jos și la dormit), se află, fără nici o urmă de îndoială, indiciile unei crime în toată regula. Săvîrșită, dacă înțeleg bine. Împotriva stăpînului casei și al celor douăzeci de frumuseți aurii — întrucît pe halatul, altfel foarte ponosit al nefericitului descifrez cu oarecare greutate silueta florii de lotus. Și care stăpîn atîrnă grotesc, cu trupul chircit între chingile unui scaun și cu mîinile și picioarele ridicate în sus — din perspectiva răsturnată a încăperii. Ca o muscă lipită cu aripile de hîrtie cleioasă de deasupra tejghelei din circiumile de țară sau ca un gimnast în mijlo-

cul unui exercițiu dificil și căruia un glumeț de prost gust ar fi aranjat să i se rupă paralelele.

Cu deosebirea că omul nostru și-a pierdut o bună parte din cap, și asta nu ca efect al unei pasiuni a sufletului.

— Frumoasă lucrătură, fetelor! mormăi, păstrându-mi cumpătul, ca un bun specialist în materie de asemenea bazaconii. Cam cine o fi reușit să-l aranjeze? Un cunoscut, firește, nu pare să fi avut loc o luptă. Și totul s-a petrecut de curînd, sîngele de pe lingă geam e proaspăt, ca acela al unui mielusel în noaptea Învierii Domnului.

Pînă să cascade gura la spectacolul de varietăți, fetele au revenit la o poziție normală, în sensul că, printr-un procedeu de levitație accesibil numai lor, s-au așezat pe halucinantă podea-tavan, în picioare, fără însă a-și vîrî tălpile în agățătorile împrăștiate peste tot.

— Noi am reușit, excelența voastră semenule supraveghetor! declară hotărîtă 1.

— Pardon? exclam, ușor buimăcit.

— Să-l aranjăm, după cum ați binevoit a întreba. Și întrucît ați descoperit făptașii, îndeplinindu-vă astfel misiunea, sînt obligată să ordon desființarea grupei de fete în casă. Grupă, drepti! Grupă, ascultă comanda la mine!

Știu. Va urma, lent și misterios, dansul „tot pe vîrfuri și călcîi“, din opereta „Genunchi, genunchi de aur frecat pe la mijloc“.

— Stop, mașinile! strig repede. Nici o piramidă, nici o chestie, pînă nu vă dau eu voie. Și acum ajutați-mă să cobor lingă voi.

Ce vinovată plăcere le determină pe insecte să umble brambura pe zugrăveala proaspătă a tava-

nelor noastre rămîne obiectul unui studiu pe care îl voi întreprinde altă dată. Pînă una alta, îmi introduc, cu discreție dacă asta mai contează, vîrfurile picioarelor în semicercurile de oțel de pe lîngă mine și, împiedicînd, printr-un exercițiu yoga exersat la Academia de Poliție, sîngele să mi se urce la cap, mă apuc să examinez cadavrul. De cum îl ating, un obiect minuscul îi iese din sîn și, ca un balonaș îndopat cu heliu, urcă fulgerător spre unica fereastră a încăperii, montată pe acoperiș, ca luminatoarele atelierelor de pictură. Acolo se lovește de beton și...

La o telecomandă, din galeria aparent goală își face apariția o perdea neagră ce obturează sticla; dar nu rămînem în întuneric, deoarece obiectul miniatural ne aruncă în vîrtejul unor imagini mirifice care, printr-un efect optic bizar, capătă dimensiuni uriașe, cît întreg bulevardul anost de afară. Tablouri edenice ale Pămîntului cu atîta mărinimie fegăduit tuturor oamenilor, ale oceanului înspumat de un uragan, ale munților bîntuiți de viscol, ale fierbinților și înăbușitoarelor păduri de la tropice, ale stepelor întinse dincolo de zările închipuirii, ale taigalelor neumblate încă de picior omenesc. Paradisul nu pierdut, ci ucis pentru ambiții care nu țin de cald în nici un mormînt. Pămîntul cu înserări ostentive, cu țărani ce se întorc domol de la cîmp, vite rumegînd în ocoale, cîini care sar, amețiți de bucuria revederii stăpînilor și le ling mîinile și se tăvălesc dinaintea picioarelor lor. Și sărbători pline de bunăcuviință, tineri îmbujorați ce fură fete cu ochii, hore solemne la marginea satelor, credincioși cu lumînări cuminți, veniți să se închine statornicieii...

Idilism ieftin, ce mai ! Paseism nesărat, de om bătrîn și ursuz, adversar al progresului. Nespus de

anost și prăfuit pe lângă trepidația veselă a lumii moderne de afară, pe lângă aerul liniștit și plin de sănătoasă vigoare al trecătorilor, pe lângă înfățișarea veșnic sărbătorească a orașului. Așa încît, fără supărare, un astfel de păianjen trebuia, prin forța lucrurilor, să fie strivit, au cerut-o legile curățeniei generale proprii oricărei mari civilizații.

Hm ! Pînă aici, toate bune și frumoase, numai că nu cele douăzeci de *house maiden* au făcut-o. Din simplul motiv că le-a lipsit motivul. Firește că autoritățile nu sînt străine de crimă, însă, în mod normal, acestea ar fi recurs la o execuție publică. Nu, simpla existență a aparatului nu justifică discreția eliminării constructorului său. Și cu atît mai puțin tentativele obstinate ale fetelor de a se „sinucide“. O sinucidere simbolică, nu-i așa ? de vreme ce micul lor secret se ascunde în picioru-se, nu în căpșor.

Și uite că dă Dumnezeu să-mi scapere în minte scînteia mult dorită a adevărului. semnul divin că nu sînt un prostănac, ci un animal domestic înzestrat cu rațiune. Iar ca să mă bucur de un apoteotic acord final al deducțiilor mele admirabil concertate, întreprind ultima verificare, întorcînd la vedere palmele cadavrului. Așa cum mă așteptam, ipoteza mi se dovedește valabilă, iar veriga lipsă se așază cuminte în lanț. Cam în același timp cu încheierea programului de cinematecă, secția film documentar din perioada timpurilor biblice. Va urma, în partea a doua a serii, un mic joc de societate, inițiat și condus de subsemnatul. Ca de obicei, publicul, constituit acum din douăzeci de fermecătoare tinere, habar n-are ce-l așteaptă. Dar să începem și să nu anticipăm.

— Orice s-ar zice, ați avut un stăpîn cumsecade. Niciodată nu s-a purtat urît cu voi, nici nu v-a insultat cum li se întîmplă mereu semenilor voștri. Și asta cu toate că trăia din cale afară de greu în garsoniera lui răsturnată, agățîndu-se ca un liliac de curele și chingi...

— Ce înseamnă liliac, excelență seamăn supraveghetor? mă întrerupe, cu politețe, prietena mea 7.

— Așa-i fetelor, că voi nu i-ați apucat. Să trecem! Mă refeream la garsoniera lui de proscris, nu-i așa, fiindcă pe aici, pe sus, își au locuințele numai delincvenții, cei pe care lumea nu-i iubește. Însă, ca în orice societate profund umanistă, lumea asta are grijă să le asigure, pe deplin, condițiile unei vieți cel puțin decente; cum s-ar zice, cu fruntea sus. Pe lîngă avantajul de a-i avea pe toți la picioare. În sfîrșit, cu obligația să stai în cap...

— Precum se știe, excelență seamăn supraveghetor!

— Corect. Dar ce nevoie să fi avut un bătrîn, singuratic și urît de toți, de douăzeci de ciborgese arătose și sprintene ca voi? Nici una. De unde rezultă că, sub acoperămintul de fete în casă, sînteți, mă rog, erați informatoare ale poliției. În subordinea lui Cineareurechideauzit. Dar asta a fost mai de mult, nu?

— Precum se știe, excelență seamăn...

— Să trecem! Atît de multe și atrăgătoare cum sînteți, denotă că omulețul ale cărui picioare au ajuns acum unde îi stătea cîndva capul n-a fost un opozant oarecare, ci o personalitate de primă importanță.

— Pre cum se...

— Tocmai. Însă aici, în căsuța lui de porumbei destinați sacrificării s-a petrecut o minune. Bătrînul era un vrăjitor, așa-i? Cu dragostea lui nesfîrșită, v-a prefăcut din spioni în prieteni. Doar că asta nu se mai știe, micuța mea 7, fiindcă n-ai divulgat-o nicăieri. A fost răspunsul vostru secret la dragostea lui. Un soi de respect, amestecat atît de subtil și amețitor cu tandrețe, unicul sentiment adevărat născut în piepturile voastre de aur. Singurul gînd licărit în creierul pe jumătate, totuși, omenesc, de vreme ce măcar în parte e alcătuit din celule vii. Și care, Doamne, în pofida părerii fostului vostru șef, trebuie să miroasă curat și sfînt ca un busuioc, fiindcă nu-i făcut să dorească răul nimănui și, de bună seamă, nu cunoaște păcatul.

— Vorbește ca el! izbucni o voce dintr-un colț al odăii. Nu înțeleg cum...

— Poate fi o capcană? i se alătură alta.

— Liniștiți-vă! le poruncesc din nou. N-am venit să vă judec, cel puțin nu pe voi. Vreau doar să vă spun că știu poveștile pe care vi le-a istorisit despre niște vremuri mai bune de altădată. Se întîmplă că am avut aceiași străbunici și de la ei am auzit amîndoi minunile astea. Iar ca să vă convingă a făcut niște filme. Imagini sintetizate la un calculator pe care chiar voi l-ați șterpelit și i l-ați adus. Pentru că, desigur, ce-am văzut adineauri nu mai există sau nu vă mai e accesibil de mult.

— Știe! reluă vocea, trădînd o candoare pierdută de noi o dată cu miracolul copilăriei.

— Cine e? Servește vreun locatar al mansardei?

— Cu neputință. N-are nici un însemn.

Le las să-și frămînte în voie spaimile și poate și speranțele, dar idila noastră pastorală e întreruptă de sosirea vijelioasă a liftului care-l expulzează în odaie pe fascinantul polițai-șef, mai seducător ca niciodată. Și vreau să spun că un al șaselea simț îmi dă de știre cînd mă aflu în prejma ticăloșilor, repulsia față de ei traducîndu-mi-se prin reacții fiziologice dintre cele mai bizare. De data asta, în urma unui astfel de ciudat joc al hazardului, simt nevoia să mă agăț de un lanț cu mîner de porțelan la capăt. Dar ce zic nevoie, domnilor, un comandament mai presus de biata mea condiție umană, aș da un regat pentru un lanț și mai ales un porțelan alb, lustruit...

— Cu însemn sau fără, poate fi și tatamare al neveste-mi ! orăcăie culturistul de la Notre Dame, agățîndu-se de curele ca un veritabil circar și fluturîndu-și cearșaful pe la nasul meu de i se văd, pe dorsala anticiclonică, propriile însemne — de macac. Că tot și-a făcut treaba, demascîndu-vă planurile odioase. Bine m-am gîndit să stau cu ochii înn patru pe voi, măi prietenilor ce-mi sînteți, măi ! Și asasinilor ordinari, de-o să vă smulg capetele ca pe niște dopuri de șampanie, începînd chiar cu tine, ticălos de supraveghetor. Să vă învățați minte cu toții, tinichele nenorocite, ucigași de oameni și așa mai departe !

Ispititoarea imagine de adineauri mi se spulberă cu brutalitate de dinaintea ochilor. Și încep oarecum să mă înfurii.

— Ucigași, zici ? îl prind pe trapezist de gît, tocmai cînd se pregătea să-mi sară în cîrcă și-l răsucesc cu fața spre mine. Știi ce se află pe mîinile nefericitului ăsta cu țeasta ferfenițită ? Buletinul

de identitate al veritabilului călău, adică vopseaua ștersă de pe ceafa ta, stîrpitură !

Sînt convins că secvența interpretată de noi — un robot agresînd un stăpîn — e premieră mondială pe tărîmul de pe aici, întrucît publicul a rămas paf, iar partenerul meu mă privește ca pe un fenomen exorbitant (vreau să spun, cu ochii ieșiți ușor, de vreun deget și mai bine, din locașurile atribuite lor în folosință veșnică).

— Nene !... suspină apoi, agitîndu-și mînuțele ca un bebeluș care se străduie să arate, în limba lui, că și-a udat scutecele (fericitul !).

— *Don't nene me !* îi strig cu glas de tunet. Că nu sîntem nici măcar consăteni, necum vecini sau cumetri. Și mai află că mutra ta ar putea fi oarecum simpatică, dar cu condiția cîtorva retușuri. Așa că dă-mi voie !

Însă nu apuc să-i pompez mai mult de vreo sută cincizeci de atmosfere, socotind, conform standardelor, o medie de circa zece kilograme/pumn/cm², întrucît, în ciuda fălcilor vînjoase și nu lipsite de eleganță în felul lor, devla i se bălăbăne în toate direcțiile și într-un ritm infernal, iar pe deasupra, o mărturisesc sincer, n-am fost niciodată un prea grozav ochitor. Gimnastica noastră aerobică ia pînă la urmă sfîrșit, dar printr-o lovitură de teatru pe care nici măcar japonezul de pe la noi din bloc, cu toată futurologia lui aplicată (pe pielea mea) nu se poate s-o fi prevăzut.

Concret se produce ceea ce aș putea numi o dublă decorticare și, ca să o înțelegeți pe deplin, vă rog, domnilor, să vă imaginați poziția în spațiu a mea și a *sparring partner*-ului. Unul, adică eu, cu picioarele prinse în baretele de pe tavanul-podea și

corpul atîrnînd în sus, spre fereastră iar celălalt (el) zvîrcolindu-se în prelungirea mîinii mele ce i se înfipsese în mandibulă. E cu neputință ca o mișcare atît de amplă și de complexă să nu se finalizeze cu alunecare spre călcîie a cearșafului marelui bărbat, asemenea pînzei trase la dezvelirea statuiilor ; și, pe legea mea, participanții la adunarea solemnă din piața publică unde ne aflăm au ce admira la silueta ce li se dezvăluie privirilor în impudica lui perfecțiune. Un armonios ansamblu sculptural de doage, stinghii, făcălețe, sirme, cuie, ciocalai de porumb și multe materii prime și materiale neidentificabile, aruncate într-o desagă strînsă la gură de mine. Și de unde se ițește, cu rol de cap, un tilv de tras țuică improvizat dintr-o tîrtăcuță crescută ca vai de lume pe timp de secetă. Cum asta ar conține fișa signalectică a eroului tragic agățat de subsemnatul. Agățat e, de altfel, cuvîntul cel mai potrivit, fiindcă ghearele de vultur (pleșuv) ale polițistului mă înhață la un moment dat de subțio.i, ca să mai ușureze suprasarcina la cîrlig suportată de gîtul lui — piesă componentă cu fiabilitate evident necorespunzătoare față de momentul forțelor aplicate în acest punct.

Hm ! Să nu-i dea Dumnezeu omului cît poate duce, fiindcă s-ar putea să pornească de la un calcul greșit. În cazul meu, armura aurie mi se desprinde pe nepusă masă din copcile care se vede că o încheiau pe la mijloc, iar jumătatea superioară se prăvălește în înaltul bagdadiei, cu maimuțoiul încheștat de ea cu tot. Rămîn deci cu bustul și capul dezgolite, dar nici asta prea mult timp, întrucît e lucru știut : partea devine mai slabă decît întregul. Așa că mă pomenesc cu picioarele ieșindu-mi din

burlanele armurii ca dintr-o penibilă pereche de pantaloni de tablă și mă tot duc, pe urma pocitaniei, spre lumnator, despuiat cum m-a făcut banda lui Scarlett-Ridiche-de-Lună.

Sincer să fiu, n-am combătut niciodată într-o asemenea postură și mai ales nu sub privirile fascinate a douăzeci de domnișoare tot una și una. Nu, domnilor, n-am combătut și nici măcar n-am fost bătut, motiv pentru care dificilul meu caracter se trezește, brusc interesat și gata, ca de obicei, să se dea în stambă. Fiindcă, uitasem să vă spun, am o fire dificilă, adică în momentele critice e greu să se înțeleagă omul cu mine, deoarece...

— Un om ! Un om ! strigă, topite de plăcere (sper) îngerile metalifere care știu că au trecut azi prin ceva emoții, și ziua încă nu s-a terminat.

— Doi oameni ? le replic vitejește. Nu, frumoaselor, numai unul, iar acela bărbat în toată puterea cuvîntului.

— Ba o capcană ! se strecoară iar vocea veșnic suspicioasă (trebuie să fie o unei ghinioniste, precis purtătoarea numărului 13).

Ah, trag nădejde să le ofer, foarte curînd și cu nerădărită ușurare, acelora dintre ele care vor manifesta curiozitatea bolnăvicioasă să mă asiste, o dovadă îmbelșugată a originii mele animale. Dar între datorie și pasiune am acordat negreșit înțietate celei dintîi

— mai înainte trebuie, așadar, să-mi plătesc datoriile față de animalul care zace lingă mine. Și totuși, măcar pentru o dată, soarta îmi e prielnică : tîlvocăful a planat prin cameră cu atîta măiestrie, încît la aterizare s-a făcut ca un acordeon călcat de un tanc ; cum s-ar zice, frumos ca dracul — și deoarece drac mort nu s-a mai văzut, nu-mi fac griji în

privința sănătății lui înfloritoare ci, în sfârșit, a fiziologiei mele cam de multșor supuse unei stări de urgență. Mă înfășor, deci, în toga mizerabilului (care abia îmi acoperă locurile mediane, ca să se știe din nou, dacă mai era nevoie, ce diferențe izbitoare ne despart) și caut cu ochii ieșirea — sau intrarea — pe unde trebuie cu orice preț să mă strecur.

Ba nu, își continuă zeițele dialogul, studiindu-mă de la înălțimea lor olimpiacă, deși răsturnată. Un om ca-n filmele maestrului. Un om de demult. Maestrul nu ne-a mințit. Maestru era un înțelept.

— Dar baia ? aduc și eu o firavă contribuție la maieutica lor.

— Baia ??

Nedumerire generală.

— În sfârșit, locul... Măi, fetelor, doar am făgăduit să nu avem secrete unii față de alții ! Sînt sigur că bietul vostru stăpin intra de mai multe ori pe zi într-o cămăruță strîmtă, unde nu vă dădea voie să-l urmați...

Un hohot de rîs, amuzat dar nu lipsit de bunăvoință mă întrerupe aidoma clinchetului de zurgălăi al unei uriașe sării de colindători în dimineața Ajunului.

— El e ! El e ! întrerup, ici colo, glasuri pline de încîntare micul concert al tilincilor, atît de nepotrivit cu unitatea de loc, timp și acțiune a situației în care ne aflăm.

— Eu sînt ! confirm nerăbdător. Cine, adică ?

— Un om din trecut, mă lămurește îndatoritoare 7. Frumos ca nimeni altul de pe-aici. Îndrăzneț și puternic. Cavaler al adevărului și dreptății. Și care merită să fie iubit și urmat de orice femeie, o viață întreagă. Așa cum ne-a spus maestrul.

— O, și maestrul nu s-a înșelat ! El n-a min-

tit niciodată ! preia corul antic ideea, dezvoltînd-o după toate canoanele eschiliene... adică sofocliene... scuzăți, euripidiene vream să spun. Ce noroc am avut să fim în preajma maestrului ! Și nu e nici o capcană la mijloc, o, nu e !

— Frumos le mai ziceți, măi, fetelor ! dau glas admirației mele sincere. Dar uneori, fără supărare, manifestați ușoara tendință de a schimba subiectul discuției. Vorbeam despre o cămăruță. Unde intra stăpînnul vostru. Singur. Ce naiba, uitați atît de ușor ?

— Ba nu, omule ! se împotrivește 1. Dar în ziua de azi nu mai e nevoie de așa ceva. Maestrul ne-a povestit o dată despre obiceiul vostru ciudat și știu că am rîs pe seama lui o săptămîină în șir. Acum, însă, problemele care vă sîcîiau nu mai există : hrana sintetică se asimilează fără reziduuri iar apa viciată se elimină, sub formă de vapori, prin plămîni, laolaltă cu aerul viciat*.

— Avantajele urbanizării ! mi-o trîntește o a treia, fără menajamente. Dușurile se fac cu raze, și așa am scăpat de canalizarea din vremea voastră, ca și de gunoaiile menajere atît de incomode și poluante.

Hait, hait, hait ! Dacă mai dau ochii cu Yokohama, care nu se poate să nu fi știut de moravurile aspre de pe aici, vom purta o discuție în trei, cu participarea desfundătorului de chiuvete (atît de

*) Tot nimic nou sub soare. dragi domni cititori ! Asemenea atractive și binefăcătoare mutații biologice au fost anticipate de un distins contemporan al nostru și îmi face o deosebită plăcere să-l comunic pe această cale că teoriile domniei sale și-au aflat concretizarea deplină în acel viitor îndepărtat. Felicitări ! (n.a.).

incomode și poluante), de-o să mă țină minte o săptămână în șir. Că doar mă putea preveni și, slavă Domnului, aveam tufișuri pe lângă noi cît jungla Amazoanelor. Acuma încotro s-o iau, cu liota asta de admiratoare pe cap și cu ochii de cerber ai polițiștilor dimprejur ? De aceea înghit în sec, dacă pot spune așa, strîng din dinți, înțelegeți cum și mă gîndesc că a sosit vremea să-mi iau rămas bun de la lumea aceasta atît de ospitalieră. Cu alte cuvinte, să-mi termin iute-iute treburile care m-au adus aici.

— În regulă, domnișoarelor ! oftez, eliminînd, din păcate, exclusiv aer viciat. Să trecem ! Și, dacă tot am făcut cunoștință, mai exact ați aflat cine sînt, veniți binișor pe lângă mine să vă spun și eu cine-mi sînteți, micile mele mincinoase prefăcute ! Care vă apărați atît de bine secretele, încît nu vă mai arde nici măcar să mă întrebați de ce am ajuns din trecutul meu pînă la voi, cu alte cuvinte ce vînt al restriștii m-a împins înapoi.

Fetele în casă se supun, mai puțin amuzate decît adineauri și se așază în cerc pe lângă mine, de parcă am fi un guru (am și vestimentația potrivită) și grupul lui de învățăcei adunați într-o poienită indo-tibetană să-și practice disciplinarea spiritului. Bineînțeles, după ce în prealabil l-am mutat mai la umbră pe cu deosebire înaltul și indiscutabilul prealuminatul domn polițai, chircit în mult preafericitul său leșin.

— Pardon ? ia cuvîntul cunoscuta, de-acum, voce suspicioasă care prevestea în stînga și-n dreapta existența unei capcane — și într-adevăr aparținînd numărului 13. Pardon ? Ascundem noi ceva ? Și, mă rog, unde ?

— Auzi, *sweetly dear*, mai întîi lasă-mă să apreciez faptul că ați acceptat să purtăm o discuție

prietenească. Și pe urmă, dacă tot am convenit asupra ei, haideți s-o facem și *crenon d'un chien* ! M-ați tras pe sfoară o dată, înainte de a intra în oraș, dar a doua oară nu mai înghite ciupitul !

— Omule, omule ! mă previne 7. Ești sigur că știi ce vrei să spui ?

— Măi, să fie ! mă minunez. Bag de seamă că nu m-ar prea avantaja să am o nevastă ca voi, nemaivorbind de o fiică și cu atât mai puțin de o fată. După toate dovezile de inteligență și vitejie pe care vi le-am dat, așa mi-l luați voi pe mandea, *Donnerwetter, Teufel bringen* ? Bine, neică, hai că am schimbat macazul ! Și țineți-vă firea, să nu cădeți pe spate ! Maestrul vostru, Dumnezeu să-l odihnească, a fost nu doar un mare iubitor de oameni, ca și de blinde și senine zile de la Aranjuez, ci și o mare și temută personalitate. Atît de mare, încît și-a prevăzut sfîrșitul, și atît de temută, încît maimuțoiul de colo a fost nevoit să-i vină de hac într-un mod brutal și tainic. Pentru a nu face din moartea lui un martiriu și din judecarea lui un prilej de revoltă al nefericiților condamnați să-și blesteme zilele aici, atîrnați în cămăruțele dimprejur. Corect ?

— Nimic de zis ! confirmă, rezervată, 1.

— Bine ! Hai atunci cu raționamentul mai departe. Îmi sînteți atît de simpatice, încît vă ofer gratuit această lecție de logică inductivă și deductivă — o să vă prindă bine în viitor, așa că luați aminte. În ce consta, așadar, pericolul reprezentat de maestru ? În faptul că v-a corupt, determinîndu-vă să abandonați misiunea de spionaj și să treceți de cealaltă parte a baricadei ? Mofturi ! Nea Țugurlan Zugrăvitu trebuie să-și fi dat de mult seama de asta și v-ar fi putut înlocui oricînd. Atunci era o pri-

mejdie faptul că produceați, clandestin și cu aparatura de furat, filme subversive despre trecutul înfinit mai bun decât prezentul vostru sordid (dar care prezent, între noi fie vorba, numai în inconștiența și ticăloșia acelui trecut își are sorgintea)? Vax! Cîtă vreme spectacolele de cinema se prezentau exclusiv în această somptuoasă sală și în fața aceluiași public select, puteați continua astfel secole și milenii. Nu, domnule! Bătrînul n-a fost un nătărău, nu! Sub acoperirea acestor activități ilegale, ce-i drept, dar de anvergură modestă, care să adoarmă vigilența supraveghetorilor, pregătea, de fapt, o altă lovitură, însă aceea de proporții colosale. Chm! Mă rog frumos, ce aveți de zis la una ca asta?

— Ei, replică 7 cu o promptitudine foarte bine pusă la punct, te ascultam și noi, că vorbești tare fain! Dar cine se uită la ce spui?

— Bravo, bravo! Sînt, deci, pe calea cea bună. Un asemenea soi de lovitură, domnișoarelor, încît să arunce în aer tot ce vedeți împrejurul dumneavoastră, începînd cu gunoiul ăsta de oraș troglodit și terminînd cu microcefalii care vă conduc. Sau mai curînd invers. Și obligîndu-și contemporanii să ia totul de la capăt, în libertatea, cîtă o fi fost ea, a strămoșilor de odinioară, și în orice caz fără prostiile comise de aceștia cu repetiție și care ele v-au adus aici. Iar dobîndirea acestei libertăți mai înțelepte, a acestei demnități și frumuseți să o plătească, așa cum se cuvine, înfruntînd cîinește toate asprimile vieții în aer liber, toată foametea și tot frigul începuturilor, sălbăticiile fiarelor și molimele. Și să învețe, în primul rînd, a-și construi băi și cabinete de toaletă, să lase prostiile astea mutagene care nu-i duc decât la scleroză. Nu-i vedeți și voi în ce hal de bărbați seducători și femei răpitoare au

ajuns, încît pînă și o aschimodie ca mine pare, prin comparație, Adonis cel plăcut pe dinaintea zeilor ? Sau cumva greșesc iar ?

— Da' știe-te Dumnezeu ce vorbești dumneata acolo, domnule, în păsăreasca ceea a dumitale, că numa' ne tehuiești de cap și nu înțelegem, ce tot vrei de la unele ca și noi ? se înfige obraznica de 13.

— O, Doamne, încă puțină răbdare, dragelor. că n-am nici un folos să trag de timp, ba aș zice mai degrabă că dimpotrivă ! Iar acuma tocmai am ajuns și la domniile voastre, așa că *silente et attendite*, cu ochii țintă și urechile ciulite la băiatul ! Crima a avut loc doar de cîteva ceasuri, sub ochii voștri, se înțelege — și a fost obișnuitul procedeu prin care satrapii de pe aici eliberează din cînd în cînd cîte-o garsonieră pentru noile generații de chiriși care arvunesc palatele astea, pe semne cu mulți ani înainte, ca la toate popoarele civilizate. Ori, cine știe, față de bidon turtit ăsta a prins vreun fir în legătură cu moșmondelile maestrului și s-a repezit să-l rupă pînă a nu apuca să crească ghemul prea tare ? Poate, dar puțin mai contează ! Faptele vorbește în meseria noastră, măi, frumoaselor, măi ! Și după ce l-a preparat pe moș sub formă de creier pané, a cerut de la forurile superioare o anchetă, conform protocolului. Ancheta, *mon oeil* ! Că nu puseseră totul la cale împreună ! Dar trebuie să-i dai și democrației cîte o serbare de binefacere, că altfel se plictisește lumea. Așa că v-a adunat frumos în grota de legătură cu blocul Marilor Invizibili cu Gheare Ascuțite, Necruțătoare și Ubicue sau „Miganu“, cum se mai cheamă partidul vostru de (neconținut) guvernămînt. Și a așteptat să apară supraveghetorul delegat cu investigarea cazului,

adică a voastră, primele și ultimele suspecte, care oricum erați gata întinse pe altarul de sacrificiu, în calitate de trădătoare ale cauzei. De altfel, cum s-a și dovedit pînă la urmă, anchetatorul însuși avea să vă împărtășească soarta, adică să-și piardă capul, ca să i se închidă gura. Bun ! Din motive ce nu vă privesc, în locul respectivului robot am ajuns aici eu. Incognito, că doar nu eram în campanie electorală. Și atunci mi-ați jucat întâia mare scenă a sinuciderii. Cea cu blestemele. Ca să mă obligați să vă desființez pe loc grupa de fete în casă, respectiv să vă dau căpșoarele la topit, și trupușoarele, în calitate de component re folosibile, să le expediez la clocitoarea de roboți, unde să fie reîncăpăținate. Numai că, neștiind pe vremea aceea obiceiurile locului și fiind profund atins de eleganța în purtări a iepurașului de ciocolată care se tot străduie să-și revină în fire acolo, la spatele nostru, v-am ascultat cu plăcere debitînd minunatele urări menite lui. Și, în paranteză fie spus, învățate, în chip de divertisment, tot de la maestrul vostru drag — pentru că lumea de aici e atît de mulțumită cu viața pe care o duce, încît n-ar fi în stare să scoată o vorbă rea la adresa nimănui. Ceea ce nu înseamnă, totuși, că ignoră conținutul frazelor cu verbe la optativ-condițional a căror conjugare completă mi-ați oferit-o. Pînă la urmă, ați observat și voi că strădanile vă rămîn fără efect, de aceea ați schimbat tactica : prefăcîndu-vă că habar n-aveți de unde vin, ați simulat că mă trageți de limbă, iar cînd mîndiță și-a declinat identitatea v-ați cerut scuze pentru micile ocări scăpate mai devreme din neatenție și, la proprie inițiativă, ați amorsat sinuciderea. Mare, mare greșală, copilele mele ! Să n-o mai repetați pe unde veți ajunge, că neamul isteților e dat naibii, are

reprezentanți unde cu gîndul nu gîndești.

— Ce greșeală ? se folosește 1, clipind mărunțel, ca puștoaicele în așteptarea cavalerilor la primul bal. Noi, domnule, sîntem persoane serioase, nu de-ale de care crezi dumneata.

— Oprește-te, bobocule, că mă iau fierbințele, dragă ! o pun la punct. Am crezut, pe moment, că există supraveghetori mai blînzi, față de care vă permiteți exprimarea unor păreri deschise despre treburile obștii, și alții mai mult atrași de jocurile de circ ale decapitărilor în masă. O eroare, datorată subtilității voastre, dar am corectat-o îndată după ajungerea în oraș. Nu, polițiștii cibernetici sînt toți de un singur soi, adică al dracului, se vede imediat, după cît de vigilant își fac rondul pe străzi. Să mai evocăm și a doua tentativă a voastră de spălat puțina prin metoda deșurubării capului în sensul acelor de ceasornic ? Ar fi prea mult pentru nervii voștri, și așa încordrați ca arcul unui orologiu de biserică. Propun, deci, să trecem direct la concluzii, că sînt mai sănătoase. Vreau să spun că războiul necruțător declarat de stăpînul vostru dobitocilor de jos nu s-a oprit din pricina asasinatului. Ci e dus mai departe, și anume chiar de voi, mări, dragă ! Tactica de luptă a bătrînului maestru a rămas aceeași și în cazul vostru, precum metodele de efracție ale marilor spărgători ; și, în felul lui, se numără și el printre aceștia, și încă la loc de cinste. Deci săvîrșirea unei infrațiuni mici, care să adoarmă bănuielele adversarului (dacă faci pe sfîntul, devii extrem de vulnerabil — el știe prea bine că nu ești sfînt). Și, la adăpostul ei, pregătirea mării lovituri. În ceea ce vă privește, păcatul cel mărunțel a fost graba spre sinucidere. Fiindcă prin ea puneați la adăpost arma crimei abominabile de a răsturna întreaga lume în mijlocul că-

reia trăiți. Planul maestrului, conspirația mocnită la foc mic de-a lungul întregii vieți n-a dispărut, repet, o dată cu el. Presimțindu-și sfârșitul, dragul de bunicuț v-a încredințat-o vouă. Fiecare dintre voi. Prefăcută într-o unitate de memorie cu cifru și disimulată nu în creierul de inox și „oficial” ca să zic așa. Nu, aceasta oricum era sortit distrugerii după ce ați ieșit din slujba maestrului. Trebuia găsit alt loc pentru transferul informației ăsteia ca o bombă cu întârziere și efect distructiv (și reconstructiv) total: adică în acea parte a personalității voastre care urma să vă rămână în folosință încă mult și bine de aici înainte, adică în trupul de zeiță al fiecăreia.

— Și în ce scop, mă rog ? dă replica 13. prompt și cu intonație, ca la o repetiție generală cu public.

— V-a iubit atât de mult și a avut în voi atita încredere, încât v-ați ales ca executori ai testamentului lui. V-a înmînat deci cîte un exemplar al acestui testament și v-a lăsat să alegeți singure, de-a lungul timpului moștenitorul sau moștenitorii potriviți printre stăpînii cărora le veți fi repatizate începînd de mîine. Ca și cum ar fi aruncat într-un ocean fără capăt, acela al vremii, douăzeci de sticle conținînd un unic mesaj — al întoarcerii la lumea mai bună a firescului, a naturii și libertății. Știind bine că există și vor exista revoltați ca și el și vrînd să-i scutească de istovitoarele căutări ale unor soluții... Ei, dar ce faceți, nu aud nici un fel de aplauze ! Cum se poate una ca asta, pentru cine-mi răcesc eu gura de aproape un ceas, cînd aveam acasă treburi atât de presante ?

— Păi ce-ai vrea să zicem, dacă ești atât de puțin convingător ? o ține morțiș 1, susținută de grupul care ridică din umeri cu sîrg.

— De, fetelor, mie unul îmi pare pine că vă apă-

rați atât de strașnic secretul. Desigur, față de voi sînt un străin, deși om adevărat și încă venind din trecut, așadar cu siguranță prieten și nu dușman. Dar dacă nu merge altfel, uite că pot să vă prezint și o pobă materială, cum se spune în justiție.

Și cu gesturi de scamator desfac palma dreaptă, în care am strîns tot timpul, cu multă grijă, dracul de șurubelniță căpătată pomană de la portarul meu, vedea-l-aș în poartă la ruși, în meciul de cupă mondială cu Camerunul !

Și se îndură Cel-de-sus să-mi scurteze suferințele vieții trupești și pline de păcate, în sensul că mult rîvnita lovitură de teatru se produce în sfîrșitul sfîrșitului : gașca de liceene își pierde aplombul, intrînd într-o agitație de microbi la apariția leucocitelor.

— Cheia, are cheia, cheia ! strigă ele speriate, coplesite, prăbușite în admirație, roase de îndoieli, palpitînd de bucurie.

— Ei, ei ! încep să mai prind și eu curaj. Vedeti că eram făcuți să ne înțelegem ? Uite cheia, așa-i, cu toate că pe vremea mea i se zicea șurubelniță. Dar zică-i cum i-o zice, numai să ne facem noi treaba cu dînsa ! Ia mărturisiți-vă înaintea domnului și explicați-mi unde trebuie aplicată : la călciul sau la genunchiul vostru drept, în care dintre ele v-a ascuns moșul informațiile ? Si ce făceați cînd vă apuca frenezia dansului tematic, vă plimbați pe sub piele pilula cu megabiți, ea răniții schijelesustrase de la inamic în ultimul război ?

— Nu, gîngurește 1, privindu-mă nespus de galeș.

— Transferam codul de recunoaștere din creier în măduva spinării ! mă alintă 7, cu ochi de porumbiță văduvă.

— Printr-un circuit nervos adaptat de maestru, completează 13, uitînd de sine ca o fecioară publică pornită în hagialic la locurile sfinte pentru purificare periodică.

— În așa fel încît schimbarea capului să nu ne steargă din memorie amintirea mesajului, revine 1 cu puteri proaspete, ca și cînd contactul nostru verbal de adineaori nu i-ar fi adus întreaga satisfacție așteptată.

— Înțeleg ! mă străduiesc să țin piept acestei revărsări de tandrețe. Dintr-un creier de inox, printr-un genunchi de aur într-un spate de sireună și invers, nu ? Și acum, o ultimă întrebare : cu toatele aveți o asemenea cheie ? Sau cum vă deschi-deți ascunzătoarea ? Cea de informații, vreau să zic.

— Simplu, simplu, simplu ! ciripesc pe întrecute harnicele vestale, repezindu-se care mai de care să-și demonteze talpa dreaptă și să scoată din vîrfurile degetelului mic, care nu e altceva decît capătul unui instrument identic celui de la mine din mîna.

— *Concordia laetitiam parat*, sau cum se zice pe la noi „nu mă lăsa să mor, Marghioalo !” impune repede un stimulent pentru întreținerea noii atmosfere. Și dacă tot am ajuns aici, mai faceți-mi o favoare, numai una. Cheia pe care o vedeți aici trebuie încărcată cu informația uneia dintre voi. E o dovadă, înțelegeți, mi se va cere acasă, în semn că mi-am dus misiunea la bun sfîrșit. Îmi pare rău că o să lipsesc pe una dintre voi de amintirea de la bătrînul maestru, dar dacă se oferă cineva voluntar, poate ne-ar fi mai ușor.

— Ce tot spui, omule ? hohotesc fericite fătu-

tele. Informația nu se mai șterge niciodată, se autoreproduce la infinit. Alege pe oricare dintre noi îți place și ia-ne tot ce socoți că merită, fiindcă oricând o să mai rămână ceva și pentru ceilalți.

— Iată o filozofie tare înțeleaptă, și zău că n-ar strica să ne-o repetăm din oră în oră, ca bătăile unui ceas cu cuc. Oferiți-mi, așadar, frumoaselor, ce aveți mai de preț, iar eu vă spun că în asemenea încurcate afaceri șmecheria cea mare nu e să fii primul cumpărător, ci doar cel din urmă, care să închidă prăvălia la vreme, pînă ce firma nu dă faliment. ,

Douăzeci de genunchi dumnezeiești se aliniază înaintea mea, delicați ca vasele de porțelan, aurii ca piersicile văratice, fremătînd de veselă nerăbdare ca micii proaspăt ieșiți din iarnă. La care să mă opresc, fără mustrarea de cuget de a-i fi nedreptățit pe toți ceilalți ? Ah, dacă măcar afurisita asta de cheie n-ar fi construită pentru o utilizare unică și ireversibilă, asemeni tuturor zilelor vieții noastre : dacă o dată, cel puțin, ne-ar fi hărăzit să luăm piesa de la capăt !

Minuscule flori de lotus licăresc șters pe pielea de fraged metal a fetelor, ca niște *grains de beauté* cu însemnele dragostei. Închid ochii și întind la înțimplare lama fin cizelată a cheii. Imediat, o căldură tainică îmi învăluie palma ; ridic pleoapele — mînerul și tija străluminează aceeași blîndă licoare. Miracolul cîmuniunii a avut loc. Privesc la trupul atîrnat grotesc al bătrînului : ai făcut o treabă pe cinste, maestre, odihnească-te Dumnezeu în paza lui ! De bună seamă — și o știai mai bine decît oricine — elevele tale vor avea de înfruntat nenumărate necazuri. Își vor pierde capetele — parcă tu nu ți l-ai pierdut ? Încă mult timp poliția le va ține

sub observație, decenii în șir vor sluji indivizi ai domnului Narcisului cărui numai deocamdată i-am venit de hac. Dar timpul lucrează în favoarea lor iar partea de mașină din care sînt alcătuite le va învăța să aibă o nesfîrșită răbdare. Și va fi de ajuns ca una, una singură să vină în preajma unui răzvrătit și, după ce-l va verifica așa cum se cuvine, să-i dezvăluie secretul atît de bine ascuns...

— Bin ascuns, bin lucre Chakîru-san, brav! Administraț fericit să aleg Chakîru-san la misiun greu. El pre bin faci faț, grozav *police officer*, *congratulations* !

Intrat prin pereți, ca păcătoșii de spiriduși care se distrează scoțîndu-i din minți pe oamenii cumsecade, înaltul funcționar al blocului nostru, purtînd țănoș, ca un francmason invertit, șorțul ritual și ventuza de cauciuc, își bate mătăniile cu o rîvnă fără margini. Și, la fiecă lovitură pe care și-o dă cu fruntea în bombeurile cipicilor, cămăruța cu nimfele din raze de soare, cu trandafirașul de cîmpie leșinat și, deasupra tuturor, cadavrul savant contorsionat, ca un însemn de pe cîmpul central al herbului unei alte lumi, sub deviza *memento mori*, se fixează într-un stop-cadru și se risipesc într-un fondu prelungit.

A fost vis ?

Nu mă redeștept în tufișuri, unde zăceam cînd am început să-mi încure filmele, din dorința freudiană de a deveni erou, fie și cu prețul unei transe evazioniste, însă defulante. În fața mea prinde să capete contur binecunoscutul zgîrie-smog, ale cărui cincizeci de etaje arată din ce în ce mai amărît și mai neîngrijit pe măsură ce ridici privirea. Și unde, de circa trei ori pe săptămînă, între două misiuni timpite încredințate de șefii mei, pătrund pe fugă

într-o garsonieră care arată exact ca viața mea și ca mine. Ca să mă bărbieresc, să fac un duș și să-mi ard limba cu o ceașcă mereu prea mică și mereu prea fierbinte de cafea instant.

— Și mie de mulțumir pentru ostenele ! Recunoștinț pe viaț ! țiue glăsciorul cîntat al japonezului. Administraț bloc treci nume Chakîru-san în cart onor. Iar cheie lotus pui bin seif adăpost.

Habar n-am cînd mi-a sfeterisit obiectul luminescent, pe care acum îl strînge la piept. cum ar face un flăcău, abandonat în copilărie, cu medalionul ce-i atestă filiația directă din maharadjahul de Diamond Goldenland.

— Bine, domnule Takimuri, ce-nseamnă asta, domnule ? Indignarea îmi înclestează atît de strîns pieptul, încît simt nevoia să-mi trag în el vreo zece pumni, ca să-mi degajez respirația. Și descopăr că port bătrînele și flenduroasele mele haine de zi și de toată ziua, din care, sub acțiunea energetică a loviturilor terapeutice, se degajă nori de praf mai groși decît cețurile Londrei, pe cînd mușchii brațelor mă dor de parcă aș fi descărcat un șlep de sare cu o lingură de supă sub barîmul de timp de trei ore, făcîndu-i pe autorii lui Guinness Book să tragă obloanele și să emigreze, de teama gîrzii financiare, tocmai în Insulele Malvine. Vrei să zici, domnule, că pentru fleacul ăsta de șurubelniță a trebuit să mă dau eu de ceasul morții prin țara lui Twilight Vodă, printre *trapeur*-ii căutătorilor de toalete ?

— Chakîru-san țelept este ! mă flatează Ventuzuki Portaroto, al cărui zîmbet cunoaște o progresie exponențială, ca un atac de ftizie galopantă. Totdeauna adevăr găsești pe buz de Chakîru-san.

Hîm ! Știe cum să mă ia, șmecherul ; dar ce mare lucru e în asta, se vede și cu ochiul liber că

sînt supărat numai de formă. La o adică, eu ar trebui să-i mulțumesc lui, să le mulțumesc lor, celor ce se ascund în dosul plăcuței de pe o ușă aparent banală, „Administrația blocului“, că mi-au oferit prilejul unei aventuri cum doar în visuri sau în filme se mai... Mi-au oferit? În mod dezinteresat?

— Asta înseamnă că n-ar fi exclus ca o dată, în viitor, și noi, locatarii dumneavoastră, să o luăm razna precum cei printre care m-ați trimis. Nu?

O adiere de vînt se stîrnește dinspre portar, ca urmare a deselor și viguroaselor mișcări în sus și în jos pe care le execută cozorocul șepcii acestuia, laolaltă cu fruntea, ochii, nasul, buzele și bărbia susnumitului.

— Și a vrut înțeleapta administrație să aibă o soluție gata preparată pentru a-i face să se dezmeticească la vreme pe onorabilii ei plătitori de întreținere. De unde ar rezulta că bătrînul maestru a găsit calea de a scăpa de orice dictatură, de orice constrîngere și umilință, indiferent de locul și timpul apariției acestora? Și, mai departe, că blocul nostru nu înseamnă doar o clădire cu cincizeci de etaje, de pe o sradă anume a orașului...

Mă așteptam ca fluturarea capului să se transmită în mișcări de trunchi și, de ce nu, în genuflexiuni — dar n-am avut noroc, omulețul fără nume s-a volatilizat înainte de a-mi termina eu fraza.

E dimineată tîrzie a unei zile mohorite și reci iar în lumina ce a crescut în jur constat că nu numai hainele mi-au ajuns într-un hal fără hal, ci și mîinile îmi sînt pline de noroi, vaselină sleită și negreala inconfundabilă proprie meseriei de mecanic auto. Mă întorc, cuprins de bănuieli sumbre; am ghicit din nou, Dodge-ul se află în spatele meu,

tras cuminte la bordură și se vede că s-a îngrijit cineva, cu toată dragostea, de roțile lui. Va să zică, de aici ținuta spilcuită, de arbitru al eleganței, de aici semnele că m-aș fi înscris în sindicatul docherilor pe vremea de dinaintea mecanizării operațiilor portuare.

Dar o intuiție neconfirmată nu face doi bani, ne învață manualul copoiului perfect.

Mașina de patrulare a poliției de sector trece fără zgomot prin fața blocului, cu mutra tembelă a sergentului de serviciu sclipind de inteligență pe scaunul din dreapta față.

— Bună, locotenente ! mi se adresează înainte de a se rupe în două de atîta rîs. Să-ți petreci toată noaptea punînd petice calde la patru cauciucuri împușcate, iată o performanță care a făcut vilvă în întreg departamentul. De asta șefii ți-au pregătit o festivitate pe cinste. Felicitări în avans !

Îmi aruncă peste genunchi un vraf de ziare și o turește mai înainte de a-i fi răspuns la salut. Mă aplec vioi, înșfac ziarele, și o turesc, la rîndu-mi, în bloc, cu grijă să nu mai fiu văzut de nimeni. De pe prima manșetă mi-a sărit în ochi un titlu cît jumătate pagina : „Kidnapping la căminul de nefamiliști al Oastei Domnului. Poliția își continuă somnul de veci. Locotenentul...”

Din fericire, holul e pustiu. Numai după draperia de pluș de lîngă pupitrul portarului se agită o siluetă, în ritmul unui maracas agitat frenetic. Cineva desfundă chiuveta.

Totul se plătește, micul meu prieten, așa-i ? Dar cînd o să-mi achit datoria ?

Niciodată, probabil ! răspunde purtătorul de cuvînt al administrației, nu prin vorbe, ci prin fapte — fiindcă din liftul care abia a coborît își face apa-

riția domnișoara de la etajul doi, pășind spre mine, toată numai zîmbet :

— Bună dimineata, locotenente ! Nu știam că sînt vecina unui polițist atît de vestit, încît ziarele se întrec să-i relateze isprăvile...

CÎT DE MIC POATE FI INFERNUL ?

„Modul meu de a gîndi este roșirea adevărului : este cea mai hazlie glumă din lume“ !

G. Bernard Shaw

Bestia ! Perfida ! Ticăloasa !... Infama !... S-a apucat încă de pe la ora unu noaptea să bată darabana la fereastră, să țîrîie, să mîrîie, să clipească pe balcon, de parcă s-ar fi anunțat o burniță de toamnă tîrzie cu insomnii năuce. Cum să mai dorm ? am tot strîns din pleoape, ambițios, doar, doar s-o îndura Orfeu să-mi trimită și mie o nimfă care să mă legene în brațe ca pe un amant stors de vlagă. M-am zvîrcolit așa, m-am răsucit, m-am împletit în așternut încît, pe la ora două — cînd cucul din cutia lui de lemn mi-a dat cu tifla — eram tirbușon. Afurisita continua să măscărească pe la geamuri. Mi-am analizat șansele. M-am dus în baie, am făcut două cocoloașe de vată și le-am introdus în urechi. M-am întors în pat hotărît să apelez la metoda autosugestiei. Cît ai clipi mi-am făcut rost de un tăpșan verde care cocheta în soare. L-am garnisit cu vreo opt turme de oi și capre pe care am început să le număr. La 549 de capete mi-am adus aminte că nu aveam ciobani, cîini și măcar doi măgari. Am luat-o de la capăt ! „1427“... „1439 ! mi-a strigat un oier. Nu cunoști aritmetica !“ „1427 !“ am insisitat. El nu !... Eu da, el ba ! Ca să-l conving i-am tras pălăria cu pană peste ochi. Ciobanii atîta așteptau ! Pe semne că strămoșii lor luaseră lecții de la Robin

Hood. Măiestria cu care și-au învățat bîtele mi-au smuls gemete de admirație ! Ciinii mi-au făcut pantalonii ferfeniță. Doamne !, că mult mai trebuise să aștept pînă să mă bucur și eu de o evadare în sinul naturii...

Țirr, țirr ! Pic-pic ! Poc-Poc !... Iarăși ploaia. Blestemata ! Mai bine mă sfîșiau în bucăți patrupelele alea cu dinți feroși. Transpirasem. Pijamauda mi se lipise de spate.

Cucul s-a hlizit la mine de cinci ori. Migrena m-a gonit de pe pernă la marginea patului. Nici papucii nu i-am găsit. Îi uitasem, probabil, în baie. Coatele mă cam înjunghiau. Mi-am scos cocoloașele din urechi și m-am dus în bucătărie unde am dat pe gît paharul cu lapte bătut. Apucătură nu tocmai lăudabilă pentru vîrsta mea, dar auzisem că echilibrează bugetul financiar, potența sexuală, metabolismul și e cel mai grozav catalizator spiritual cînd te paște gloria de papă-lapte !

În sfîrșit, am ajuns pe verticală ! Prin fața ochilor mi-au trecut cîteva cirezi de bizoni albaștri. „Cîrîă zeiță mînia ce-aprinse pe-Ahil peleianul !“, am scandat, furios la culme. Atît ! Gura mi s-a închis. Durerile din rotula piciorului drept m-au cam făcut să strîng din măsele. Se făcea de parcă niște prichindei zănateci s-ar fi pus la treabă cu un fierăstrău ascuțit, hotărîți să-mi taie osul în șapte bucățele ! Prima sudalmă a dimineții sfîșie liniștea din garsonieră. Am adresat-o bandei lui Dandolo cel Apatic și haidamacilor care mă cotonogiseră într-o încăierare nocturnă.

Asta m-a pus pe roate. Am deschis fereastra și ușa de la balcon. Se lumina de ziuă. Burnița fumea peste oraș. Ce era să fac ? M-am apucat să

trag de programul de gimnastică, să ridic halterele de 80 de kilograme pînă la tona programată pentru fiecare zi din săptămîină. Cînd am trecut în baie mahmureala se mai risipise. Bărbieritul, dușul cu apă rece. În maiou și în chiloți, am descoperit că sînt un ipocrit, un mizerabil. Trebuia să recunosc, măcar în parte, că cele 50 de kilograme de mușchi, plus oasele și bruma de grăsime funcționau la cota lor medie. S-ar fi putut să exagerez. Chipul din oglindă nu arăta prea încurajator, mai ales din cauza nasului turtit ca la boxerii ieșiți la pensie direct din ring. Tîmplele deja încărunțite nu mai intrau la socoteală. Poate celălalte însemne, mai strîmbe decît ieri... M-am smuls din zona asta periculoasă. În lichidul antiseptic din recipientul de sticlă pluteau la suprafață cele trei degete sintetice. Le-am pescuit și le-am înșurubat pe laba piciorului stîng. A doua înjurătură matinală am expediat-o pe adresa lui Megellas Jerez de Amahuna, cel care pusese mîna pe mine într-o magazie din port. Profitase de ocazie ca să ducă pe cealaltă lume și degetele mele.

Lipăind din papuci am revenit în camera mea de zi, de noapte, transformată cînd era cazul în bibliotecă, sufragerie, salon de dans, bar și clinică ortopedică. „Din păcate și pămîntul se învîrtește tot pe cheltuiala noastră!” Așa că, din cînd în cînd, mai trecea pe la mine și cîte o femeie tînră ca să-mi fortifice singurătatea. Pentru că „cine poate să mai fortifice singurătatea are oameni înlăuntrul lui”.

Am trecut pe balcon. Burnița continua să fumege peste oraș, plicticoasă, isterizantă. De jos, de pe bulevardul ascuns în pîclă, se ridicase brațul unei macarale mobile. Cer plumburiu. În ambianța

cenușie, tristă, pînă și vrăbiile își încetaseră zvoana jucăușă. Ședeau zgribulite prin cine știe ce cotloane de beton armat, prinse în capcana acelorași melancolii obscure.

La ora asta Enigma de Abanos — domnișoara necunoscută de la etajul 2, etaj cu apartamente pe valută — s-a întors pesemne de la vreo sindrofie magnifică, sentimentală. Nu știam dacă era milionară, nici cum o chema. Nu avea mai mult de 28-30 de ani. Ne-am întîlnit în ultima vreme — cît să fie de atunci, patru-cinci ani? — cam de puține ori, în ușa liftului, cînd o salutăm perfid de politicoș, pentru că chipul ei de madonă africană era periculos de tulburător, exotic, fascinant, așa, ca o efigie togoleză dintr-un salon expozițional de artă veche. O invitam întotdeauna să treacă înainte. La vîrsta mea, prefer să admir femeile mai mult din spate! Arta ei de a-mi răspunde la salut, cu un surîs timid, în maniera promisiunilor vagi, amețitoare, a avut, nu o dată darul să mă scoată din pantofii pe care-i uit în cușca liftului. În spațiu-timp acest zîmbet căpătase nuanțări nebănuite, deoarece se mai întîmpla să ne vedem și de la un secol la altul...

Sigur, din cauza neghiobiei mele nu mi-am permis s-o acostez direct, brutal, bărbătește. Ceva subtil îmi răscolise ființa, cristalizîndu-se în cele din urmă într-un puternic sentiment de iubire. Dorința fizică, reprimată cu sălbăticie, dispăruse încet, încet. Aflasem evident: „este bigamie să iubești și să visezi!”. Am îndrăznit, totuși, să-i spun în taină Enigma de Abanos. Rămăsese micul tezaur al singurătății mele, dulcea slăbiciune ce-mi chinuia din cînd în cînd somnul, clipele de răgaz. În vremea asta, ea trecea cuceritoare prin viață, văduvă veselă,

la volanul limuzinei sale de lux, cumpărînd din mers suflete de bărbați...

Sonerie de la intrare a țîrîit scurt. M-am prelins printre amintiri, am ieșit la suprafață. Burnița fumega acum în mine. Am auzit sonerie cum zbîrnie din nou, insolentă, nervoasă. M-am grăbit să deschid.

Femeiușca mi-a căzut direct în brațe. Avea chipul răvășit de spaimă. Prin bluza sfîșiată sînul îi țîșnise afară, cafeniu, voluptos. Parfumul subtil, într-un amestec de mosc, menthol, camfor, citrice, trandafir japonez și vagi urme de ciuboțica cucului, adia primejdios pe la nasul meu.

— Ajutor ! a implorat necunoscuta. Vor să mă ucidă !

Am trîntit ușa cu genunchiul, am lăsat-o să se clatine în voia ei și am tras toate siguranțele. Necunoscuta se învîrtea pe loc, studiînd, cuprinsă de panică, împrejurimile. Părul răvășit îi accentua frumusețea sălbatică. Un ciorap îi alunecase de-a lungul piciorului pînă la glezna de căprioară. Pantofii îi pierduse pe drum.

Dumnezeule !, tot atît de fascinantă trebuie să fi fost și soția califului Harun Al-Rașid, Sitta Zubaida. Altfel n-ar fi avut ăla chef să-i ridice mau-soleul din Bagdad. „Lucrul frumos ne face prizonieri. Lucrul cel mai frumos ne eliberează chiar și de noi înșine“... Ei, poftim !... Îmi ardea acum și de aforisme arabe.

— Aici ești la adăpost ! a sunat glasul meu, ca o alintare.

Nu mi-a răspuns. Se uita curioasă la mine. Avea și de ce. În maiou și chiloți, cu mîinile puse în față, în zona considerată numai de ipocriți rușinoa-

să, nu cred că-i făcusem o impresie favorabilă. Dar, cînd se nimerește să rămii singur cu o femeie într-o cameră încuiată, zău că se petrec fenomene ce ies de sub control ! M-a cuprins pe neașteptate un soi de compasiune virilă. M-am apropiat de dînsa cu nobila intenție de a o liniști. I-am ridicat ciorapul pînă sus, pe picior, pipăind după jartieră. I-am atins după aceea șoldurile arcuite, fierbinți, peste care o fustă de două palme pleznise din copci. Cînd am încercat să-i aranjez puțin bluza sfîșiată a realizat o mișcare fulgerătoare cu brațul. A doua mișcare n-am avut timp s-o înregistrez. Am zburat prin aer direct în pat, constatînd într-o fracțiune de secundă că-mi aplicase o Hondo-Hin-Sundarra Vayama, 15 pe doi, cu deget flexat și cot rigid la înălțimea umărului ! Provoacă strabism pînă la adînci bătrînețe...

— Vorbesc serios, domnule ! Aveți o umbrelă „Penitence ?“

Am alergat la dulap și am adus una portocalie, mare, pentru bărbați. Soneria bîzîia sufocată, amenințător. Necunoscuta fugi pe balcon, îmi făcu un semn amical cu mîna și sări peste balustradă. Chiar în gol ! M-am dus în fugă să văd dacă i s-a deschis parașuta. Uf ! pendulă prin aer sub calota rotundă, foarte aproape de zidul blocului. Pe la etajul 20 a dispărut printr-o fereastră care s-a făcut țandări. Umbrela continua să se balanseze elegant prin burnița ce fumega peste oraș.

Loviturile din ușă aveau acum violența unui berbec de asediu pentru cetăți. M-am hotărît pe loc. Am deschis. Doi indivizi binevoitori, cu pălării și fulgarine de ploaie, cu pistoalele în mîini, m-au aruncat într-o parte ca pe o buturugă putrezită.

Cel mai solid a dispărut să controleze baia și bucătăria. Cel pirpiriu și-a făcut vînt pînă pe balcon. Rafala scurtă a speriat musca ce se așezase pe nasul meu. M-am furișat pînă la noptieră. Mi-am aprins țigara. Indivizii se opriseră sub lustra din tavan. Nu-i cunoșteam. Treabă părea serioasă. Am pus ochii pe cel mai solid. Era cît un dulap de haine, garnisit pînă la refuz cu mușchi. Cred că avea al treilea biceps în creier. După uitătură nu l-aș fi crezut în stare să mîngîie vreo pisică. Mesteca gumă.

Celălalt își pierduse pe undva forma trupului. Pelerina atîrna pe el ca pe un cuier. Slab, foarte slab. Pielea măslinie de pe obraji i se întinsese la maximum, strălucea pe colțurile pomeților, pe nasul subțire ca o lamă de briceag. Barba nerasă se ițea aidoma smocurilor de iarbă lovite de secetă și văpaie, avînd reflexe albe, roșietice.

— Domnilor, luați loc, vă rog ! am șarjat, politicoș, încercînd să cîștig puțin timp — dacă mai aveam ce face cu el după cum se desfășurau evenimentele.

— Trage fermoarul ! scîrții slăbănogul, amenințător. Ca polițist ai, se zice, nas de copoi subțire. Ce-ai mirosit în legătură cu dama care ne-a zburat din coș ?

— Nici n-o cunosc ! A venit aici să vadă dacă am primit laptele !

— Cu ața asta să-i coși pe alții !

Făcu un semn către matahala de alături. Dulapul se puse în mișcare, strecurînd pistolul în buzunar. Doi pași înainte. M-am lăsat pe piciorul din spate. Croșeul lui de dreapta lovi necruțător. Garda mi se pulveriză în aer. Al doilea pumn nici nu l-am văzut. Cu stînga și direct în plex. M-am frînt încet.

cu respirația tăiată. Alt pumn îmi zgudui cutia craniană. Plafonul se năruí peste mine, lustra din tavan îmi dădu peste bărbie, ochii mi se împáienjeniră. Prin întunericul în care mă scufundam explodau jerbe multicolore. În ceață, cel slăbănog se contiura acum în zig-zag. Am alunecat pe covor. Ceva dur m-a lovit între coaste. Înainte de a mă rostogoli cu fața în sus, piciorul matahalei îmi strivi buzele. Gura mi s-a umplut de sînge.

— Lasă-l ! scîrțîi din beznă o balama neunsă... poiule... junge... nu... iezi ine... adesa... ce mama drac !..., picurau în urechea mea niște cuvinte trunchiate, fără înțeles, deși trebuia să pricep că-mi cereau adresa fetei.

Nu-mi mai rămînea decît să cîștig cîteva minute de viață ! Am scuiat într-o parte sîngele din gură, am pipăit cu mîinile în jurul meu.

— Așcul... așcultă mogîl... mogildeață ! am bolborosit, trecîndu-mi limba peste buzele umflate. Îți dau adresa.

I-am înșírat un cartier, un număr fictiv.

— Unde-i telefonul ?

— În frigider !... Nu crezi că merit un pahar cu apă ?

— După ce ne confirmă javra !

— Maimuțoi castrat ! O să te-agăț de ușa WC-ului !

Mi se făcuse frig. Alunecam din cînd în cînd în beznă. Trupul îmi amorțise. Cînd l-am auzit din nou, pusesem la punct cel puțin opt răzbunări cumplite : spînzurătoare, plită încinsă, rug, oase frînte, bici, apă clocotită, smoală...

— Ascultă, limbric metafizic ! mi se adresă piele și os. Ești protestant sau baptist ?

— Nu. Asexuat !

— Atunci poți să-ți faci două cruci !... Mari !

Am deschis ochii de parcă cineva aruncase peste mine o găleată cu apă rece ca gheața. Nu glumeu deloc ! Matahala mă luă în brațe ca pe un sac plin cu rumeguș, trecu în balcon și mă aruncă peste balustradă.

2.

Cădeam prin burnița care fumega peste oraș. Cu fața în jos, cu brațele larg desfăcute, cu picioarele strînse. Din nefericire, fără parașută. Trebuia să nu intru în panică. Trebuia să nu mișc nici măcar un deget, ca să nu-mi schimb traiectoria care-mi asigura cel puțin o cădere demnă, pe bulevard. Trebuia să analizez repede ce șanse de salvare mai aveam. Trebuia să mă gîndesc la rugăciunea cea mai scurtă. Trebuia să-mi iau rămas bun de la Enigma de Abanos. Trebuia să invoc ajutorul lui Dumnezeu și, dacă acesta era ocupat, să apelez la Sfântul Anton pentru că sînt catolic. Trebuia să-mi plătesc polița de asigurare pe viață. Am tot amînat-o, ca un nătărău. Numai să nu leșine soră-mea, Dori, cînd o auzi... Ei, poftim ! Balconul verde ! Prin urmare, am trecut și de etajul 25... Alta acum ! Maioul ! E learcă, mi s-a lipit de piele. La chiloți nici nu vreau să mă mai gîndesc ! Atît mi-ar mai fi lipsit, un guturai !... Balconul roșu ! Etajul 20... Tocmai cînd treceam pe lîngă el, viteza de cădere s-a încheiat brusc. Aș fi putut spune că pluteam ca un fulg de 80 de kilograme !

Mă apropiam lin de nivelul 18. În balcon era

un omuleț care se uita în sus către mine. L-am recunoscut. Portarul blocului, bătrînul Yamata, Mamoto, Honshu, Quiodo, Ohara, Toshiba, Hyoto sau cum s-o fi numit, pentru că niciodată n-am fost în stare să-i memorez numele. Îl poreclisem, mai în glumă, mai în serios, Motănelul Galben, asta fiindcă era japonez. Om de treabă. Atent, politicoș, îndatoritor, gată să-ți culeagă o scamă de pe reverul hainei sau să se ducă fuga să-ți aducă scrisorile din cutia de jos, să-ți cumpere un pachet de țigări, să-ți ofere peria ca să-ți lustruiești pantofii. Avea în mînă aceeași mătură cu coadă lungă de lemn, simbol elocvent al firii sale supusă forțelor divine sau, poate, supremul argument al tradiționalismului incoruptibil.

Cert este că halatul albastru, ecusonul fosforescent de pe piept și șapca de general erau în flagrantă contradicție cu arhaica unealtă de uz gospodăresc. Pentru mine însă, apariția acestui fu blajin al Soarelui Răsare însemna ceva uimitor: ultima șansă de a saluta ultimul om înainte de a pleca în neființă. Nici Fecioara Maria în fața îngerului coborît din cer nu cred că a simțit o mai mare bucurie, acea emoție ce-mi strîngea beregata ca într-un clește, ce-mi împăienjenea ochii. Mă pregăteam să-l salut ceremonios. În fond, prin el îmi luam rămas bun de la viață. Iar bătrînul, înțelegînd pareă situația delicată în care mă găseam, îmi zîmbi cu dragoste, ca un tată, ca o mamă, ca o bunică ramolită. Întinse mătura. Cît era ea de lungă. Ce puteam să fac, nu aveam pe unde s-o cotesc. Așa că m-am trezit pe băț, pe burtă, atînat ca un cîrnat în travesti. Poziția nu era prea comodă, însă acest miraculos fenomen merita toată recunoștința mea,

în special față de semenul ce-mi curma atât de griju-lu lungă călătorie spre eternitate !

Așadar, m-am răsucit cât am putut — coatele mă dureau îngrozitor — i-am făcut un semn cu mâna, dindu-i de înțeles cât de fericit eram pentru onoarea ce mi-o acorda. Se înclină cu eleganța unui șogun în kimono, surise blând, patern, înțelegător pentru toate nenorocirile lumii.

— Oyà-oyà ! se miră el, în cea mai autentică limbă japoneză. Eu rugăciune făcut la *Yama'ga Șiroku Fuji* — la Muntele Alb Fuji, începînd să amestece cuvintele, păstrînd accentul străin. Bucuria *bokûu to kimașta !* a venit cu mine. Eu, bătrîn Aki Șiro Iasumi, rugat la zeu Susanoo Mikato aducă la tine o floare frumoasă — *ûtûkușii hana*. Cer să binecuvînteze la tine. Acum pasărea cîntă — *tori-uà nakû...* Pentru suflet al tău, ca fericiri dăruiască atunci cînd dragostea trece ca Luna peste lume al nostru. Dacă tu nu murit înseamnă la cer mulțumește și la administrația mea care ochi avut să vadă, urechi ciulit să audă, puteri dat mie să salvez la tine... Șans al tău în mîna mea găsit. *Mici-ga semai !* — drumul este strîmt. Dacă tu gînd bun ai atunci ascultă la mine ce vrut eu înțeles în vorbă cu tine...

L-am privit rugător, fără să pricep mare lucru. Coada măturii se curbaseră primejdios. Undeva suna macabră o sirenă de la mașina poliției. Ce naiba tot mormăia într-una bătrînul ?

— Spune repede ce ai de spus ! am strigat la el. Să nu se rupă asta ! Nu vrei s-o tragi încet în balcon ?

— Administrația știut că tu polițist bun ești. Dacă dăm informații unde duci, vrei faci cerce-

tări ? Cec plătim. Dolari.

— N-am capul limpede ! am urlat. Să vedem !

Mătura s-a înclinat subit. N-am avut timp nici măcar să suflu. Pluteam din nou prin aer în aceeași cădere amețitoare. Etajele se derulau vertiginos. „Doamne, iartă-mă !“ mi-a trecut un gând cucernic prin minte. „Zece, nouă, opt, șapte...“, am numărat după aceea, împăcat definitiv și cu cerul și cu soarta.

Numai că mătura bunului Motănel Galben mi-a ieșit din nou în cale. Chiar la etajul șase. Cum naiba o fi ajuns acolo înaintea mea era o taină ! M-am agățat de ea cu amîndouă miinile hotărît să nu-i mai dau drumul, indiferent de ceea ce mi-ar fi cerut bătrînul portar, să mă duc în iad, să răpesc minori sau să-l împușc pe șeful poliției !

— Ce gânduri buni venit la tine ? surise el enigmatic, aplecîndu-se peste balustradă. Ultima șansă dăruim acum !

— S-a făcut ! am mîrîit la capătul puterilor. Trage-mă în balcon ! Afacerea o s-o discutăm în camera mea. Trebuie să chemi un doctor. Nu vezi ce buze umflate am ?

— Tristeți nu face tu... Zeii ajută la noi !

Ridică mătura și mă așează lîngă el. I-am întins cu greutate mîna. Totul se clătina în jur. Am simțit cum m-a prins în brațe. Întunericul s-a prăvălit peste mine.

3.

Am deschis ochii doar pe jumătate, neîncrezător. Eram întins în patul meu acoperit cu un

cearceaf alb pînă sub bărbie. Lucrurile din jur se scufundaseră într-o ceață lăptoasă, se clătinau într-o parte și alta de parcă pluteau pe o apă nevăzută. M-am strecurat timid pe sub tăcere tot încercînd să-mi aduc aminte de ceva.

— Te-ai trezit ? răsună o voce cunoscută de femeie, caldă, blajină, ocrotitoare, gingașă ca o părere.

Mireasma unui parfum subtil, străin, amestecat cu izul neplăcut de medicamente, mă învălui domol. Am mișcat capul, ca să mă conving că nu visez, ca să descopăr acum ceea ce părea să fie o superbă iluzie, ca să admir o imagine desprinsă din nu știu ce vise cu zîne... Femeia cu părul negru resfirat pe umeri — numai inele cu reflexe albastrii — se aplecă peste mine și-mi șterse fruntea năpădită din senin de o transpirație rece. Era Enigma de Abanos ! M-a privit în tăcere, condescendent, dacă nu cumva glacial.

— Do... doam... 'zența dumneavoastră, desigur cea mai surpriză ! am bolborosit, simțindu-mi buzele rigide, lipite cu leucoplast. Ce s-a întîmplat cu... ?

— Nimic grav ! susură glasul ei, catifelat ca un bandaj de tifon alb. Ți-ai cheltuit norocul pentru tot restul vieții ! Strecură în buzunarul halatului un petec vaporos de batistă. Ai fost pipăit, cusut, pansat, ambalat, lipit, ras, tuns și frezat... Nota de plată am achitat-o eu. Capriciu de femeie singură.

— Mulț... pentru to... !

Am închis ochii. Doamne !... Și tocmai acum nu-mi mai aduceam aminte ce i-a spus Romeo, sub balcon, Julietei ! Dar tăcerea care a urmat m-a neli-

niștit. Am deschis mai întâi un ochi. N-a fost nevoie să apelez și la al doilea. Dispăruse !

La vîrsta mea n-a mai ținut treaba cu bărbatul virtuos pe care l-a trădat năroada ursită. Vizita Enigmei de Abanos a lăsat în urmă un individ care a simțit cum explodează bucuria în el ca o grenadă ! Și m-am dumirit că era vorba de mine. Ceea ce a urmat a fost de-a dreptul de neînchipuit. Un curent de aer fierbinte, vreau să zic — eu, trecu prin garsonieră. Se fiții de colo pînă colo, stîrnind norișori de praf de prin cărțile așezate frumos în bibliotecă. Prin colțuri nu și-a băgat nasul, deși ar fi fost cuminte s-o facă. Apoi, bucuria asta jucăușă mi-a smuls cearceaful în care eram înfășurat. L-am prins abia pe balcon. Acolo altă minune ! Benzile de leucoplast, lipite de bărbie și pe buze, s-au desprins singure, au căzut la picioarele mele. Proasta dispoziție, toate durerile fizice dispăruseră ca prin farmec. Eram acum alt om pus pe picioare, zdravăn, bun să treacă din nou la tăvăleală. Altceva nici n-am așteptat. Cerul făcuse rost de un soare nou-nouț și care strălucea de-ți lua ochii. M-am repezit la haltere, le-am smuls, le-am aruncat în aer, le-am învîrtit în mîini. Curînd, în baie, cu briciul între degete, am început să fredonez celebra arie a lui Figaro.

Soneria ! Am zburat, am deschis, ștergîndu-mă cu prosopul pe gît. Motănelul Galben s-a înclinat smerit. Cu șapca de general în mîină părea și mai pipiriu. Cîteva șuvițe de păr cărunt îi brăzdau chelia strălucitoare. Același suris enigmatic îi lumina chipul rotund, prins în plasa zbîrciturilor fine. Cu un gest larg l-am invitat să intre. Am închis ușa.

— Tu vesel, tu bucurie primit. Ce înflorește la tine în suflet ? murmură ea în biserică, în loc de salut.

— Viața, bătrîne, viața ! am suspinat involuntar. Numai că... fără tine mîncam acum seminte la porțile iadului. Ce vînt te-a adus înapoi ?

— Trecut două zile... Tu ca Hyushu, erou de la legende. Prins aripi... Tu nu uitat ?

Am făcut cel mai teribil efort să-mi aduc aminte.

— Nu n-am uitat. Administrația.

— Cap bun ! se înclină fericit, admirativ. Facem afaceri la noi toți. Fără contract. Cuvînt de onoare dat.

— Pentru tot ce-ți datorez ai în buzunar și suflétul meu. Atît cît mi-a mai rămas din el. Care-î treaba ?

— Tu auzit de Linda Shatterling ?

— Fosta campioană de schi nautic ?

— Ți, ți, țiii ! exclamă bătrînelul. Duci la dînsa, spui trimis Administrația, dau medalion, nu dai explicații !

Scoase din buzunar un medalion metalic, auriu, oval. Mi-l întinse. În mijlocul medalionului era ștanțată litera Q. În interiorul ei o fotografie în culori. Reprezenta un fel de glonț minuscul cu perisori pe margini și două piciorușe.

— Numai atît ? l-am întrebat cu dispoziția pe ducă

Tu polițist înțelept. Trecut eiur și dirmon, văzut iad. Cercetări pui la cale, găsești la dînsa... Poftim cec ! 100 000 de dolari. Tu nu polițist sărac, leafă numai la buzunare goale. Acum hai-hui poți zbura la exchimoși... Dorești la tine noroc !

Țuchi-Yomi, zeu de la Luna, pace în suflet al tău înfloarește și fericiri de la femei frumoase leagă la git !

S-a înclinat pînă la pămînt, cu palmele împreunate la piept.

— S-a făcut ! Pune-l pe birou. Dacă mă întorc unde te găsește ?

— Eu găsit peste tot... Tu numai dorești să vezi la mine !

Ne-am strîns mîinile, l-am condus pînă la ușă... După cinci minute, cu medalionul în mînă, am constatat posomorît ce influențe dezastruoase poate avea întîmplarea în viața unui om. Vrăjile lăsate de vizita Enigmei de Abanos s-au dus pe apa simbetei. Coastele au început să mă doară din nou. Semn sigur că iubirea nu are efecte și asupra acestor componente ale scheletului uman. Iar cînd am terminat să întorc afacerea pe față și pe dos nu mi-a rămas decît să-i dau un telefon lui Larry Cocoselul, tip isteț, uns cu alifii bune și pentru învierea morților și care făcea pluta printre exeroци și bandiți cu bafta prinsă la reverul hainei. Îl ajutasem să-și plombeze o măsca tocmai cînd îl căuta poliția să-l întrebe cîte ceva despre bunică-sa, femeie infirmă, cu frica lui Dumnezeu, dar care dispăruse cu trei milioane furate dintr-o bancă. Plomba aia l-a salvat de la o vacanță pe cinci ani în cea mai veselă pușcărie din sud și de unde ieși gata ambalat pentru orice minăstire din Tibet... L-am găsit în toane de zile mari. Mi-a propus să ne întîlnim pe la șapte seara într-o du-gheană din rada portului. Cînd am auzit unde urma să citim psalmi din Noul Testament, mai, mai să mă răzgîndesc. Pînă la urmă am acceptat.

După amiază n-am rezistat ispitei. Am tras pe mine un costum cenușiu, vechi dar elegant, m-am suit la volanul mașinuței care mă aștepta cuminte în garajul blocului — o Forma-Zet-1500 de culoare verde închis — și m-am dus la prima bancă să văd cum arată 500 de dolari în bancnote de 25 noi, nouțe. Mi-am potolit apoi foamea într-un restaurant de mîna a doua. Cafeaua, ziarele, țigara. Încă două țigări, cu medalionul pe masă. Minuscula caracatiță sau ce-o fi fost refuza să-și dezvăluie taina. Am golit și o sticlă de apă minerală Degeaba. Pescuiam în ape tulburi. Altă cafea. Ideea mi-a picat pe la șase, ca de obicei din senin. Am șterpelit dubiosul obiect în timp ce mă ridicam în picioare, l-am aruncat în buzunarul de la haină și m-am dus direct la telefonul public din local. Bunul meu prieten, profesorul de biologie Aristide Mafetta era acasă. Taca, taca, una, alta. Am venit la problemă.

— Unde te gălesc pe la nouă în seara asta?... La laborator?... În jumătate de oră am terminat. Ți-i promit! Mulțumesc!... Să trăiești!

Tocmai bine se făcuse șase și jumătate. În 20 de minute trebuia să ajung în port.

Mi-am lăsat mașina pe o străduță infectă, cu lăzi și gunoaie, lângă o magazie cu ambalaje pentru fructe. Cîțiva prichindei băteau mingea. Un pui de lup alerga de colo pînă colo, cu limba scoasă de un cot. Dugheana se afla după colț, lângă un gang ce da între locuințele amestecate ca vai de lume.

Înainte de a deschide portiera am ezitat. Numai două secunde. Am scos de sub fotoliu pistolul cu țeavă scurtă și l-am înfipt la sold, în lăcașul lui de sub haină.

Ușa din mijloc, barată cu drugi de fier, era înghesuită între două vitrine sărăcicioase. Literele de pe firma de deasupra abia se mai distingeau pe tabla scoroiată, altă dată albă: „La plodul săgalnic“. Articole pentru nunți și botezuri. Poliția își cam băgase nasul prin afacerile dubioase ale lui Larry, pentru că, din când în când, de pe sub rochiile vapoaroase ale viitoarelor mirese, de printre scutece, ieșeau la iveală grenade, pistoale mitralieră, narcotice sau minore care dispăreau peste graniță. Cum s-o fi descurcat pînă acum Larry rămînea pentru mine un mare mister.

Băiatul m-a întâmpinat gălăgios, m-a strîns în brațe, mi-a dat în glumă o serie de lovituri în bărbie.

— Bătrîne, mi-a spus el fericit, cu gura deschisă pînă la urechi de același zîmbet provocator, nu am crezut că o să te mai prind pe aici în carne si oase !

— Bine, bine ! L-am domolit eu, păstrîndu-mi distanța. Dacă mă vezi aici înseamnă că nu te-am uitat.

Ne-am strîns mîinile. Nu se schimbase. Tip de mexican corcît, robust, suplu ca o felină primedioasă, frumos, la nici 30 de ani. De ce să mint ? Îi admiram inteligența, norocul, faptul că mai reușea să fie recunoscător celor care îl ajutaseră să iasă pe uscat. Nu fără interes, desigur. O știa și el.

— Ți-am pregătit o bombă turcească ! Sări în aer dacă o dai pe gît. Vino dincolo ! Merită să-mi vezi cămăruța.

M-am luat după el, am străbătut niște coridoare, am coborît la subsol. Cămăruța în cauză era, de fapt, un mic salon de lux, cu mobilă modernă și

gust ireproșabil. Peste tot se vedea mîna sigură a specialistului. Ne-am tolănit în fotolii, mi-a împins „bomba“ sub nas. De cafea îmi ardea mie acum ?

— Băieții tăi sînt pe metereze ? l-am întrebat, aproape indiferent.

— Ochii și urechile lumii ! Dacă nu scot pontu' din mîneacă, păunii de la poliție sînt în stare să-mi elibereze un bilet pentru tratament și odihnă... Ai necazuri ?

— Uite-așa, așa, așa ! i-am înșirat eu despre cotonogeala de-acasă. Tare-aș fi curios să știu pe unde se învîrtesc indivizii ăștia ! Am de gînd să le atîrn cîte o floare la ureche dacă-mi pot spune cîte ceva despre damă !

Zîmbetul i s-a șters de pe chip de parcă aș fi trecut cu palma peste un geam aburit.

— E pe nasol ! Scîrțîitoarea și Tărtăcuță ! Pe unde se duc miroase-a praf de pușcă... Cunosce unul din Brigada Federală care m-ar numi șeful poliției dacă l-aș ajuta să scape de pistolarii ăștia. Au la Odeon o cușcă unde îmblînzesc pipițele din local. Cu opt călugări din mînăstirea mea și cu tine o scoatem la capăt. Pe la unu noaptea îți convine ? Vii fără mașină. Noi mergem cu duba mortuară. Ne întîlnim în local. Vezi că băieții se pricup la fantome. Pune-ți mustață și trage pe tine un costum de marină. Or să creadă că te-ai întors pe mal după... Ia stai !... Asta e ! O să-ți trimit la masă o damă care cunoaște meserie. Ce zici ? Batem palma ?

Parcă mai aveam pe unde s-o cotesc ! Am dat pe gît „bomba“ care se răcise. Larry sta lîngă mine ca un animal la pîndă.

Profesorul Aristide Mofetta m-a primit politicoș, dar nu mai mult. Meseria mea împruțită era, în ochii lui, la fel de periculoasă ca și stricnina, chiar dacă, în fond, ne respectam ca oameni, manifestându-ne cu discreție sentimentele ce ne cimentaseră prietenia. Mi-am făcut vînt într-un fotoliu special, cu spătar arcuit, înalt și o lampă aprinsă deasupra. În laborator nici țipenie.

— Să nu-mi spui că secretara mi-a fost violată în lift! m-a luat în primire. Te dau afară pe ușa din dos!

— Vezi dacă jivina asta îți spune ceva! am atacat eu direct.

I-am întins medalionul primit de la portar. După nici patru secunde a sărit ca ars și s-a dus să introducă piesa sub turnul uriaș al unui microscop ce perforase tavanul. După cîteva minute l-am auzit cum fluiera în surdina. După o jumătate de oră și-a scos ochelarii pe care i-a șters cu batista. i-a pus la loc, a luat medalionul și s-a înfipt în fața mea. Era livid.

— Dacă ai venit să faci glume proaste cu mine, te privește! Așa ceva nu există în natură. E un virus necunoscut!...

— Cum adică virus? am întrebat, cu un galimeus în cap.

— Seamănă cu virusul Rabie din familia Rhabdoviridae. Ceea ce vezi în fotografia asta este forma învelișului său extern. Ar trebui să aibă capsida elicoidală și ARN monocatenar. În imaginea asta diabolică, executată cu aparate speciale, ies în evidență toate detaliile. Ei bine, este bicate-

nar, cu două excrescențe inferioare și cu spiculi de o compoziție stranie.

Dădeam din cap fără să înțeleg nimic din toată vorbăria lui.

— Și ? am spus, în sfîrșit, cu glasul nesigur.

— Cum și ? Ești inconștient ? Monștrii de felul ăstuia atacă sistemul nervos central. Asta e totdeauna letal... Adică mori pe loc. Dacă ai de gînd să te prezinți la academie cu așa ceva, te-ai procopsit cu premiul Nobel. Dacă ai de gînd să-l pui în circulație, treci pe altă planetă. Altfel nu scapi cu viață... Ce naiba, ai golit o sticlă la ora asta ? Te-aș sfătui să lași mașina în garaj la mine... „Dumnezeule !... Motănelul galben mă trimite să-i caut un virus ! Un virus ! Și nici măcar nu port ochelari !“

6.

Cînd am pătruns în taverna aia deocheată — Odeon cum îi spusese Larry — eram cel mai marin-ar dintre marinari, cu mustată subțire, cu boneta pe-o ureche, atins în toată legea de o juma de rom, cinci pahare de gin, unul de coniac și două fiole mari de suc de ananas ! Prin valurile de fum care m-au izbit în față m-am simțit ca un naufragiat printre fiordurile nordice. Țipete, chiote, hohote de rîs, fluierături, pălăvrăgeală zgomotoasă de nu te auzeai nici dacă strigai după tine ! Pe scenă, o balerină goală ridica mereu cîte un picior în aer ca să ne convingă pe toți că nu pierduse nimic din ce-i lăsase natura. M-am dus întins la tejgheaua barului. O namilă cu bustul gol turna în pahare

ca un automat, urla comenzi, mai spărga câte un pahar în palma lui uriașă. S-a aplecat spre mine, l-am apucat cu mâna de ceafă și i-am strigat :

— Un rom dublu !

Am sorbit alene din băutura proastă, căutînd să mă orientez. Pe Larry nu l-am văzut nicăieri. Niște fete nostime navigau printre mese. Nu aveau pe ele decît slipuri argintii. Sunetele muzicii apăreau și dispăreau ca niște valuri în furtună ce izbeau într-un țarm nevăzut. Balerina uitase piciorul în aer. Un cavaler medieval a venit s-o ajute, i-a lăsat piciorul în jos, în timp ce norul de pudră îi învăluia pe amîndoi. Alte țipete, alte fluierături. Pe ringul de dans, organizat într-un colț, pierduți în ceața albastră, niște tinerei dansau în acompaniamentul unei orchestre imaginare. Cîteva ferestre au fost deschise, un ventilator a intrat în funcțiune. Fumul a început să dispară, chipurile celor din jur să devină mai clare. Mi-am pipăit mustața. Era la locul ei.

În partea cealaltă a salonului am dat de Tărtăcuță și de Slăbănog. Ședeau la o masă lîngă perete în compania unui al treilea individ care se clătina pe picioare. Necunoscutul discuta aprins cu interlocutorii săi, făcea gesturi largi cînd cu un braț, cînd cu celălalt. De fiecare dată Tărtăcuță se lăsa iute în jos ca să nu-l lovească peste bot. La a patra sau a cincea figură, uriașul l-a pocnit el pe distinsul orator : drept în umăr. Cuvîntătorul s-a învîrtit ca un titirez și a căzut lîngă zid unde a rămas nemișcat. Slăbănogul s-a dus și a închis fereastra din apropiere. Apoi și-a văzut liniștit de sticla golită pe jumătate.

Am pus ochii pe a treia masă din același șir.

Doi nătărăi, pierduți printre sticle, se bălăbăneau urlînd ceva către plafon. Cu paharul în mînă, clătinîndu-mă încetișor, m-am chinuit să ajung pînă la ei. Pe primul l-am atins după ceafă. A dispărut sub masă unde a rămas liniștit. Celălalt a început să plîngă și s-a dus să-l caute. În curînd dormeau buștean, îmbrățișați ca frații. Am tras masa la o parte. Cît ai bate din palme au apărut doi zdrahoni, i-au pus pe siamezi unul peste altul și au dispărut cu ei într-o direcție necunoscută. Tocmai sorbeam alene din pahar. Femeiușca blondă, fardată strident, cu umerii goi, s-a așezat pe genunchii mei de parcă picase din cer. Mi-a trîntit în nas fumul de la țigara aprinsă, m-a gîdilat după ureche, mi-a luat paharul și l-a golit dintr-o sorbitură. Tărtăcuță, care-i descoperise prezența, a început să aplaude furtunos. A umflat sticla de pe masa lui, a venit la noi și i-a umplut din nou paharul. Femeia i-a sărit de gît, l-a pupat pe amîndoi obraji, a revenit apoi în fotoliu și a mai tras o dușcă zdravănă. Tărtăcuță a suris galant și s-a întors lîngă Slăbănog.

Muzica a explodat ca o bombă. Un tango argentinian, interpretat impecabil de vreo orchestră celebră. Dama m-a sărutat direct pe gură. După care mi-a șoptit :

— Invită-mă la dans !

M-am supus orbește. Ne-am fițuit printre mese — pe ring ar fi fost imposibil să te streкори — am discutat despre zborul pe planeta Marte ! Cînd ultimul acord bubui ca o grenadă m-am inclinat, sărutîndu-i, cherchelit, mîna.

— Vă mulțumesc, domnișoară !... Unde este Larry ?

— O să apară cînd nici nu te-aștepți.

La masa noastră necunoscuta a dat pe gît ce mai era în pahar. Tărtăcuță, atent, i l-a umplut din nou, i-a făcut iarăși o plecăciune, m-a bătut amical pe umeri și mi-a zis :

— Băiețas, cu asta tragi la rame pînă dimineața !

Am rîs grosolan, am tras o dușcă din sticla lui.

— Da' în radă tot ajung ! i-am răspuns în doi peri.

Alt tangou vîjii ca un taifun prin salon. Tărtăcuță se întoarce, lăasă sticla pe masă, ridică dama de o aripă și cu ea în brațe o porni spre ring. M-am luat frumușel după ei. Am mai reușit să văd cum doi indivizi zdraveni discută ceva aprins cu Scîrțîitură. Acesta se ridicase în picioare. Am strîns la piept o pipiță găsită pe drum și din sinii căreia puteai face două perne acceptabile. Am inghesuit-o pe ring, cu ochii după blondă. Tărtăcuță o pipăia fără rușine. Pînă la urmă a coborît cu palma pînă la locul cuvenit. Blonda atîta aștepta. S-a oprit din dans, a țipat indignată la el și i-a cîrpit două palme răsunătoare.

Tărtăcuță mai zîmbea încă în momentul cînd l-am prins de umăr și l-am întors către mine. Dreapta mea îl pocni năprasnic în vîrfurile bărbiei. Surîsul i se mută în partea stîngă a buzelor. Cu latul palmei l-am izbit fulgerător în beregată, apoi direct în carotidă. S-a uitat strîmb și năuc la blonda care-și aprindea țigara, a căzut în genunchi și de-acolo pe spate. Țipete, înjurături, vacarm. O masă se prăvăli peste niște indivizi care încercau să ajungă pînă la mine. O rafală de pistoale cîrîi în surdină. M-am trezit cu cineva în spinare. M-am aplecat, am fandat într-o parte, iar pumnul meu i-a turtit figura. Cealaltă lovitură i-a nimerit ceafa.

Doi mastodonți îl și țirau pe Tărtăcuță spre ieșire. Din cînd în cînd îl lăseau pe jos, făceau ordine, crăpau capete. Mesele de lemn zburau pe sus, se desfăceau în bucăți. M-am luat după tipii care aveau grija lui Tărtăcuță dar i-am pierdut din vedere. O damă mi-a fluturat sticla din mîină pe la vîrfurile nasului. Am aruncat-o în aer pînă pe tejgheaua barului unde a căzut pe burtă, arătîndu-ne impudic fundul. Cineva mi-a strecurat sub braț un picior de scaun. La timp. Impozantul barman, automatul care turna în pahare, ne blocase ieșirea. Pesemne că mustața se dezlipise și-mi flutura sub nas. Preț de o secundă, voinicul-voinicilor se zgîi la ea. Suficient pentru Larry care apăruse lîngă mine. Coarda cu bilă la capăt vîrîi scurt prin aer. Lovită în tîmplă, namila se nărui într-o parte. Am săltat amîndoi peste pragul ușii, am dat buzna pe strada ticsită de mașini parcate la întîmplare, ne-am strecurat în fugă printre ele pînă pe ulicioara unde ne aștepta dubița neagră pentru înmormîntări. Avea motorul aprins. Am sărit în ea prin ușa din spate. Sirena de la mașina poliției se tînguia tot mai aproape, iar Tărtăcuță și Slăbănogul zăceau nemișcați între cei opt călugări aduși de Larry.

Mașina spinteca în plină viteză liniștea nopții. Mi-am smuls mustața ce atîrna sub nas și am pus-o în buzunarul hainei.

7.

Cu farurile stinse, în marginea orașului am intrat direct în curtea unei vile izolate, cufundată în tihnă și întuneric. Am coborît. Aer curat, miresme

subtile de flori. Băieții cunoșteau lecția. Într-o tăcere evlavioasă și-au luat prizonierii în spinare și duși au fost. Larry aprinse o lanternă, îi făcu semn șoferului să plece, mă luă de braț, conducându-mă pînă în dreptul unei uși care mi-a făcut impresia că s-a deschis singură. În camera elegantă am căzut în primul fotoliu. Abia atunci am realizat că boneta de marinar n-o mai aveam pe cap. Coastele dădeau semne de neliniște, iar prichindeii își vedeau de treabă la rotula piciorului. Larry a apărut de undeva cu două pahare în mînă, cu sticla în cealaltă. Umplu un pahar, mi-l întinse. Avu grijă și de-al lui.

— O făcurăm și pe asta !... Noroc !

— Baftă ! i-am răspuns fără convingere.

Băutura mi-a ars cerul gurii. M-am scuturat ca un câine ud.

— Musafirii noștri au deschis ochii ! făcu Larry, căscînd zgomotos. Au fost invitați în baie, vor fi pansați, gîdilați, ospătați, vor primi toate îngrijirile necesare, conform legii tratamentului prizonierilor de război și drepturilor omului. Nu vor fi amenințați, bătuti, schingiuiți. Se întinse cît era de lung în celălalt fotoliu, cu sticla lîngă el. Puțin mai tîrziu vor începe rugăciunile de noapte, continuă, după ce golise și al treilea pahar. Cu sufletele astfel curățate vor face nani pînă la ora șase cînd se vor trezi din mahmureala provocată de rătăcirile omenеști. Cred că atunci vei putea înjgheba cu dînsii o discuție civilizată.

— Ai terminat ? Cinismul ăsta...

— Nu crezi ? N-ai decît să mergi să te convingi. Am schimbat metodele, bătrîne ! Psihologia e un tezaur nebănuît.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor ! Larry era

de nerecunoscut. Nu cumva Serviciul de securitate își băgase nasul și pe-aici ? Ar fi fost caraghios să-l întreb câte și mai câte. Artă acestui joc foarte, foarte complicat, îmi impunea să fiu discret, cu toate că de mult descoperisem în ce mocirlă ne bălăceam și în ce farsă grosolană ni se distribuiseră rolurile... Bravo, Larry ! Regibor anonim, interpret anonim, afaceri anonime !... Sau mi se urcase vodca la cutiuță ?

— Mai toarnă-mi două degete ! m-am trezit, din senin.

— Ia mai dă-o-n... de prudență ! Bea dacă simți nevoia ! Puteam să ne lăsăm oasele pe bariade, la Odeon, scandă plin de emfază. Îmi umplu paharul, nu-l uită nici pe-al lui. Bătrîne, sîntem caraghioși, reluă sec. Interesant ar fi dacă Scîrțitoarele ăsta ne va servi pe tavă informațiile adevărate. E o vulpe dată dracului !

— Îl cunoști așa de bine ?

— Informator de elită. Specialist în nasturi, gămălii de ace, brichete truate, ceasuri electronice, plombe de măsele... Microfoanele lui apar în buricele degetelor, în pastilele anticoncepționale, în nasturii de la cămăși, în șlițul pantalonilor, sub unghii. Nu se dă în lături să-ți aerisească țeasa cu un glonte dacă este convins că nu meriți să cheltuești din puținul oxigen ce ne-a mai rămas. Sau dacă îi încurci afacerile. E căutat, e plătit, e încurajat de toate forțele oculte. Cine nu are nevoie de informații secrete ? În știință, în industrie, în politică, în echilibrul militar apar mereu noutăți care sînt ținute sub cheie, ascunse pentru marele public. El este acela care, cu ajutorul unei benzi — cît firul de păr, cu trei imagini și zece cuvinte

poate provoca dezastre neștiute, panică, aberante confruntări diplomatice, poate salva guverne sau organiza puciuri militare... El, michiduță ăsta care abia mai respiră Ce vrei să afli din gura lui ?

— Cine l-a angajat și cine era dama pe care au atacat-o. Dacă... Dacă spune și ce se ascunde în afacere îți dau 5000 de dolari.

— Iar eu, îți dăruiesc 50 000 ca să-ți ții gura ! Morți și răniți, răpiri de persoane, un local harcea-parcea. Brigada Federală e cu mîna în gîtul meu. Ca să-i domolesc te rog să ai amabilitatea și să mă lași pe mine să închei socotelile cu tipii ăștia.

— S-a făcut ! Unde dorm și eu măcar o oră ?

— Pe canapeaua de colo ! Te trezesc la ora șase. Eu mă duc să controlez dacă le-au dat pija-male și piramidoane !

L-am privit cum se îndepărta. Parcă băuse apă minerală... „Băiatul ăsta ajunge departe sau în cimitirul de pe malul lacului A-Gora !”, mi-am spus îngîndurat.

8.

Dimineața mi s-a permis să vizitez captivii. I-am găsit într-o cameră spațioasă, ce părea să fi aparținut unei fete de cinci-șase anișori. Le ferestre, perdele dantelate, vaporease. Mobila albă, tapițeria roz, covorul de culoarea zmeurei coapte. Citeva păpuși zăceau într-un colț în poziții grotești. Un trenuleț electric alerga neobosit pe șinele ce ondulau în mijlocul încăperii. Locomotiva șuiera subțire. Tărtăcuță se așezase direct pe covor. În brațe ținea o pisică pe care o mîngîia drăgăstos.

Privea încântat la jucăria mecanică. Imaculată, cămașa de noapte lungă, uriașă, îi acoperea tot trupul. Căciulița roșie de pe cap, cu ciucure, îi alunecase pe-o ureche. Era proaspăt bărbierit. Pe chipul său blind, radios, nu se zăreau urme de lovituri sau răni.

Într-un landou elegant, încăpător, aerodinamic, de culoarea liliacului înflorit, Scîrîitoare manevra de zor niște andrele care puteau fi folosite și ca țepușe pentru frigărui. Ce impletea din lina roșie ar fi fost greu de ghicit. Cămășuța de noapte cu guler înalt, basca fistichie trasă pe frunte, ochelarii căzuți pe nas, îi dădeau alura unui simian în grădina zoologică. Își legăna capul cînd într-o parte, cînd în alta, în ritmul cîntecului executat de un cor de copii. Aparatul de radio nu se vedea nicăieri.

Alături de mine, Larry părea căzut într-o profundă și evlavioasă reculegere. Lîngă fereastră doi băieți, cu pistoalele de gît, fumau liniștiți, fără să ne acorde atenție.

— Cu ce i-ați îndopat? m-am întors către Larry.

— Lapte și ciocolată! zîmbi angelic pușlama-ua. După rugăciunea de dimineată, ne-am gîndit să le servim brînză de vaci cu gem de căpșuni.

— Putem trage cortina? Am așteptat cam mult pentru spectacolul ăsta primitiv. Sper că aveți și Sufler.

— Șefule, în mînăstirea noastră glumele au darul să ne întristeze! Bucuria ne slăbește judecata!

Se duse direct la maimuța din landou. Copiii intraseră în pauză. Am venit mai aproape. Eram cu-

rios să știu dacă Slăbănogul mai era în toate mințile. Larry și le pierduse de mult.

— Dă-i drumul ! i-am șoptit. Sună gongul !

— Domnule, se adresa Larry omulețului care-și vedea de treaba lui, vă cerem scuze că vă deranjăm. Șeful e de la poliție. Inspector. A mirosit ceva în legătură cu o damă pe care-ați atacat-o la etajul 49 de pe Bulevardul 9-Vest. Tot atunci, un individ a fost snopit în bătaie și aruncat de la același etaj în capul trecătorilor de jos. Vă mai amintiți cum au decurs faptele ?

Pocitania lăsă andrelele pe genunchi. Se răsuci către mine. Zimbetul îi îngheță pe buze. Mă recunoscuse. Clipi zăpăcit.

— Salut stimabile ! cîrîi subțirel... Șapte vieți ! Ca pisica. Mai bine îl lăsam pe animalul ăsta să-ți crape țeasta... Ce mai vrei ? Scurt. Fularul trebuie să-l termin pînă spre seară. Altfel iar își bat joc ăștia de noi. Nu vezi în ce hal ne-au adus ?

Nu eram dispus să-i cînt în strună. Nici să-l compătimesc.

— Scui pă tot ! am miriit amenințător. Cine te-a angajat s-o ataci pe damă ? De ce trebuia să dispar ?... Hai, hai, lasă smiorcăiala !

Era gata, gata să plîngă. Se uita rugător la Larry. Ce naiba se întîmplase cu el ? Sau băieții aveau metode infailibile ?

— Nu suport să fiu bătut, scînci, ca un copil. Îți stau la dispoziție... Se foi în căruț de parcă fusese împuns cu ace de cusut. Reluă : ai auzit de Deeb Cristopher Zalinka ? Gîndește-te bine !

— Parcă, parcă... Ce învîrtește ?

— Savant. Microbiolog și inginer genetician. Are niște laboratoare de cercetări infrastructurale

pe insula Makolo. E șef. Mare. Conduce cu mină sigură afacerile științifice. A descoperit un vaccin contra leucemiei : Fatima-Sim. În ultimii ani s-a ocupat de viruși.

— Cum ai spus ?

— Viruși... E virusolog. Informațiile astea au fost controlate pe cel puțin patru canale... Acum două luni, dacă nu cumva mai mult din laboratorul său au dispărut două persoane : Emma Haffner și Adalbert Sismans, amândoi asistenții bosului. Nu s-a făcut vîlvă. Tipul are milioane. A știut cum să tragă fermoarele... Numai că Deeb mai avea un asistent, pe Furt Adam Olafsson, om de încredere, cercetător cu doxă, favoritul lui. În timp ce poliția își făcea mendrele, Kurt și-a băgat nasul prin niște culturi de viruși morți, adică prin niște fosile rămase într-un mic cocoloș de ghips descoperit în incinta laboratorului. Stupefacție ! Printre rămășițele pămîntești ale acestor mizerabile creaturi, Kurt a descoperit doi viruși care aveau schelete identice cu cele ale oamenilor ! După anumite declarații ale unor indivizi de specialitate treaba era senzațională ! Pentru Kurt, cel puțin nebunească ! Scheletele nu puteau aparține decît Emmei Haffner și lui Adalbert Sismans !... Deeb manevrează, corupe, plătește. Totul a rămas secret. Numai că acest Kurt are conștiință, e un încăpățînat. Îl dă dracului pe Deeb, evadează de pe insulă, își dă demisia și intră în legătură directă cu niște indivizi din Serviciul de Securitate și Informații. Nu pot divulga prin ce canal am pus mîna pe aceste date. S-a aflat însă că Deeb descoperise un virus necunoscut, devastator pentru ființa omenească.. Credeți că pot să fiu servit cu un pahar cu lapte ?

i se adresa lui Larry.

— Imediat ! făcu acesta.

Bătu din palme, ușa se deschise, un tip cu tava în mână se furișă lângă landou, întinse paharul plin de coniac maimuței însetate care-l dădu pe gît dintr-o sorbitură. Slăbănogul ridică două degete în semn de mulțumire, apoi aruncă paharul în căruț.

Tipul dispăruse. Urmăream spectacolul din banca mea, cuminte, dar tare aș mai fi înghițit un pumn de aspirine, de piramidoane, de ceva care să-mi scoată virusul din cap, pentru că năzbitia asta amenința să-mi clatine judecata.

— Într-o bună zi, reluă Slăbănogul, mi-a picat în spinare Kurt Adam Olafsson. Mi-a aruncat sub nas o fotografie în culori. Dama asta în cutare zi va încerca să intre în contact cu un individ de la etajul 49... Îmi zîmbi strîmb. Habar nu aveam de existența ta, bătrîne. Trebuia s-o împiedicăm pe damă să intre în relație cu tine, s-o neutralizăm și, sub un motiv sau altul, s-o aruncăm în mașină. Urma să i-o pasăm lui Kurt. Afacerea îl costa 80'000. Naiba știe cum am scăpat-o în lift ! Nu știu ce i-o fi făcut lui Tărtăcuță. A rămas nemișcat vreo zece minute. Mi-a fost teamă să fac uz de pistol. Dama a avut baftă, sau e deșteaptă foc ! Dacă păsărica a zburat, ce mi-am zis : n-ar fi rău să-l scap pe Kurt de un martor periculos ca tine, mai ales că eram și turbat. Asta e tot. Pe ce am mai sfînt, pe sufletul mamei !

— Ce legătură există între damă și Kurt ? am intervenit.

— Nici o legătură. Nu mi s-a părut că moare s-o dezbrace. Mai degrabă e vorba de virus. Unii au cam mirosit de unde bate vîntul. Au prins să

se miște. Vor să pună mîna pe el. Afaceri de miliarde, iar pe comoară e o hîrcă lustruită.

— Ai aflat cine-i dama l-am înghesuit eu în landou.

— Șefule, te costă 10 dolari. Șase săptămîni mi-am bătut capul. Am scos bancnota și i-am întins-o fără să regret. O merita.

— Un tip de talia ta am întîlnit în iad... Nu purta pistol.

— Dama e Linda Shatterling, fostă campioană de schi nautic. Acum trei ani s-a dat la fund cu un plod în brațe. Dacă te interesează, o găsești pe insula Tha Umá. Prinde pești zburători pe care-i învață să croșeteze! Degeaba aleargă Olafsson după dînsa. O să-și frigă degetele... Șefule, să știi că nu mai am scuipat pe limbă! Zău!

— E în regulă! N-ai decît să dai din mîini la fular... Vezi ce faci cu rugăciunile de seară! i-am recomandat lui Larry.

9.

Izolată la cîteva sute de metri de arhipelag, mica insulă Tha Umá păstra toate caracteristicile originii sale vulcanice. Stînci fumurii de lavă solidificată se amestecau într-o harababură spăimoasă. Cocoțate la vedere, zidurile formațiunilor coraligene, albe și roșii, năruite de intemperii, roase de vegetația subtropicală, se încălzeau la soare în cerc, pe marginile fostului crater vulcanic, acum scufundat.

Am ajuns acolo cu un hidroavion. Linda Shatterling m-a primit politicoasă, prea puțin surprin-

să de inoportuna mea vizită. Părea că nu-și mai aminteste nimic despre aventura din bloc. A luat medalionul, l-a întors pe o parte și pe alta, m-a privit indiferentă și mi-a spus cu intonații albe :

— Domnule, vă doresc să vă simțiți cât mai bine printre noi. Pînă la alte dispoziții o să vă angrenez în activități cît mai plăcute. De pildă în seara asta organizăm un mic party pe insulă, în cinstea sosirii duminică.

— Organizăm ? Adică sînteți... vreau să spun sîntem mai mulți ?

— De bună seamă ! a scos ea la iveală, într-un zîmbet, șiragul de perle arborat, pe semne, numai în marile ocazii. Este aici doctorul Young căruia i s-a dat în grijă sănătatea noastră. Este și Nick, un mecanic... În sfîrșit, o să-l vezi. Și mai sînt... ăă... să le zicem colegele mele de echipă...

— Dar domnul Deeb, am întrerupt-o brutal, pe el cînd mi-l prezinți ?

— Ssst ! făcu Linda. Poate-i vom face o vizită. Cîndva. Asta o știm însă doar tu și eu.

10.

Spatioasa terasă a cabanei m-a întîmpinat cu ghirlande de flori agățate de plafon, cu lumină discretă și cu muzică difuzată în surdina. Noaptea caldă încremenise între cer și pămînt. Doctorul Young, un bătrînel solid, vioi, vesel ca un cabaret pentru adolescenți, îmi ieși în întîmpinare, cu brațele larg desfăcute, pilotînd printre mese și fotolii cu timona serios avariata. Se cherchelise, ca să fie sigur că se va distra. Avea doi nasturi rupți la cămașă.

— Bătrîne, ți-am dus dorul ! strigă el. Am luat informații ! Știi să taci, știi să pleci cînd nu trebuie, știi să te uiți urît la femeile frumoase ? Ai toate virtuțile cavaleresti din perioada cruciadelor... Atunci o să dai faliment !

— Domnule doctor m-am predat ! făcui, cu mîinile în aer.

— Poc-poc ! urlă el, cu degetul întins spre mine.

Se clătina. M-am grăbit să-l iau în brațe, mi-a turtit nasul cu palma, m-a tras de urechi.

— Nu risipiți gloanțele de pomană !

— Să nu pleci pînă nu golim o sticlă împreună, îmi șopti la ureche, gata-gata să cadă în genunchi.

L-am împins în primul fotoliu unde a rămas țeapăn ca un știulete fiert. I-am făcut rost de un pahar mare de apă minerală și suc de lămîie.

— Dă-l pe git, doctore ! Altă pînză nu apare la orizont.

— Crezi ? făcu el, sughițînd zgomotos cu paharul în mînă.

— Unde sînt ceilalți ?

Bău zeama și se strîmbă amarnic.

— Ceilalți ?... Nick, mecanicul, nu-i așa ? El s-a dus să-și pipăie submersibilul. I-a fost teamă că i l-au ros crabii. Sire... Sirenele sînt pe-aici...

— Ce submersibil ?

Young face ochii mari. Îndesă paharul în buzunarul pantalonilor.

— Minisubmarin. Francezii ăștia sînt dați dracului ! Parol ! Trei tone, șase persoane la bord, rezistă la 120 de cabluri adîncime, 6 noduri pe oră

în submersiune. Armament sofisticat... Marafeturi secrete... Cincizeci de milioane bucata !

— Nu te cred, asta nu-i bază militară.

— Hi, hi, hi, se poci el ca o babă. Nu uita să-îceri Lindei un biberon... și niște scutece. Crezi că am venit aici să mîngîiem fetele la fund ?

Nu am avut timp să-i răspund. O trompetă sună alarma. După un minut eram gata să mă arunc pe burtă. Ușa ce da spre cabană s-a deschis subit, ca sub o rafală de vînt. Cîteva viori s-au apucat să toarcă o melodie languroasă. De undeva se aprinse un spot de 500 de wați, luminînd în cerc spațiul din fața ușii.

Prima a apărut Linda, cu o coroniță înflorată pe creștet, și o ghirlandă (cam prea îngustă) de alte flori peste bust. În loc de fustă purta niște frunze de palmier. Era în picioarele goale. Pășea demnă ca o zeiță. În urma ei se înșirau partu fete în costume asemănătoare. Abia acum am remarcat că toate atingeau peste un metru șaptezeci și cinci. Înălțime. Atletice.

M-am așezat în fotoliu, am aplaudat zgomotos. Doctorul fluiera năprasnic. Mi-am tras la îndemînă sticla de coniac, mi-am umplut un pahar și l-am dat pe gît. Viorile tăcuseră. Alte instrumente, acompaniate de cinele și tamburine, prinseseră să-și facă de cap într-un crescendo amețitor. Într-un cerc perfect, naiadele dansau în același ritm îndrăcit, mișcîndu-și șoldurile. „Cam ciudate balerinele astea !“ mi-am zis, gîndindu-mă mereu la spusele lui Young.

Numărul de balet s-a terminat subit. Fetele au căzut în genunchi. S-au făcut ghem pe moche-tă. Alte aplauze, alte fluierături. Chiuind isteric,

fetele ne-au înconjurat, ne-au ciufulit, ne-au pupat, ne-au turnat apă minerală pe creștet, rîzînd ca apucatele. Linda s-a urcat pe o masă cu sticla de coniac în mînă.

— Prea iubiți muritori de rînd ! Nu vă lăsați pradă tristeților ! Declar deschisă noaptea cea plină de bucurii de pe insulă !

Tipetele paroxistice mi-au zgîriat timpanele. Zeița trase o dușcă zdravănă, sticla a trecut din mînă în mînă pînă s-a golit de tot. Mi se făcuse părul măciucă. Ce va fi pînă dimineța ?

— Fetițo ! urlă deodată Young. Pe mine m-ați uitat ? *Primus inter pares* !... Ce mama dracului !

O fată blondă apăru cu altă fiolă. Îl sili să-și deschidă gura și-i turnă jumătate din lichid pe în-delete.

Linda îmi sări pe genunchi, înlănțuindu-mi gîtul cu brațele.

— Pe cine alegi ? mi se alintă ea la ureche. Vreau să zic, pentru primul dans.

— Am voie să-mi aprind o țigară ? m-am eschivat.

Țigara a și apărut, mi s-a strecurat printre buze. Flăcăruia unei brichete îi pîrjoli capătul. Am tras cu nesaț două fumuri.

— Pe cine alegi ? repetă Linda, sărind în picioare.

— Pe toate trei ! am replicat sec.

În stuporea care se produsese, în liniștea adîncă așternută printre noi, sughițul lui Young plesni ca un foc de pistol. M-am uitat la el. O suviță de sînge i se prelingea de pe tîmpla stîngă găurită de glonț. M-am aplecat fulgerător și mi-am scos jucăria metalică de sub cracul pantalonului.

Linda se și rostogolise într-o parte. Fetele dispăru-
seră ca prin farmec. Nu s-a scos nici cel mai slab
tipăt. Lumina s-a stins. M-am prelins pe mochetă
cu pistolul în mână.

11.

M-am tîrît pînă la marginea terasei. Treptele
de piatră coborau spre micul lac ce se formase pe
fundul fostului crater vulcanic. Barca era la locul
ei. Un licăr abia perceptibil. Stelele pluteau pe su-
prafața lucie a ochiului de cristal. Am simțit-o pe
Linda lângă mine. M-a atins ușor. În mână avea un
revolver de calibru mediu. Nu m-am mirat. Jocul
continua imprevizibil.

— Nu mai sînt speranțe ! șopti ea. A avut
timp să fugă.

— De la Nick ai primit vreun semnal ?

— Deci ești la curent ! Nici nu se putea altfel !

— Young a presimțit ceva. Informațiile pe care
mi le-a transmis aveau drept scop punerea mea în
gardă. Unde sînt fetele ?

— S-au dispersat pe insulă. Aici nimic nu
este întîmplător. Alcătuim o mașinărie bine pusă
la punct. Grupă specială de șoc.

— Ce bănuiești ?

— Atac de neutralizare. Din partea lui Deeb
sau... Grupa noastră se pare că nu a intrat în
calcul. Nici chiar tu. Cel mult puteai trece drept
un suspect... Nick și Young însă... E ceva putred în
Danemarca !

— Ce erau în realitate ?... Nick și Young !

— Singurii specialiști de pe Juno XP 245.

Submersibilul.

— Ce propui ?

— Vino !

Am trecut prin cabana scufundată în liniște și beznă, am coborît pe malul lacului, am pătruns într-un tunel săpat în lava fumurie, sticloasă. Linda mergea cu siguranța unei pisici. Doar din cînd în cînd a aprins lanterna. Apăruse în mîna ei nu se știe cînd și de unde. În capătul tunelului, o scăriță verticală. Sus, deasupra noastră, chepengul era închis. Linda a stins lanterna.

Într-un spațiu circular am văzut apoi stelele. M-am dus după ea. Bolovani, grohotiș, nisip, un petec de faleză. În dreapta, două stînci întunecate. Între ele, un canal lat. Dincolo de el se vedeau apele oceanului în același licăr nedefinit.

Pe Nick l-am descoperit puțin mai încolo. Zăcea cu fața în sus. O mare pată de sînge îi întuneca salopeta în partea stîngă a pieptului. La lumina lanternei i-am descoperit geanta specială pentru scule. Zăcea la cîțiva pași de el.

— Urmează-mă mi-a șoptit ea.

Pornise repede înainte, puțin aplecată. Am intrat între doi pereți verticali, o pantă lină, o porțiță de metal pe care Linda a împins-o cu piciorul. În fața noastră, pe canalul străjuit de două ziduri de beton, plutea scufundată în apă o fuzee lungă, metalică. În lumina chioară a becului de pe stîlp, pe suprafața ei jucau luciri palide. Balustrada scundă de oțel o înconjura de la pupa la prova. În mijlocul submersibilului se înălța un turnuleț oval al cărui chepeng era deschis. Ascunsă sub întuneric, o pasăre de noapte țipa întruna.

Am străbătut în fugă și ultima porțiune de

teren. Linda se opri pe dig. A apăsător cu piciorul pe ceva. O punte de oțel țîşni, se întinse pînă la bordul submarinului. Am trecut pe rînd puntea pustie. Linda se căţăără pe scara verticală ca o mai-muță, ajunsese sus și dispăru. Am urmat-o

Am coborît în interiorul navei. Chepengul de deasupra abia foşni, închizîndu-se automat. Pe culoar puţină lumină. La capătul lui o placă ovală, cu margini negre. Am împins-o. Lumina vie, puternică, m-a izbit drept în faţă. Am clipit, vederea mi s-a adaptat. Eram în cabina de comandă. Peste tot, pe jos, prinse de aparatele pupitrului, fotografii policrome, supradimensionate. Claritatea imaginilor atîngea perfecţiunea. Tipul din mijlocul cabinei spaţioase se deşira cu un cap, deasupra noastră, uscăţiv, ars de soare ca un tăciune stins. Purta ochelari cu lentile fumurii, groase, de o compoziţie specială. Părul cărunt era lins pînă la pedanterie, ca şi cînd, cu puţin înainte, îşi scosese casca de înot de pe cap. Se uita foarte calm la noi.

— Geo, dumnealui a fost recomandat de administraţia Q. *Cartea de vizită* e la mine. Proba M. Este autentică.

Bărbatul se înclină scurt, cam rigid. Salopeta cenuşie de pe el părea acum aproape anacronică.

— Vă cer scuze ! mi se adresă cu glas cavernos. Reprezentaţia din seara asta n-a fost pe gustul dumneavoastră. Young şi Nick au trădat. După legile noastre, am anulat un plan de acţiune care urma să se declanşeze în timpul deplasării noastre spre insula Makolo. Travestiţi în medic şi antrenor, cei doi au probat aici interesul lor pentru submersibil. Erau specialişti.

— I-aţi împuşcat cu sînge rece ! am remarcat

în liniște.

— Pentru asta vom aduce argumentele necesare în fața instanțelor juridice ale administrației. Sper că nu aveți nimic împotrivă.

— Eu n-am jucat decît rolul de spectator! am ridicat din umeri. Ceea ce n-am înțeles a fost spectacolul.

— O diversiune, dacă formularea poate fi acceptată, interveni Linda. La ora 22 Geo abia punea piciorul pe faleză — sosit de la bordul altui submarin. Lui Young i-am oferit o moarte festivă. Nick a fost ceva mai ghinionist.

Văzusem și asistasem în viața mea altele și mai și. Scena asta mi-a adus însă aminte de observația unui poet: „Doamne, cît albastru cheltuiești ca să nu te vedem!” M-am stăpînit.

— Da, Young n-a avut de ce să se plîngă! am spus convins.

— Considerați oportună o trecere în revistă a planului nostru? schimbă discuția Geo, mișcîndu-se puțin pînă în fața unei fotografii ce părea să fie planul general al altei insule.

— E cazul să discutăm împreună toate detaliile, conveni fosta campioană fără să mă ia în seamă.

— Toate aceste fotografii au fost executate după o casetă care mi-a parvenit prin intermediul domnului Kurt Adam Olafsson, ex asistent al domnului Deeb Cristopher Zalinka. V-aș ruga să studiați cu atenție această imagine de ansamblu.

În prim plan, apele oceanului, calme, albastre. Un soare nevăzut turnase pe ici, pe colo, licăriri de argint viu. Conul fostului vulcan fusese retezat la înălțime medie. Semăna acum cu un platou a-

coperit de vegetația subtropicală. Dominau palmierii. Cîteva turnulețe albe, zvelte, pilonii metalici împănati cu antene și două platforme hexagonale pentru elicoptere se decupau foarte clar deasupra hățîșului luxuriant. Sub platou, în cercuri de o desăvîrșită simetrie, ca niște superbe ghirlandele, coborau la distanțe egale pînă pe falezele aurii, patru terase. Arterele gălbui de circulație se reliefa în linii drepte de sus pînă jos. Pe terase, într-o ordine exemplară, se construiseră blocuri sferice. Calotele superioare ale clădirilor erau dintr-un material sticlos, verde sau albastru.

Insula părea părăsită. Nici mașini, nici oameni. Un stol de păsări albe încremenise peste acest tablou ce părea de origine galactică, aparținînd unei civilizații străine.

— Stimați colegi, făcu Geo oarecum pedant, ceea ce vedeți nu este altceva decît baza secretă de cercetări microbiologice INF-009 de pe insula Makolo : uzine, laboratoare, centre energetice, vile și parcuri. Locuitorii de aici, Deeb Cristopher Zalinka și oamenii lui, au cochetat cu diverse organizații teroriste de extremă dreaptă. Insula a devenit o citadelă cu infra- și suprastructuri științifice militarizate. Conform instrucțiunilor veți debarca la ora zero. Am ales capătul digului din zona estică. Aici, ne arată el. Ambarcația locală de patrulare se va găsi atunci exact la polul opus. Punctul de pază se află chiar pe mal. Va trebui să-l lichidați.

— Sistemele de alarmă automate vor fi neutralizate ? am întrebat sec, vizibil indispus.

— Avem un specialist strecurat în bază. Va acționa fără greș ! Acum atenție ! Iată clădirea în care se află laboratorul lui Deeb. Puse degetul pe

un bloc sferic. Al patrulea edificiu din dreapta digului, avînd în vedere direcția voastră de înaintare. De altfel, deasupra intrării va avea un mic punct fosforescent ce va dispărea pînă dimineța... Distanța de la punctul de pază la obiectiv este de 240 de metri. Teren acoperit de vegetație. Elemente imprevizibile nule... Placa metalică de la intrarea în bloc va fi închisă. Sistem automat C.D.K.-112 M. Cod de intervenție Y 6... Linda, scala maximă de schimbare a codului, Y 63. Sistemul automat de alarmă nu va funcționa... Să pătrundem acum în interiorul laboratorului... În cursul zilei va trebui să restudiați imaginile.

Alte fotografii, luate de pe mochetă, de pe pereți, de pe pupitrul de comandă. Coridoare, direcții, laboratorul din două saloane. Sala de decompresie biologică, secția de criogenie, boxa de gunoarie, toaleta, micul dormitor pentru odihnă, biroul secretarei, baia antiseptică, geoda pentru intervențiile chirurgicale, camera de rezervă pentru Deeb...

Toate au fost meticulos analizate, întoarse pe dos, răsucite în patru. După trei ceasuri Geo ne-a servit niște cafele mari. Părea sleit. Și-a cerut scuze, a părăsit cabina. S-a întors cu o geantă uriașă de voiaj. A scos din ea două halate argintii de toată frumusețea, cu ecusoane, cu gulere și manșete albastre, cu centuri din aceeași culoare. Le-a fluturat prin aer satisfăcut.

— Măsurile voastre corporale ne-au fost transmise ! Vă rog, îmbrăcați-vă !

„Nimic n-a uitat Motănelul !“ am reflectat, în timp ce trăgeam halatul pe mine. Linda era încîntată. Geo ne-a întins apoi mănușile transparente

de cauciuc și ochelarii speciali cu lentile verzi. La urmă ne-a dat niște șepcuțe nostime, cu cozeroace foarte mici.

— Vă confundați acum cu personajele reale din laborator ! s-a entuziasmat Geo. În uniformele astea o să puteți să-i întâlniți pe asistenții lui Deeb : inginerul Vernon și domnișoara Mercedes. Va trebui să-i neutralizați, va trebui să-i ascundeți. Cel mai bun loc ar fi în secția de criogenie. Sînt acolo cîteva containere ca la morgă. Sistemele automate îi vor menține în viață. Dar, pentru ca să repurtați un succes deplin, domnișoara Linda va fi, așa cum scrie și pe ecuson, Emma Haffner ! Dumneavoastră, domnule, cred că bănuți, veți fi Adalbert Sismans !

Am clipit, atins de aripa nevăzută a prostiei.

— Vom fi, prin urmare..., doi oameni morți ?

— Cei mai vii dintre morți ! accentuă Geo, cu un paradox greu de digerat pentru momentul ales.

— Îmi permiteți ? am insitat într-o stare de surescitare vizibilă. Kurt a descoperit cocoloșul de ghips în care se găseau scheletele noastre... Pardon, ale răposaiilor adevărați. Deeb știe foarte bine ce înseamnă dușii de pe lume ! Nu riscăm, prezentîndu-ne în această lugubră ipostază ?

— Nicidecum. Din fișele pe care le posedăm rezultă că bătrînul Deeb are ciudățeni. Cu toate astea ar fi foarte dificil să ne imaginăm acum fenomenologia sa comportamentală. În schimb, doamna Wilma, marea slăbiciune a acestui monstru, e o pradă sigură.

— Aveți informații asupra ei ? făcu Linda, impasibilă.

— Seamănă extraordinar cu mama lui Deeb,

care a murit într-un accident aviatic. De aceea el nu o iubește, o venerează ! E confidentă, bunica, mascota lui și, în același timp, marele călcâi al lui Achille. Bătrîna este atinsă de o scleroză avansată. A fost o strălucită capacitate în microbiologie. Ocupă în prezent postul de secretară, trage sforile din culise. Și totuși, în miroul acestei distinse fosile vom introduce un cal troian !

— V-aș ruga să nu fie de lemn și să nu dea din coadă ! am intervenit, sarcastic.

Geo a suris. Trist, după cum mi s-a părut. Transpirase.

— Din fișa lui Adalbert Sismans rezultă că era o fire sentimentală, adică un ipocrit elegant, de salon, un cabotin, un farsor care profita de slăbiciunile bătrînei ! De două ori pe săptămînă îi oferea buchete impresionante de garoafe... V-am adus vreo 50 de fire într-o pungă specială.

— Deci îi vom oferi garoafele, îi vom săruta mina...

— Da. Pentru că Wilma este prima persoană care vine dimineața în laborator. După zece minute vor sosi Mercedes și Vernon. Nu uitați : containerele din secția de criogenie. După venirea lui Deeb laboratorul se blochează automat. Prin urmare, în incinta lui vor rămîne patru persoane vii și două congelate. Plus virusul, acest ucigaș cumplit care amenință viața planetei. Va trebui să-l descoperiți, să puneți mîna pe el sau să-l distrugeți. Submarinul Juno va aștepta 24 de ore. Cît despre Deeb... Nu știu. Va trebui să respectăm cu strictețe drepturile inalienabile ale omului !

— Putem să-l sechestrăm pe Deeb și să-l aducem la bordul submarinului ? am întrebat agale.

— Cel mai simplu ar fi să-l aduceți într-un cocoloș de ghips !

Replica lui m-a pus pe gânduri toată noaptea. Și a doua zi de dimineață... Și ziua pînă la capăt.

12.

Așteptam pe culoar, la intrarea în turn, semnalul lui Geo care preluase comanda submarinului. Descoperisem între timp că cele patru fete din grupa enigmaticei Linda se descurcaseră pe navă ca și pe uscat. Noul comandant putea să fie deci liniștit. Avea la bord un echipaj de elită. De aceea stătea atît de calm lîngă noi, privind netulburat la acele cronometrului din mînă.

Costumul elastic, ușor, din cauciuc natural, negru ca smoala, casca, sacii, speciali prinși pe piept și pe spate, labele caragioase pentru înot mă incomodau. Din cauza puținelor antrenamente aveam permanent senzația că mă sufoc.

Linda, în același costum, se afla în fața mea. Se uita nerăbdătoare la nu știu ce aparat prins pe peretele metalic. Geo se hotărî în cele din urmă să ridice în sus două degete în formă de V. I-am răspuns amîndoi.

Am pornit să înotăm pe sub apă, unul lîngă celălalt. După o vreme, ce mi s-a părut fără sfîrșit, din mîna fetei țîșni o rază strălucitoare. Zidul de beton al digului, acoperit cu scoici și vegetație subacvatică, apăruse la timp. Abia mai respiram. Mi-am sprijinit palma de el ca și cum aș fi pus-o pe umărul unui prieten. Linda s-a desprins de lîngă mine. A revenit. Mi-a făcut semne cu mîna, arătînd ceva în sus. Deasupra noastră, întunecat.

am văzut un orificiu rotund destul de larg.

Ne găseam într-un fel de puț cu pereții de piatră. În scurt timp, am ajuns la suprafața apei. O platformă îngustă de beton înconjura, pe margini, deschiderea rotundă. Ne-am cățărat pe fișia cenușie. Pereții verticali erau căptușiți cu plăci de ceramică albă. Pe zid fusese prinsă scara de fier ce urca pînă pe sub chepengul metalic ce se vedea limpede în raza vie a lanternei.

Ne-am descotorosit repede de costumele incomode, le-am introdus în sacii de plastic și le-am dat drumul în apă. Capetele corzilor subțiri le-am legat de prima treaptă a scăriței. După care am început să ne cățărăm către ieșire.

Am ieșit din canal, am pus la loc chepengul. Păream doi muncitori în salopete cenușii de lucru, cu caschete pe cap și genți burdușite în mîini. În umbra primului pilon pentru susținerea conductei de deasupra, Linda mi-a arătat becul de pe stîlp. Am înțeles. Am scos pistolul cu surdină. Becul, cu un pocnet ușor, s-a făcut țândări. Am auzit înjurăturile scîrboase ale tipilor din gheretă. Încă un salt și ne-am întins pe asfalt. Linda aruncă în direcția lor o minge de tenis închisă la culoare. Trebuia să se oprească lîngă gheretă. Am așteptat cîteva minute. Liniște. Ne-am dus în fugă să evaluăm rezultatele atacului. Primul individ zăcea în fața ușii. Adormise pe loc sub influența gazului. Pe al doilea l-am găsit în gheretă. Căzuse pe scaun și, de aici, în cel mai profund somn. I-am adus colegul și l-am înghesuit la picioarele lui. Linda a căutat mingea pe care a strecurat-o înapoi în geanta plină cu recuzita pregătită pentru spectacolul ce urma să-l prezentăm în laborator. Banda asfaltată

de circulație dispărea în fața noastră printre palmieri bătrâni și vegetația subtropicală. Din sacul de pe umăr se dispersa în noaptea tăcută, amenințătoare, mireasma garoafelor ce trebuia să le dăruim doamnei Wilma.

13.

În ultimul boschet din marginea parcului ne-am oprit. Peste bulevardul pustiu se afla blocul sferic ce adăpostea misteriosul laborator. Ferestrele, mici de formă circulară, ca niște hublouri, îl înconjurau pe două nivele. Deasupra intrării, pe zid, licărea slab, fosforescent, un disc nu mai mare decât o monedă de o centimă. Tipul care stătea nemișcat pe treptele din fața panoului argintiu — de aluminiu sau oțel inoxidabil — fuma liniștit. Uniforma albă, șapca de pe cap îi trădau profesia : paznic de noapte. Sau așa ar fi trebuit să fie dacă exact în același moment ușa laboratorului nu s-ar fi deschis încet și dacă al doilea bărbat n-ar fi ieșit la iveală. Indivizii discutară ceva în fugă. Paznicul a rămas pe loc, celălalt s-a făcut nevăzut pe același drum. Placa argintie s-a închis în urma lui. Țigara și-a urmat traiectoria : jos, sus.

Linda s-a uitat întrebător la mine.

— Aștia n-au fost în program ! am constatat în surdină.

— Va trebui să-i lichidăm.

— Nu... Crabul !

Ne-am furișat prin parc pe sub palmierii somnoroși și plantele ornamentale. Într-un loc ascuns la umbră am trecut în goană bulevardul. Lipsa ma-

șinilor părea ireală. Absența pietonilor la fel. Nici măcar o pisică nu ne-a ieșit în cale. Am căutat să ne apropiem de paznicul care ne încurca socotelile.

Am ajuns în spatele laboratorului. Linda a scos din sacoșă un crab de talie mijlocie, o jucărie electronică. Umbra clădirii ne învăluise pe amîndoi. Trebuia să mă grăbesc. M-am descotorosit de bagaje. Cu jucăria în mînă am înaintat pe sub curbura clădirii. Edificiul avea de jur-împrejur o placă de azbociment, lată. Am mers în vîrfurile picioarelor pe banda arcuită, m-am oprit și am apăsat pe tasta aparatului. Paznicul nu mă zărise. Crabul începuse să dea nervos din picioare. L-am așezat cu băgare de seamă pe jos. S-a mișcat mai întîi încet, la dreapta, pentru ca, după un scurt ocol, s-o pornească rapid în direcția necunoscului. M-am retras. După două minute m-am uitat din nou. Tipul încerca să strivească sub talpă nevino-vata vietate. Apoi s-a clătinat și a căzut încet lîngă jucărie.

Linda se și afla lîngă mine. Împreună am ajuns alături de victimă. Crabul dispăru în sacoșă fetei. Eu am rămas nemișcat, cu pistolul în mînă, în fața plăcii metalice. Ușa era deschisă. Am crăpat-o binișor. Nu făcea zgomot. Un coridor, lung, spațios, cu pereții albi. Din cinci în cinci metri, încastrate direct în zid, tuburi luminoase, în poziție verticală. Covor plușat, portocaliu. Tăcere. Nici o mișcare, nicăieri nici măcar o umbră. În partea cealaltă a culoarului, pe perete, era o placă ovală, în chenar negru. Pe ea litera L, mare, roșie, iradiind parcă o văpaie trăznită. Pe stînga, la mijlocul peretelui, alt oval. Litera S scliffea în aură rubinie. Am pătruns fulgerător, m-am lipit de zid.

Linda m-a urmat și a împins ușa în poziția ei inițială. S-a dus apoi în partea opusă unde a rămas nemișcată cu arma în mână.

Am înaintat. În dreptul literei S mi-a atras atenția panoul puțin crăpat. Înăuntru lumina era aprisă. Dintr-un salt am fost lângă panou. L-am împins scurt, violent, cu o singură mișcare de picior. Tipul de la birou frunzărea niște dosare. În spațele său placa grea a seif-ului era dată la perete. Individul n-a clipit. Se uita calm la mine. A luat ochelarii și i-a pus pe birou. Părul cărunt îi căzu-se în șuvițe subțiri pe frunte.

— Bună seara !... V-am deranjat ? i-am spus politicos.

— Nicidecum ! Așteptam să-mi vină cafeaua.

Mi-a plăcut. Avea o stăpânire de sine remarcabilă.

— Paznicul de la ușă v-a rugat să-i împrumutați o țigară ! am continuat eu, apropiindu-mă tot mai mult.

— Cu plăcere !

S-a ridicat în picioare. Și-a introdus fulgerător mîna sub reverul hainei. L-am lovit, cu pumnul, drept în bărbie. Pistolul i-a căzut pe covor. S-a năruit alături. Am pus arma în buzunar, pe a mea la șold, sub salopetă. L-am ridicat și l-am așezat pe canapeaua de sub fereastră. Am luat dosarele, le-am azvîrlit în seif, am tras placa grea de oțel la locul ei. Linda se uita nemișcată la individ.

— Știi cine e ?

— Lasă pălăvrăgeala ! De ăștia trebuie să ne debarasăm cît mai repede. După cum vezi ne-au luat-o alții înainte.

— E Kurt Adam Olafsson !

Am rămas ca bătut în cuie. M-am întors către ea.

— Nu l-ai informat că vom lua micul dejun aici ?

— Nu ! Geo a fost singurul care cunoștea planul acțiunii.

— Îmi pare rău ! A lucrat pe cont propriu. Riscant. Va trebui să-i congelăm pe amândoi. Secția de criogenie. Tu adu bagajele. Mă duc să văd dacă n-am rămas fără paznic.

Am ieșit în fugă, l-am adus în spate pe individul adormit din fața blocului, l-am controlat pe dobitocul de Olafsson dacă nu-și revenise. Linda se dezbrăcase, își pusese halatul, ochelarii și șepcuța pe cap.

— Alături e o bucătărie de lux ! făcu ea cu mîna spre ușă.

— Pregătește-ne o ciorbă de burtă !

14.

Laboratorul semicircular ne-a fascinat. Risipa de fantezie a industriei și tehnicii moderne explodase acolo ca într-o mică expoziție de obiecte paradoxale. Aparată necunoscute, policrome, microscopice de diferite dimensiuni, ecrane, fiole, fiole, serpentine de cristal, vitrine strălucitoare cu instrumente complicate, platouri de forme stranie, fotolii și ventilatoare. Un univers halucinant cunoscut doar de specialiștii care cercetau, temerar, prin taințele fioreșilor viruși. Pe undeva pe acolo se ascundea și teribilul nostru dușman nevăzut...

Ca ignorant în materie, eu am trecut printre muni, cu mintea întreagă. Aveam ca obiectiv secția de criogenie. Am descoperit-o. În tăvile lungi, de sticlă incasabilă, indivizii ghinionişti şi-au aflat câte un loc mai paşnic decît cel ales în viaţa lor agitată. În rest, treaba automatelor. Aveau libertatea să-i poarte printre banchize şi urşi polari, printre pinguini şi balene albastre!

Împreună cu Linda, am restudiat terenul, ne-am orientat, am meditat, am complotat, am repetat viitorul scenariu. Am descoperit şi sistemul de blocaj pentru uşa de la intrarea în laborator. Se afla în bucătărie... Uff! cînd m-am văzut în halat, cu ochelarii pe nas şi cu şepcuţa pe cap, eram gata să jur că invizibilul ucigaş se va prezenta singur la apel. Dar, pînă una, alta, mai trebuia, în sfîrşit, să găsim boxa pentru deşeurile ştiinţifice şi gunoaietele menajere. Am dat şi de ea. Ne-am ascuns acolo bagajele sub un maldăr de cartoane şi pungi de plastic cu servete de hîrtie folosite. Am fumat apoi o ţigară, gîndindu-mă la garoafele puse într-un vas cu apă, în speranţa că vor avea efectul scontat în aventura bizară în care alunecasem ca un imbecil.

15.

Doamna Wilma semăna cu un jandarm. Păşea ca o scîndură lungă, mişcîndu-se în sus şi în jos. Părul roşcat îi stătea pe creştet ca un snop de grîu prins la mijloc într-un inel auriu. Nu avea şolduri, nici sîni. Rochia filfiia pe ea de parcă ar fi fost

umplută cu aer. Văi și canioane adânci îi brăzdau chipul de mumie.

După ce a intrat la secretariat am lăsat-o să se odihnească. Peste câteva minute ne-am prezentat cu florile în brațe, timizi, înclinându-ne adânc.

— Bună dimineața, doamnă Zalinka ! am început eu. Vă rugăm să ne iertați că am venit ceva mai devreme. Emma și cu mine...

— O, Adalbert ! tresări bătrîna din fotoliu zîmbind fericită. Tu puști năpraznic de frumos te porți... bucurie mereu făcut la noi cu taroafe proaspetepe... Unde fost cu Emma ? La ce hotel ?... „Amorul eeee-un copil pribeag“, intonă atît de fals, în-cît era să scap buchetul din mînă. Fui flori pe firou. Cînd fine batrîn Kristit, ciudă face ! Adus buchet acum 100 de ani !... Emma dai sarut pe obraz ! O sărută pe Linda cu patimă, direct pe gură ! Acuși voi la laborator schnell... Miroși garoafele. Phuii ! Mori de necaz Kristit de vede ele... Aufwiedersehen !... Fa sarut, copii ! Danke !

Am ieșit val-vîrtej. Linda a vomat în prima cuvă din laborator. Înjurăturile ei m-au înveselit.

— Draga mea, riscurile meseriei ! Hai să trecem în sala de decompresie biologică. Mercedes și Vernon își vor face apariția în trei minute !

Ne-am ascuns în sala răcoroasă. Am așteptat încordați. Biata femeie ! N-a apucat să-și pună halatul pe ea. Linda a lovit-o scurt, a prins-o în brațe, în timp ce Vernon a căzut în fotoliu lovit după ceafă. I-am introdus pe amîndoi în sertarele frigorifice. Ne-am întors în laborator unde ne-am trînit în fotolii.

Acum trebuia să sosescă Marele Maestru, reprezentantul Morții eterne, iluzionistul macabru care scosese din mîneacă Spaima și Groaza... Linda era nervoasă. Mi-am întrerupt meditațiile stupide și i-am urmărit alarmat reacțiile. Îi cedaseră nervii? Cu gesturi automate muta obiectele de pe o masă pe alta, le amesteca în neștire. Se uita din cînd în cînd la microscop, apăsa pe orice clapetă, răsucea robinetele înșirate de-a lungul pereților, deschidea sertarele... La un moment dat scoase dintr-o cutie neagră o fiolă voluminoasă de sticlă, al cărui conținut violet îi acaparase atenția. Făcu doi-trei pași, se împiedică de ceva și fiola îi căzu din mînă. Mirosul plăcut, de lavandă, ne-a învăluit instantaneu.

— Ce faci? am sărit eu din fotoliu, observînd cît de rapid se volatiliza lichidul împrăștiat pe mochetă.

Cu batista în mînă, Linda s-a aplecat să adune resturile. Ușoara amețală care m-a cuprins nu m-a frapat decît în clipa cînd am început să rîd. Rîdeam încetîșor, prosteste, în timp ce mîngîiam umerii fetei. Starea euforică îmi inundase ființa pînă la extaz. Cu Linda se petrecuse același fenomen. Izbucnise în rîs, în hohote isterice. S-a răsuцит violent și mi-a sărit de gît.

Cînd m-a sărutat am văzut stele verzi. S-a lipit de mine șoptind cuvinte neînțelese. Speriat de ceea ce se petrecea cu noi i-am dat cîteva palme răsunătoare. N-a reacționat. După aceea a apucat-o

cheful de dans. Mișca mâinile și picioarele ca o jucărie dezarticulată.

— Încet, încet, gândurile mi s-au învălmășit în cap. Am înțeles că făceam asociații bizare. Eram cu siguranță alt om, plin de voieșie, încrezător în victoria finală... Mai știi? Chiar și dansul ăsta... Prin urmare trebuie să fac doi pași la stînga, să dau din călcîie, din mîini, să mă rotesc pe vîrfuri...

M-am trezit cu Linda lîngă mine. Eu băteam învîrtita pe loc. A chicotit ca o puștoaică, m-a înghiontit ca s-o privesc. Un veșmînt alb îi cădea pînă la călcîie. Masca elastică, de cauciuc, trasă pe cap, o schimbase, o făcuse de nerecunoscut. Peruca blondă îi revărsa pe umeri o splendidă podoabă capilară.

— Ține, deșteptule! La asta tot eu a trebuit să mă gîndesc! Cum o să-l păcălim pe Deeb cu Emma și cu Adalbert cel galant? Ești sigur că savantul mai crede în învierea morților?

— Îmi aruncă pînza albă, uriașă, cu gaură la mijloc. Am tras-o pe mine. Vag, foarte vag, mi-am pus o întrebare: de unde naiba făcuse rost de toată costumația asta de carnaval? Eram însă prea vesel, prea fericit ca să mai judec limpede.

— Masca, unde-i masca? am bătut din palme autoritar, aruncînd cît colo șepcuța și ochelarii. Am pășit plin de emfază de colo pînă colo. Linda mi-a îndesat în gură o caramăa mentolată: rația de mîncare pînă a doua zi.

17.

Am privit la partenera mea și, involuntar, mi-am dus mîna la gură să nu izbucnesc în ris: rezultatul e că o gălușcă mentolată mi se lipise de

limbă și de dinți, îmi înfundase gura privindu-mă de aer. Abia mai respiram. Mi-am revenit cu mare greutate din surpriză, ca să constat că afurisita de mască menită, chipurile, să-mi protejeze (și ascundă) fața e atât de elastică, încît, prin comparație baloanele copiilor, păreau executate din tablă. Ca să-mi desprind carameaua de pe cavitatea bucală mi-ar fi trebuit o criză de tuse convulsivă, criză periculoasă în situația noastră, cînd trebuia să păstrăm o liniște mormîntală pentru a nu ne trăda prezența la laborator !

Așa că, fără nici un pericol de a mai zîmbi măcar, am privit din nou la Linda, care în noul ei costum semăna de data asta cu o Ofelie după episodul plin de suspense din nu știu ce scenă.

Ne-am hotărît așadar să ne strecurăm pe lingă pereți, pregătindu-ne să luăm cu asalt camera blindată (încă nedescoperită) unde zăcea prizonier micuțul Kobold¹, virusul angstromatic, acel nimic infernal ce amenința omenirea. Trebuia să fii cu mult mai mult decît nebun ca să intri, ca noi, în birlogul lupilor, mizînd pe faptul că aceștia din urmă ar putea fi încă și mai zărghiți ca să nu folosească acest minunat prilej de a te culege ca pe o ciupercuță crescută pe tortul miresei ! Așa mă gîndeam, cu o bună dispoziție nu prea greu de înțeles, neștiind dacă să încep distribuirea profundelor mele mulțumiri cu podoaba asta șmecheră de fată care-și filfiia sacul alb prin fața mea, sau cu ticălosul de pui de cățea pechinez din Japonia care m-a azvîrlit îmbrăcat în tot acest sos de pătlăgele putrede !

Dar atenție ! De undeva au răsunat voci aprin-

¹ În folclorul german — spiriduș, paznic al casei și al boșăfiilor ascunse sub pămînt (n.a.).

se. Linda a ridicat o mână, ca să-mi recomande prudență, apoi imediat și pe cealaltă, ceea ce trebuia să însemne, probabil, că orice prudență a devenit de prisos... Ba nu! Spre uimirea mea n-a răsunat nici un foc de armă. Fata bine, ascunsă și mai bine în faldurile costumului, și-a coborât mâinile încetișor, cu neîncredere și spaimă, de parcă ar fi simțit, pe nepusă masă, că un anumit articol de îmbrăcăminte i-a alunecat pînă la glezne în plin Champs Elisées. Vocile continuau să bălăjească în legea lor, de unde am înțeles că posesorii lor încă nu ne-au băgat în seamă. Am încercat o mișcare de apropiere și aceasta mi-a reușit, așa că am putut privi peste umărul fetei în camera din fața noastră. Aș fi fost gata să mă lepăd de meserie dacă nu semăna cu secretariatul unei anumite doamne... Doamne!, să vezi și să nu crezi!

Bătrîna matracucă, impunătoare și autoritară — ca mama Grachilor cînd i-a luat la poceală pe cei doi oameni de stat fiindcă se scobiseră în nas la tribuna din Forum — ședea la același imens birou acum încărcat cu bunătăți și cojea delicat o banană. A scuturat apoi energic deasupra ei o solniță pîntecoasă. Cînd a gustat produsul astfel preparat, s-a pocit îngrozitor (devenind, pentru o clipă nițel mai frumoasă), a dezvelit o dantură pentru care orice mîrșoagă ar fi pleznit de invidie și a zbierat ca o apucată:

— Kristit! Fino aici immetiatt!

O arătare de sex opus, despre care ar fi trebuit să bănuim că este ilustrul om de știință, inginerul doctor, geneticianul Deeb Cristopher Zalin-ka, autorul virusului Kobold, a intrat repede în încăpere, adus de spate, cu un șorț de bucătărie

atârnat de umeri și legat la spate, și cu o bonetă albă în formă de cozonac moldovenesc, proptită pe scăfirle; a rămas în spatele baborniței, în aceeași poziție aplecată de lumbago și a șoptit terorizat :

— La ordin mămăică !

— Te kite ori se-ț spun, tomule, ke nu-mi plac pananele serat ? Ce însemne porkerie asta, în fiecare si aceeași lukru te trei ori, timineț, la prins și siare ? a izbucnit matusalemica epavă.

— Mamaie, iartă-mă ! Iartă-mă, că nu mai fac ! a scîncit marele manipulant în ale geneticii, înșfăcînd polonicul de argint din supiera de pe birou, și aplicîndu-și conștiincios și rapid vreo zece lovituri în frunte, de-ai fi jurat că a sunat de recreație la o școală de prichindei certați cu disciplină.

— Haite, katta, termine cu prostii asta, ke me enerfes și-mi pere pofta de minkar la timineț ! a poruncit godzila, care purta pe creștet același snop de podoabă capilară.

După care iar a cojit delicat o banană, a scuturat energic deasupra ei o solniță pîntecoasă, apoi a gustat produsul astfel preparat, s-a pocit (devenind pentru o clipă nițel mai frumoasă), a dezvelit o dantură pentru care orice mîrtoagă ar fi pleznit de invidie, apoi Deeb Cristopher Zalinka nu știu cum a întors ochii roată și ne-a descoperit pe noi, cele două fantome din Spessart, și a tresărit, rupînd astfel, cu brutalitate, filmul ce se derula, în buclă închisă, între el și filantroapa sa mămăică.

— Uraa, ura ! a chițait în delir, întinzînd brațele spre noi. Au venit, scumpă bunicuță ! Ce-ți spuneam eu să nu-ți pierzi speranța !

— Vielen Dank, mein Gott ! În sfârșit fenit, tracii mei !

Străvechea carapace, țeapănă și deșirată de parcă înghițise o prăjină de sondă, se înclină ușor din dreptul ombilicului, făcînd să-i alunece peruca peste banană (comentariu cenzurat).

— Un moment, domnilor ! s-a precipitat Deeb, tropăind prin birou ca un zgomotist care înregistrează pentru teatrul la microfon asaltul cavalerilor lui Wellington la Waterloo. Un moment, să vă aduc instrumentele. Le-am pregătit încă de ieri.

— Tar, dracul meu Kristit ! s-a neliniștit pe nepusă masă bătrînica din fața biroului pe care tronau, printre farfurii și tacîmuri, garoafele. Te ce au fenit tomnii, nu pricep nimic. Și inceteas se tott alerci te kolo pine kolo !

— Acuma ! Poftiți ! Poftiți ! Acuma ! a gîfîit piticul (obez) asmatic (și cardiac ?) dînd buzna înapoi din încăperea alăturată unde dispăruse fulgerător. La picioarele noastre s-au rostogolit o lupă, o lunetă (de amatori), o pereche de ochelari (lentilă cilindrică, 33 de dioptrii), un binoclu, ocularul unui microscop demontat de pe stativ și alte cîteva obiecte care, din nefericire, se deterioraseră prea mult pentru a mai putea fi utilizabile. Am aruncat o privire spre Linda care, intuindu-mi întrebările, a ridicat din umeri. Apoi mi-a șoptit fulgerător :

— Ce dracu i-a apucat pe ăștia doi ? Mai bine gîndește-te pe unde o ștergem !

— Ei ! m-a bruiat burtă-verdele de savant, îndreptîndu-și ultimele două fire de păr de pe craniu pe care le purta pieptănate cu cărare la mij-

loc. Nu vă apucați de treabă ?

— Pentru Tumneseu, tomnilor, aş frea se ştiu şi eu ce se petrece în propriul meu laforator ! s-a încrîncenat total Semiramida, supravieţuitoare a faraonilor.

Hm ! Laboratorul ei ?... Iar geneticianul n-a protestat la această afirmaţie aberantă !

A pus mîna pe lunetă şi-a apropiat-o de orbita dreaptă şi a-nceput să cerceteze cu mare atenţie podeaua, picioarele mesei (ori ale bunicii — confuzie scuzabilă !), ba chiar pînă şi supa din marele castron de porţelan.

— În fine macarule ! a chiuit *mulier fossilis*, în momentul cînd capătul plin de tăieţei din supă, al lunetei, era să-i turtească nasul. Poţi să-mi spui şi mie ce cauţi cu tinikeul teu peste tott ?

— Virusul ! a mormăit preocupat Tom Degetelul.

— Firus ? Tar kare firus, pentru Tumnezeu ?

— Cum care ? s-a minunat ilustrissimul, luîndu-şi luneta de la ochi cu un zgomot de ventuză care prinde aer. Te-ai tembelit, măi mămăică ? Opera ta capitală, Kobold cel ucigaş, spaima omenirii şi celelalte.

— Waswaswas ?... Was ? Kobold, meine kleine Hauptwerke ? Şi unte este ?

— Păi, tocmai ! Aici e întrebarea ! Nu mi-ai spus chiar tu, ieri seară, că ticălosul a perforat capsula unde era închis şi a evadat în laborator ?

— Ach, ja ? Taca a scapat, mare perikol ! Poate feni peste noi, intra în korp und tai te traku ! Ach, Ach, perikol fiata ! Nenorocit ! Impecil ! Kristit, te-am rucat se-mi atunci aminte la timi-

neț se luam masur, ticalos nemernic ai uitat, ach ! Kobold ne otrefește pe toț, morte sicher plötzlich !

— Ce tot spui mamaie ? Păi atunci ăștia doi nu sînt chemați de tine să găsească virusul ?

— Kemat, pe trakku, forbeșt prostii kit tine de mere, nu i-am fesut în fiața mea !

— Cine sînteți voi, mă, pungașilor ? a început savantul să vină de-acasă ? Cum ați intrat aici, dom'le ?

— Pe ușă ! m-am hlizit eu la atacantul tenebros care agita acum polonicul prin aer, retras lîngă reduta lui năruită.

— Și ce aveți de gînd sss...

A șuiarat ca un venerabil șarpe căruia i se luase prada din gură, a dispărut apoi subit, ca prin farmec, s-a topit, s-a volatilizat, a devenit perfect transparent ori invizibil, lăsînd în urmă doar sunetul acela suav al unui s pe cale de...

— Zum Teufel ! a gemut mumia cu snopul pe cap, țîșnind în sus de pe scaun ca sub efectul unei erupții de mare presiune. Firusul a început se atakeee...

Și dusă a fost (oare unde) cu peruca ei cu tot și cu accentul ei cu tot, spre marea veselie a Lindei care s-a și pornit să-și fluture voalurile ca o corabie cu pînze ce și-ar fi propus să gonească muștele de pe ocean.

— Fugi, fugi, fugi ! m-a sfătuit deodată, avînd în ton (naiba știe de unde ?), suflul fierbinte al femeii iubite rămasă singură în vîrfurile catargului, în ultima clipă de viață înainte de a pieri pentru totdeauna sub valuri !

— Unde vrei să scăpăm ? Crezi că virusul ne-a iertat ? am persiflat-o cinic.

— Nătără... mi-a aruncat frumusețea masca-
ta în clipa în care am remarcat bolînd că a împăr-
tășit soarta bunicii și a strănepotului ei.

— ...ule ! am completat-o amabil.

...Și numai ce s-a pornit să filfiie turbat întu-
nericul prin fața ochilor mei, și numai ce s-a opin-
tit în scurt strechea în lințoliul meu de fantomă,
și numai ce s-a apucat cu sîrg să mi-l umfle pe loc
de părea că aș fi picat într-un balon stratosferic
urias, și numai ce apoi n-am mai simțit nimic, atît
eram de mic, cît cel mai șui pitic, de nu chiar cît
un pic, de n-am mai zis nici ic în starea de nimic...

18.

Verde ! Totul în jurul meu bătea în verde. Nu
acel verde pe care mi-l aminteam de pe cîmpul cu
verde, nu, alt verde, mult mai înverzit decît ver-
zele verzi ce aveau verdeața verzuie... Nu era chiar
atît de rău. În definitiv aș fi putut să dispar chiar
de tot ! Dacă vedeam în verde de varză înverzită
însemna că ochii mei se transformaseră în două
smaralde, însemna că sînt viu și faptul acesta nu
mai valora nici cît ceapa verde. Cîți oameni nu au
avut în viață ochi de sticlă ? Probabil că în uni-
versul ăsta în care trecusem ochii de smarald erau
la modă și nu te împiedicau să vezi varza în verde.
Trebuia să mă mai conving dacă și capul mi-a ră-
mas rotund. Atît mi-ar mai fi lipsit, să am cap pă-
trat, sau, Doamne ferește, să nu-l mai am deloc !
Mi-am pipăit țeasta. N-aș mai fi putut spune că
ceea ce am găsit semăna cu vechea mea tărtăcuță.
Oricum, gîlma aia moale mi-a confirmat întru to-

tul că viața poate palpita și la alte dimensiuni, fie ele chiar invizibile. Gîndul ăsta nu m-a speriat. Însemna că îmi păstrasem judecata, că mai eram lucid. Ceea ce m-a surprins a fost altceva. Mi-am amintit de Emma Haffner și de Adalbert. Și ei trecuseră prin aceeași experiență. Cum nimerisese în cocoloșul de ghips, treaba lor. Treaba mea de-acum era să văd dacă am rămas întreg și în rest !...

Am dat din mîini și din picioare, am făcut tumbe. Condiția fizică părea să fie acceptabilă. Urma deci să mă orientez pe unde naiba nimerisem. Oho ! Din prăpastia asta verde... verde. Ei drăcie ! Cînd s-a petrecut fenomenul m-am aflat în... mocheta din biroul mumiei ! Era verde. Prin urmare mă găseam în secretariatul-sufragerie. Buun ! Într-un fel de crevasă gigantică, desigur. Cine știe ce crăpătură mizerabilă apărută în procesul de producție industrială. Nenorociții ! Și s-au tot lăudat într-una că produsele lor nu mai au defecțiuni... Am privit în sus. „Dumnezeule !“ mi-am zis, încercînd să evaluez distanța ce mă despărțea de spuza albicioasă care tremura departe, undeva foarte departe, hăt în înaltul amețitor de deasupra mea. Zece kilometri, 20 ?!... Din cauza spaimei m-a apucat frigul, mi-a venit să plîng și am rămas nemișcat, ca lovit în gîlmă. Rămăsesem în pielea goală ! Acum să vezi dureri în coate și în coastele alea care precis nu se vindecaseră.

M-am hotărît pe loc. Am început urcușul. Am făcut pauze din miliard în miliard de mișcări. Ceea ce m-a zăpăcit a fost viteza cu care înaintam pe verticală. Nici n-am avut timp să-mi șterg nasul care începuse să-mi picure. Am căzut invizibil pe

marginea de sus a prăpastiei. Stupefacție ! Totul se transformase în alb. Asta însemna că ochii mei își păstrasera calitățile. Dar am descoperit că și cerul era alb, iar printr-o gaură albă se repezeau spre mine raze strălucitoare de lumină. Mai, mai să-mi pleznească gîlma pînă m-am dumirit. Pinza albă a fantomei, nu putea fi altceva ! Dar cum să străbat gaura aia blestemată ca să ajung, în sfîrșit, acolo de unde viața mi s-ar fi desfășurat în alte condiții, ceva mai virusești ?

Am străbătut vreo 250 de kilometri pînă mi-a apărut în cale un monstru lung ca un șarpe, roșcat, acoperit cu solzi lucioși dar elastici, după cum am constatat eu cînd l-am luat de coadă ca să mă conving dacă doarme sau nu. N-a zis nici pis, nu s-a zvîrcolit și nici nu s-a dat la mine. Văzînd că pot să-l fac și covrig mi-a venit o idee de zile mari. Nu putea fi decît un fir de păr din peruca doamnei Wilma. Descoperire epocală ! I-am răsucit un capăt — calculele mi-au luat nouă secunde — m-am așezat pe marginea lui și l-am lăsat să acționeze. Firul s-a desfăcut. Am zburat prin aer, m-am rostogolit cu viteze de pînă la 10.000 de ori viteza sunetului și am țîșnit prin gaura pînzei ca o rachetă zăpăcită bine la focos. M-am izbit de ceva tare și m-am trezit într-un fel de crater uriaș, cu fundul bombat, strălucitor. Acolo, la adîncimi înfiorătoare, se zărea un lac ce mi-a amintit de picătura ce alunecă pe geam cînd plouă. Gîlma scăpase întregă, o aveam pe umeri. Nu mi-a fost greu să constat un fenomen surprinzător, dramatic. Căzusem în polonicul bestiei pe nume Deeb Christopher Zalinka ! Îi scăpase pesemne din mîină după... Am făcut un salt de vreun kilometru într-o parte. Un

bolovan cenușiu se rostogolise lent de pe marginea polonicului, pardon !, a craterului. Cît pe ce să mă strivească. Phiu ! uf !... Ah !... Oh !... Bine că fărîma de praf a trecut pe lîngă mine. Unde am rămas ? A, da, la monstru ! Bestia cine știe pe unde sta ascunsă. Din cauza lui ajusesem în halul ăsta, gol, nevăzut, riscînd să nu mai fiu luat în seamă niciodată. Nici n-am vrut să mă gîndesc la Enigma de Abanos care zadarnic va mai aștepta să mă vadă în ușa liftului...

Ceva, ca o suflare blîndă, înțelegătoare, m-a smuls subit din polonicul craterului sau invers. M-a legănat prin aer și m-a pus pe mochetă. În timpul ăsta — cît am plutit în brațele curențului de aer sau ce-o fi fost — mi-am dat seama, după forme și culori, că nu puteam să mă aflu decît lîngă fotoliul din secretariat. O mînie feroce m-a cutremurat. Am sărit încoace și încolo ca un purice. I-am descoperit tîrziu, după ce răscolisem spațiul galactic din jurul meu. Scîrbele ! Arătau mult mai pricăjiți decît mine, ia acolo, niște rămășițe infecte de materie. Se strîngeau în brațe. Deeb se agățase de babă ca de o scîndurică salvatoare. Cum tot nu mă vedea nimeni i-am pocit în bătaie. După ce mi-au cerut iertare în genunchi, i-am luat în brațe pe amîndoi și am așteptat să bată iarăși vîntul. Curenții de aer se nășteau din senin, din cauze asupra cărora nu merita să-mi bat gîlma. Așa că nu mi-a fost greu să mă întorc în polonic. I-am aruncat în lacul de pe fundul craterului, în picătura aia ce avea pe maluri niște stînci calcaroase, albe : rămășițele de tăieței din supa de pe birou.

Am repetat manevra cu alt gînd tenebros.

Kobold ! Asasinul trebuia să plătească. Toate crimele săvârșite fuseseră opera lui. Cercetările au fost anevoioase, cumplite, epuizante. Terenul accidentat, obstacolele de tot felul mi-au suprasolicitat imaginația, energia fizică fiind și așa ca inexistentă. Am avut noroc și de strania însușire ce o aveam acum : nici foamea și nici setea nu mă mai chinuiau. Altceva mi-a cerut însă un efort de gândire considerabil ! Cu ce armă trebuia să-l ucid ? De unde urma s-o procur ? Dilema m-a secătuit. Din aproape în aproape, gândul salvator a venit de la sine, mi-a adus lacrimi în ochi. Nu aveam încotro. Trebuia să mă sacrific. M-am aplecat și mi-am deșurubat cele trei degete de la laba piciorului stîng. Cu ele strînse în pumn, clătînîndu-mă, am pornit la întîmplare, nu de alta, dar „întîmplarea e omul de afaceri al lui Dumnezeu !“

L-am descoperit pe un bolovan de praf. Se întinsese cît era de lung, în formă de glonț, pe spate și cu amîndouă piciorușele se scărpinga pe burtă, pe învelișul ăla gelatinos. Scîrba ! Putoarea ! Secătura ! Criminalul ! După ce că mai avea și satanica putere să-i transforme pe oameni în viruși lui îi ardea acum de scărpinat ! Nu m-a simțit, Talpa Iadului, Jack Spintecătorul, Rîmaru ce era ! La nici a mia parte dintr-un milimetru de el am rămas nemișcat, am tras aer în piept, am stat pe gîlmă cu picioarele în sus într-o concentrare de tip yoghin preț de a miliarda parte dintr-o secundă și m-am răsucit în poziția normală total refăcut, încărcat de energii bioelectrice ca un pește abisal. Mi-am pus degetele sintetice din palma dreaptă în palma stîngă, am luat cu mîna dreaptă din palma stîngă un deget și am ochit scurt. Obiectul a trecut

prin asasin cu cruzime sadică, l-a străpuns dintr-o parte în alta și s-a pierdut în infinit. Kobold a tresărit puternic, a încercat să se ridice dar rafala mea de două degete i-a fost fatală. O mîzgă verzuie s-a scurs pe stîncă de fum. A rămas inert, flească. M-am cățărat pe bolovan și l-am împins pînă s-a prăbușit în gol pe locul meu de atac. M-am cocoșat pînă l-am dus în spinare către zona curenților misterioși de aer. De acolo pînă în craterul polonicului a fost o joacă. Iar cînd l-am văzut cum se scufunda în lac mi-a venit să leșș...

19.

Gol-goluț, năuc, în picioare, pe maldărul de haine, lințoliul, pantofii și masca schimonosită de cauciuc natural. Puțin mai încolo alt maldăr, asemănător. Linda leșinase pe canapea. Îmbrăcată — cum o făcuse maică-sa — acum în toată splendoarea goliciunii ei de femeie. Lîngă fotoliu am observat polonicul răsturnat într-o parte — piesă banală de bucătărie pe care întîmplarea o făcea să intre acum în istoria zbuciumată a umanității. M-am apropiat de obiect cu interes — fără să fiu stăpînit de beția triumfului — dornic mai întîi să mă conving dacă ciudatele aventuri prin care trecuserăm fuseseră sau nu adevărate. Am ridicat polonicul. Pe fundul său strălucea în lumină o picătură de apă. Ar fi fost o nerozie să-mi închipui că as putea zări și cadavrele celor dispăruți. L-am pus binișor pe birou. Apoi m-am îmbrăcat repede, căutînd nedumerit pistoalele, al meu și celălalt, pe care mi-l făcuse cadou Olafsson. Dispăruseră!

Treaba m-a pus pe gînduri.

Linda adormise buştean. Influenţa gazului toxic sau şocul provocat de urmările contaminării virale? Am aruncat pe ea pînza albă. Mi-am adus aminte de ceas... La naiba! Intrasem în miezul zilei! Era de-a dreptul bizar. Nici cel mai mic semnal telefonic — parcă zărisem vreo patru aparate în laborator, unul în secretariat şi altul... Deci toate legăturile cu exteriorul fuseseră blocate. Pă-nica justificată de evadarea virusului? Dacă mai adăugam şi iminenta descoperire a paznicilor atacaţi la punctul de control... Situaţia se prezenta cît se poate de critic. Trebuia să acţionez rapid şi eficient. Chiar şi fără pistoale.

Primul obiectiv: sacul de plastic din laborator. Descoperisem în el sulfatul hidratat de calciu transformat în ipsos... Cu puţină apă am amestecat praful într-un vas. Din pasta moale am făcut un cocoloş cît mîngea de ping-pong. M-am întors în secretariat şi l-am introdus cu băgare de seamă în polonic. Picătura de apă a fost absorbită. Am pus proba în batistă şi de-acolo în buzunar.

Linda dormea chircită pe canapea. Tare aş fi vrut să ştiu ce manevrase după inhalarea gazului toxic. Mai ales în timpul cînd eu bătusem învîrtita pe loc... Spargerea fiolei să fi fost un simplu accident?

În sala secţiei de criogenie era foarte cald. Cineva deblocase sistemul de răcire!... Ipoteza defecţiunii tehnice părea imposibilă. Picături de apă se prelingeau pe zidurile placate cu faianţă albă. Prin urmare evenimentul avusese loc cel puţin cu două ore în urmă!

M-am repezit la containerele în care fuseseră

plasați cei patru oameni. Vernon începuse să-și revină. Mișca din vârful pantofilor. L-am lăsat cu picioarele afară. Mercedes încă mai hoinărea pe banchize. Tava lui Kurt Adam Olafsson era goală !... „Frumos bătrîne !... Te-a dus de nas o șmecheră. Young și Nick au plătit cu viața lor tot din cauza ei !“ mi-a trecut fulgerător prin cap. Dar în clipa următoare mă și lipisem de zid. Mi-am pipăit comoara din buzunar. „Fără asta, paște murgule iarbă verde !“ am reflectat, în timp ce alt gând mi s-a hlizit la ureche : „Timpitule ! Mai bine rămîneai invizibil !“

Am luat-o de la capăt ! „Deci Kurt a fost informat la timp. Tot el a pregătit toate accesoriile pentru Marea Scenă a Fantomelor. Cu ce scop ?... Linda n-a intervenit cînd l-am făcut inofensiv și l-am pus la congelat, dar l-a scos ulterior din tavă ca să mi-l arunce în spinare... Uimitoare combinație ! Linda s-a culcat frumușel, lăsîndu-l pe Kurt să-mi bage mîna în buzunar și pistolul în piept !... De ce n-a făcut-o pînă acum ? Individul...

Ia stai ! Etapele decongelării sînt programate riguros. Dacă treaba nu i-a mers înseamnă că zace ascuns pe undeva cu falca înțepenită, prinsă încă printre sloiuri, cu degetele chircite pe pistol, cu picioarele degerate... Nemernicul ! Joc dublu, triplu !... Numai că micuțul Kobold... Nu cumva de asta se scărpinase el pe burtă, satisfăcut ? Nu, Kurt n-ar fi avut timp să-mi șterpelească pistoalele. Kobold !... Dumnezeule ! Nimeni dintre noi n-a știut de uimitoarea lui evadare ! Chiar și cel mai genial plan a fost dat peste cap, s-a dus dracului ! Auzi, bestia !? Să-i încurce pe toți, să le înoade itele de nu le mai poate descurca nici Motănelul

Galben !... Iar Kurt n-a mai avut încotro. S-a dus să-și oblojească degerăturile și să înfulece ceva cu pistoalele lingă el. Ca să nu-l atace virusul !... Să înfulece ceva... În bucătărie, deci. M-am repezit în laborator. N-am mai ținut cont de legile profesionale care-mi recomandau să mă furișez pe lingă ziduri, să mă ascund după colțul mesei sau, în fine, să umblu nevăzut ! Nu. Am luat-o la goană ca să ajung cât mai repede la bucătărie.

Dar n-am făcut nici măcar doi pași dincolo de ușa laboratorului. Kurt Adam Olafsson mă aștepta cu pistoalele la vedere, în ambele mâini ! Pușlama ! De pe falca stîngă apa îi picura ca de pe un țurture.

— Domnule, să lăsăm politețurile ! mi-a și retezat-o, cu buzele azvîrlite în sus, pe dreapta. Mă grăbesc ! Mi-au degerat două degete de la picior și trebuie să-mi fie amputate. Scoate cocoloșul ! Îți promit că te voi lăsa în plata Domnului. Ești un bun polițist !

— Se vede ! am bombănit, pipăindu-mi cu mîna buzunarul. Să ști că ăla, Kobold, s-a dus să-și spele păcatele. I-a fost milă !

— Nu mă privește. Avem specialiști.

Am scos batista. Tocmai mă pregăteam s-o desfac.

— Kurt, aruncă pistoalele ! Dacă nu, te ajut eu !

— Linda !... Nu-și trăsesese pe ea decît veșmintul fantomei. La nici doi pași în spatele lui. La capătul brațului întins am recunoscut un obiect cu țeava scurtă.

— Ai innebunit ? cîrî Olafsson — tot pe dreapta.

Focul de pistol îi smulse lobul urechii. Kurt scăpă pistoalele din mâini, înjurînd ea la ușa cor-tului.

— Amice !, mi se adresează Linda. Cocoloșul !

„Afurisita !“ Am desfăcut batista încetișor. Explozia care a urmat a făcut în tavan o gaură frumușică. Fum, praf, bucăți de moloz, surpriză. Prin orificiu a zburat direct pe culoar un individ cu mască neagră pe față. Pistolul-mitralieră din mînă a scuiat o rafală. Apoi o a doua.

— Nimeni nu mișcă !... Alo, domnișoară ! Lasă pistoalele !... Bătrîne, îmi strigă el, rugăciunile noastre n-au ajuns pînă la tine... Am auzit că ai dat peste o comoară. În mînăstirea noastră o să fie la adăpost. Ce-ar fi să mi-o streкори în buzunar ?

„Larry !... Și tu, Brutus“ ?!... Am înfășurat batista la loc. Am dat să pun un pas înainte, crezînd că totul s-a sfîrșit...

Altă explozie ! Ușa de la intrare a pierit în neant. Din trențele de fum și pucioasă a apărut în-tîi o țevă lungă de bazuka. Ofițerul de marină care o urma avea prinși pe șolduri doi ciorchini de grenade. Părea gata-gata să înghită oameni !

— Echipaj, alinierea ! strigă Geo, comandantul submarinului, cu o voce schimbată, amenință-toare.

— Ăla cu mers de copoi, ieși pe punte !... Cu diamantul în dinți... Măi, corcitură, nu mișca în front ! De bal mascat îți arde ?

Am pus cocoloșul în palmă gîndindu-mă să-l înghit ca pe o pastilă. Altfel nu mai scăpam de toți zevzecii ăștia. Mina mi s-a oprit la jumătatea dru-mului spre...

Direct prin zidul sfîrtecat de ultima explozie

a pătruns pe coridor un aparat straniu, oval. A aterizat lin. O țeavă scurtă, două rachete laterale, cu focoaase colorate, lunguițe. O minune, nu altceva! Din spatele blindajului vertical, scund, un cuartet feminin, cu voci admirabile și într-o perfectă armonie, a început să cînte, pe neașteptate, Marseilleza :

„Allons enfants de la Patrie
le jour de la Gloire est arrivé“...

Suficient!... Două faruri puternice s-au aprins la țanc. Patru fetișcane splendide, în costume de cosmonauți, au sărit într-o parte și alta. Pistoalele care le atîrnau de gît, întinse cu țevile spre noi, ne-au convins că porniseră să culeagă ghiocel!

Gîndul a prins să zbenguie în capul meu ca un drăcușor. „Grupa de șoc a prea frumoasei Linda!...“ Cocoloșul a dispărut în batistă, apoi în buzunar. Imaginea unui foc scăzut, eu într-o țepușă și aproape rumenit, a trecut prin fața ochilor mei ca o fantasmă. „Atît mi-a fost!“ am mai apucat să judec.

— Domnule comandant, ți-ai pierdut busola! luă acuta o cîntăreață celestă. Cap compas 180 de grade! Altfel îți avariem pupa!... Unde este genialul Poirot, Maigret, Marlowe, sau cum s-o fi numind? Vrem să-l invităm la chermheză!

Am făcut un salt înapoi, am trîntit ușa și am blocat-o. Racheta a trecut suierînd a pagubă prin zid, nu i-a plăcut laboratorul și s-a dus să ia o gură de aer direct prin hublou. A explodat undeva pe insulă. Saltul acrobatic m-a propulsat pe același traseu. Am zburat prin orificiul rotund, m-am răsucit prin văzduh și am aterizat în primul boschet. În urma mea canonada se dezlănțuise demen-

tă. Rafale de pistol, explozii de grenade, bubuieli. Am tuit-o pe bulevard drept în sus, pe panta ce urca spre libertate. În timp ce alergam mi-am pipăit buzunarul. Of ! Scumpa mea comoară era acolo, sferică, tare, îndopată, cu speranțe ! Puteam să-mi văd liniștit de treburile, adică să dispar pe unde vedeam cu ochii... O explozie înfundată a cutremurat pământul. M-am oprit și m-am întors. Blocul nu se mai zărea. O ciupercă de fum se desfășura deasupra dezastrului.

20.

M-am întins pe iarbă, sub primul palmier întâlnit în cale. Abia mai respiram... Unde naiba dispăruseră toți locuitorii de pe insulă ? În subsoluri, cuprinși de panică ? Ce naiba, nu se mai obișnuiseră ? În istoria noastră cea plină de războaie și revoluții, intervențiile militare avuseseră loc la fiecare sfârșit de săptămână, ba la nord, ba la sud, când în est, când în vest... Și să te mai sperii că a sărit în aer un bloc ?

Dar mă înșelasem ! Un tip pirpiriu coboră, totuși panta. Pusese ochii pe mine, altfel n-ar fi fost atât de prietenos încât să-mi facă semne cu mâna. Mătura de pe umăr, șapca de general, mai, mai că-mi aducea aminte de un blestemat care mă amestecase în aventura asta nedorită ! Motănelul Galben ! El era, nu mai exista nici o îndoială... Am sărit ca ars în picioare. În primul moment mi-a venit să mă cațăr în palmier ! După aceea mi-am adus aminte cum mi-a salvat viața, de cec, de angajament. La urma, urmei, ieșisem în câștig din afacerea asta. Tot mai găseam prin buzunare vreo

cinci dolari pentru ziua de mâine...

— Zeii poartă pe tine în rai ! s-a înclinat bătrînul portar, cu același zîmbet cucernic, împăcat cu cerul pentru veșnicie, sprijinindu-se însă în coada măturii înfiptă în pămînt.

— Am făcut pe dracu-n patru ca să nimeresc în infern !... Salut !

Ne-am strîns mîinile în tăcere. A continuat să mă privească, prin de curiozitate, ca pe cel mai autentic extraterestru.

— Eu nu adus floare de cireș pentru suflet al tău ! Zeu Susano Mikato scumpit flori. Spus la el iau după chenzină... Tu merită livada cu cireși înfloriți... Trebuia aduc un pom !

— Ce flori ? Aș goli acum o sticlă de vodcă.

— Nu bei așa mult. Tu odihna trebuie. Nervii tăi țepoși... Terminat cercetări ? Ce spunem la Administrație ? Bani cheltuit.

— A fost vorba de un virus, Kobold. Îl am în cimitirul din buzunar. Va trebui să-l predau Forului Mondial de medicină. Va fi autentificat, inventariat, parafat și ștampilat și va intra în patrimoniul științific al planetei.

— Nu acord cu tine. Administrația plătit la aventurii tăi. Administrația păstrează la el. Dai, te rog, cimitirul !

M-am supus fără să crînesc. I-am dat cocoșul cu batistă cu tot, satisfăcut. Altfel cine știe în ce încurcături mai intram. Mai trebuia să-i aduc ceva la cunoștință.

— Să știi că este mort !

— Nu griji face ! Administrația înviază la el dacă trebuie ! Face altfel. În folosul omenirii ! S-a înclinat. Era numai zîmbet... Poftim ! Bilete va-

por, avion... Submarin dus la fund. Tu mîncat sau eu împrumut pînă acasă zece dolari ?

— Mulțumesc ! Mai am două caramelle !

— Atunci... adio ! Tuchi-Yomi, zeu de la Luna, pace în sufletul tău înflorește, fericiri de la femei frumoase leagă la gît !... Tu aștepți la mine. Afaceri bun punem la cale...

A încălecat pe mătură. A luat-o direct peste ocean. L-am invidiat. Ca iluzionist eu n-am reușit să scot din mîneacă nici măcar manșeta de la cămașă.

21.

Bestia ! Perfida !... Ticăloasa ! Infama ! S-a apucat încă de pe la ora unu noaptea să bată darabana la fereastră, să țîrîie, să mîrîie, să clipocească pe balcon, de parcă ar fi anunțat o burniță de toamnă tîrzie cu insomnii năuce... Uff !, coastele și rotula... Va trebui să fac un tratament serios... Unde mi-a fost capul ? Am uitat să-mi deșurubez degetele sintetice, alea noi... La ora asta Enigma de Abanos — Doamna de la etajul doi — cine știe pe unde se învîrtește în goană după alte plăceri ale vieții. În orice caz prin saloanele de lux... Dar dacă greșesc ? Dacă s-a plictisit de tipii ăia cu bani și are grijă acum de un băiat sărac ?... Nu chiar ca mine...

„Unde mă lași, unde te duci și cu cine, m-auzi, Vă țineți în potop de mină uzi...”¹

(Odysseas Elyttis)

— Sfîrșit —

CUPRINS

Dintr-un creier de inox	
de <i>George Anania</i>	 5
Cît de mic poate fi infernul ?	
de <i>Romulus Bărbulescu</i>	 59

CUPRINS

De la la carte de la
de George Anania

De la la carte de la
de George Anania

Redactor de carte : Dinu Teodor Constantinescu
Tehnoredactor : Marin Bocăneală
Corector : Bocăneală Victoria
